HER TIŞT JI BO ENIYA RIZGARIYA NETEWA KURDISTAN

Aylık gazete

Berxwedan

15 Kasım 1993
Sayı 165
Fiyatı: 3,- DM

PKK'nin 16. savaş yılında Kürdistan'da

OTORİTE BİZDE

EĞİTİM:

Sömürgeci asimilasyon kurumları kapandı. TC yaptığı açıklamada 1266 okulun kapandığını açıkladı. ARGK Basın Bürosu ise 2110 okulun tümde kapandığnı açıkladı. Son bir yıl içinde on ilde 768 okul kapandı.

MAHKEMELER:

TC mahkemeleri işlemiyor. Arazi davaları, kız kaçırmalar, köyler arasındaki mera sorunları, ormanda odun kesme, kan davaları, aşiret davaları, su sorunları vb. tüm sorunlar ERNK halk mahkemelerinde karara bağlanmaktadır.

ASKERLİK:

Kürt gençleri Türk ordusunda askerlik yapmıyor. Gençlerimiz ARGK saflarına katılarak mücadelede yerlerini alıyorlar. Son bir ay içinde 780 genç gerilla saflarına katıldı.

BASIN:

Türk özel savaşının önemli bir kolu olan Türk gazetelerinin faaliyetleri kısıtlandı. Türk basınının ulusal değerlerimize saldırmaları, yalan haberler yazarak halklarımızın arasına nifak tohumları ekme görevini üstlendiği ve kendi işlevinden saparak ırkçı ve şoven politikanın bayraktarlığını yaptığından dolayı faaliyetleri kısıtlandı. Diyarbakır'da bürosu bulunan tüm gazeteler bürolarını kapattılar. Türk radyo ve televizyonları izlenmiyor. TV antenleri damlardan indirildi.

KARAYOLLARI:

Karayollarının denetimi ARGK'de. Dersim-Erzincan, Erzurum-Erzincan, Diyarbakır-Mardin, Mardin ve tüm ilçeleri, Muş-Van, Van-Hakkari, Bitlis-Siirt, Elazığ-Bingöl, Bingöl-Muş, Bingöl-Kiğı, Solhan-Genç-Adaklı, Cizre-Şırnak, Botan bölgesi, Mardin bölgesi, Dersim bölgesi ve Amed bölgesindeki tüm karayolları ARGK'nin denetiminde. Karayollarının dışında demiryollarındaki tren seferleri de kaldırılmış durumdadır.

PARTİLER:

Sömürgeci partilerin yöneticileri ve üyeleri istifa ederek partilerinden ayrıldılar. ARGK'nin sömürgeci partileri kapatma kararına tüm partiler uyarak il ve ilçe binalarını kapattılar.

TÜM SÖMÜRGECİ KURUMLAR:

PKK'nin aldığı, siyasi partiler kapatılacak, yöneticileri ve tüm üyeleri derhal istifa edecek, Türk özel savaşının hizmetinde olan gazeteler dağıtılmayacak, TV'ler izlenmeyecek, sömürgeci asimilasyon kurumları olan okullar kapatılacak, öğretmenler istifa edecek, kumar oynanmayacak ve oynatılmayacak, TC'nin bütün memurları Kürdistan'ı terk edecek, TC mahkemelerine gidilmeyecek, Türk ordusunda askerlik yapılmayacak, TC'ye vergi verilmeyecek, gazeteciler izin alarak Kürdistan'a gelecek biçiminde somutlaşan kararları Kürdistan'da tam anlamıyla uygulanmaktadır. Halkımız, bu kararların yerine gelmesi için her türlü fedakarlığı göstermektedir.

ÇÖZÜM

BAŞKAN APO'NUN KÜRDİSTAN HALKINA MESAJI:

Yiğit, çilekeş ve savaşan Kürdistan halkına!

Değerli halkımız!

Gelişen yapıcı ve sonuç alıcı savaş gerçeğinizde sizleri selamlıyorum.

Baskılar, imhalar, katliamlar ne olursa olsun, şanlı bir savaşımın içinde olmanız ve bu konuda gereken cesareti, fedakarlığı göstermeniz sizin en büyük kazanımınızdır. Bu, kendi başına çektiklerinizi kat be kat karşılayacak en anlamlı bir yaşamdır.

Yazısı 17. sayfada

BERXWEDAN'DAN

16. kuruluş yılına ulusal kurumlaşmayı geliştirerek giriyoruz

PKK'nin Kürt halkı üzerinde bıraktığı etki oldukça derindir. İşin farkına varan herkesin bilincine, ruhuna işlemiş, kalbinde taht kurmuş ve damarlarındaki kana kadar karışmıştır. PKK bir halkın ulusal uyanışının adıdır, ulusal bilincinin adıdır, ulusal yükselişinin adıdır, ulusal direnişinin ve savaşımının adıdır. Her sınıftan, her mezhepten, her aşiretten, her dini inançtan halkımızın ölümüne PKK'nin emir ve komutası altında yürümesinin nedeni bu kadar açıktır.

Yazısı 22. sayfada

Kürtlerin özgürlük çığlığı dünyayı sarstı

Son dönemlerde Kürdistan'da yaşanan gelişmeler, PKK'nin inisiyatifinin artık geçerli olduğunu ve otoritenin PKK'de olduğunu gösteriyor. TC'nin bütün kurum ve kuruluşları işlemez hale gelirken, Kürt halkının geliştirdiği halk iktidarının kurumları gelişme gösteriyor. Halk savaşında denge dönemi de diyebileceğimiz bu dönemde artık Kürdistan'ın yavaş yavaş özgürleşmesi ve Kürdistan halkının iktidarlaşması dönemidir. Sömürgeci TC yetkililerinin ve özel savaş basınının da artık itiraf ettiği bu durum, PKK'nin izin vermediği hiçbir şeyin artık Kürdistan'da yaşayamayacağını açığa çıkarmıştır.

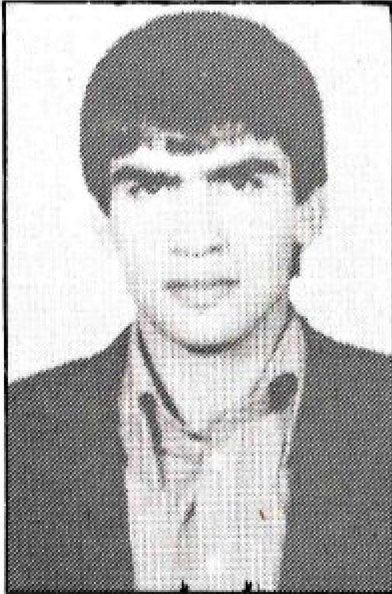
Yazısı 5. sayfada

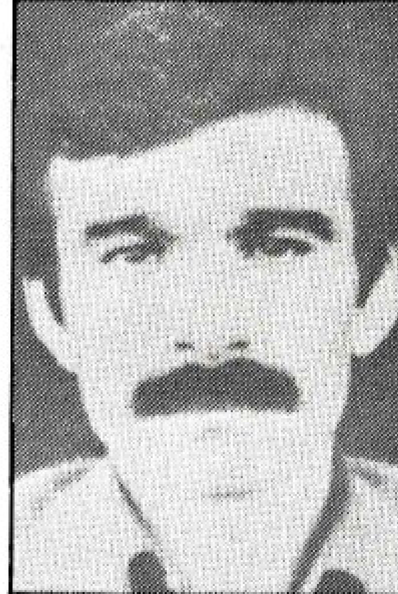
Başkan APO'nun Mart 1990'da Mahsum Korkmaz Akademisi PKK Ortadoğu Şehitliği" Açılış Töreni konuşmasından alınmıştır:

DOĞRU YAŞAM ŞEHİTLERİN KENDİLERİDIR

Tüm şehit anne ve babaları! Tüm şehitlerin yoldaşları! Parti tarihimizde ilk defa şehitlerimiz için böyle bir yer hazırladık. Tarihimizde şimdiye kadar ülke içinde ve ülke dışında birçok şehit verdik. Halkımız şehitlerin halkıdır. Onların acısı budur. Biz bu acının üstünde büyüdük. Bizim halkımız kadar şehit veren hiçbir halk olmamasına rağmen, halkımız bunun karşılığını alamamıştır. Bu halkımızın acısını daha da arttırmaktadır. Burada biz böyle bir şehitliği yapacak kadar şehit vermeyi istemezdik. Bu yeri dışarıda yapmayı hiç mi hiç istemezdik. Amacımız buydu. Fakat gerçek olan mücadelenin bizden içte de, dışta da şehit istediğidir. Eğer biz burada bu kadar şehidimizi vermeseydik bunca işi de ya pamazdık. Bu şehitlerimiz, her şeyden önce bizim dost halklarla bağlarımızın kurulmasını, birlik ve dayanışmanın gelişmesini sağladılar. Bizim ismimizi dost halklara duyurdular. Bunun için buradaki şehitlerimiz en değerli şehitlerimizdirler. Ülkede düşman; şehitlerimizi yıkamadan, kefensiz toprağa gömüyor. Düşman korktuğu için bunu yapıyor. Bu, düşman korkusudur. Bizim şehitlerimizden, ölülerimizden bile bu derece korkuyor. Bu şehitlerimizin büyüklüğünü gösteriyor. Şehitler üzerine çok şey söylendi ve her zaman da söylüyoruz. Gerçekten insan şehitler için, öldüler diyebilir mi? Biz bunun üzerinde çok durduk. Yaşamımıza bakıyoruz, tarihimize bakıyoruz yaşamın ne olduğunu, ölümün ne olduğunu çok iyi görüyoruz. Eğer insan üzerinde daha derin durursa, halkımızın üzerinde yürüdüğü yol, yaptığı şey ölümdü. Şehitlerden önce içinde olduğumuz yaşam neydi? Biz yaşadığımızı sanıyorduk, ama derinliğine baktığımızda gerçekten ölü olan bizdik, insan kendi durumuna baksın, kesinlikle diyemez ki biz yaşamı temsil ediyoruz. Gerçekten ölüm nedir? Eğer şerefli, seni yücelten, sana ait olan bir yolda değilsen kesin gidersin, vurulursun. Sen de ölürsen, vurursan o zaman olur. Fakat diğer biçimiyle ölümün fazla bir kıymeti olmaz. Ama eğer insan büyük bir amaç uğruna, tüm yaşamını sonuna kadar adarsa ve bu yolda şahadete ulaşırsa buna ölüm denilmez. Bu yaşamdır, yaşamın ta kendisidir. Biz bunun için diyoruz ki burda gerçekleşen yaşamdır. Bu yolda düşen şehitler ölümsüzdür.

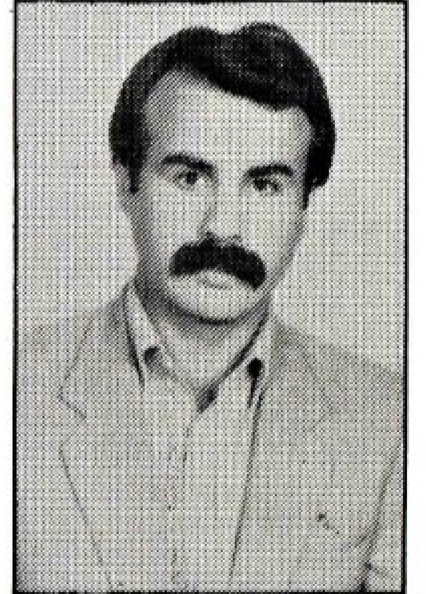
Bu gerçektir ve doğrudur. Niye doğrudur? Düşmanın her türlü zoru altında, her türlü hükmü altında düşman hergün yerin altına sokuyor, hergün insanı şerefsizleştiriyor, bu hüküm, bu düzen altında yaşam ölümden bin kat daha kötüdür. Ve bizim yaşamımız da böyleydi.Şehit vermeye başladığımız ana kadar da halimiz böyleydi. Onun için insan "O yaşamdı ve PKK şehitleri ölmüş" diyemez. Bu söylenemez. PKK'nin ortaya çıkışından bugüne kadar, ilk şehitlerden bugüne kadar ki şehitler halkasına baktığımızda, bir hakikat ortaya çıkar ki, ülke kansız, şehitsiz kurtarılamaz. En zor olay insanın şehit vermesidir. Ve biz bunu yaptık. İlk şehidimizi verdiğimiz zamanı iyi hatırlıyorum. Haki'yi şehit verdiğimiz zaman sanki dünya başımıza yıkıldı. Sanki gök üstümüze ters döndü. Mesele tabii ki hazır olmadığımız bir anda bir arkadaşın aramızdan ayrılması değildi mesele, dökülen kana nasıl sahip çıkılacak. İlk atılan adımlar devam ettirilecek mi, ettirilmeyecek mi? Oluşturduğu birlik yürüyecek mi, yürümeyecek mi? Yıkılacak mısın, yıkılmayacak mısın? Eğer sen bura da kendi şehitlerinin kanı üzerinde durmasan, onların kanına sahip çıkmasan ondan sonra nefes bile alamazsın. Düşman da üzerimize geldiği ve ilk yoldaşımızı böyle şehit ettiği zaman, istedi ki biz böyle yapalım, kendimizi uzaklaştıralım, pişman olalım, eski yaşamımıza dönelim. Amacı buydu. Biz bunu başlangıçta fark ettik. Arkada devlet var ve her yönüyle üzerimize geliyor. Biz de akıtılan bu kan üzerinde yürüyeceğiz, mücadelemizi daha da yayacağız, genişleteceğiz, bir adım daha ileriye atacağız. Bunun dışında şehitlerin anısına sahip çıkamazdık ve biz öyle yaptık. Orda insan tek bir şey söyleyebilirdi. İlk şehidimizin anısına bağlılığın bir gereği olarak dedik PKK'yi kuracağız, ilan edeceğiz. Ne kadar yetersizliklerimiz olsa, ne kadar hazır da olmasak partiyi, Partiya Karkeren Kürdistan'ı ilan edeceğiz dedik. Onların anısına sahip çıkmak ancak PKK'yi ilan etmekle mümkündü. Başka türlü anıya sahip çıkılamazdı ve öyle de yaptık. Şimdiye kadar ispatlanan ne oldu? Kendi şehitlerinin anısına yerinde ve zamanında mücadeleyi yükselten, anılarına anında sahip çıkan, büyük bir davanın sahibi, yürütücüsü olur. Onlar büyük bir yaşam olur, halkın tümünün yaşamı olurlar. İnsan kendi tarihi üzerinde bir kez daha durduğunda, yine parti tarihi üzerinde durduğunda rahatlıkla diyebiliriz ki, bu tarih şehitlerin tarihidir. Hepimizi bırakalım, bu tarihi kendi kanlarıyla yazanlar şehitlerin kendileridir. Bazıları kötü yola girer, belki bazıları kendilerini kandırır, kendileriyle oynar, belki bazıları döner ama, şehitler için dönmek yoktur. Şehitler için dönmek, şehitler için teslim olmak, şehitler için korku yoktur. Bunun için de diyoruz ki bizim esas ve daima önderlerimiz şehitlerimizin kendisidir. Eğer sen tamamen şehitlerine dayanarak kalkıyorsan bu böyledir. Kendi şehitleri üzerinde ucuzca duran, onları erken unutan, anılarına sahip çıkamayanlardan daha namussuz kimse yoktur. Kendi şehitleri kanı üzerinde küçük hesaplar yapan, onları hem unutan, hem de basit bir yaşam peşinde olan, bunu onların kanı üzerinde yapmak isteyen kötünün en kötüsüdür. Tamam şehitler kalkmaz, biz bunu biliyoruz, fakat biraz kendisini tanıyan bir insan, onların yoldaşıyım diyen bir insan her şeyden önce onların anısına sahip çıkmalıdır. Belki her şeyi yapabilirler, her türlü yetersizliğe girebilirler. Fakat şehitlerin emirleri karşısında yüzde yüz yürünecektir. İnsan şe-

hitleri böyle anmalıdır. Şimdiye kadar yürüttüğümüz önderlikte şehitlerimizi asla unutmadık. Ben kendim ilk şehitlerimizden şimdiye kadar, çevremde ne kadar yaşam yolları vardı dedim, onların yolunda ilk en büyük eylemim vardı. Bir şehidi kaldırdım. Ankara'da ilk önce onu düşmanın elinden alalım dedik. Bir Kürt şehidiydi. Gittik zorla düşmanın başkentindeki mezarlıktan aldık. Bir tabut yaptırdık ona, çevremiz polislerle dolmuştu. Şehidin babası ve ben kendim O şehidi Ankara'dan ülkeye kadar getirdik. Biz PKK'yi böyle başlattık ve ondan sonra kendimizi bu biçimde şehitlerimize bağladık ve bugüne kadar ulaşabildik. Şehitler bağlılığın gerçiğe budur. Sizde kendinizi bu çekilde verebilmelisiniz. Kendinizi onların yaşamları içinde eritmiyorsunuz. Onlar şehit düştüklerinde, onlar gittiler deniliyor. Böyle değil. Bu görüşü, bu yaklaşımı kabul eden büyük yanlışlık içine giriyor.

25-30 yaşında gencecik gençler, kızlar toprağa düşüyor. Bunlar unutulur mu? Unutursanız kendinizi anlamlı bir yaşamdan yoksun bırakırsınız, kendinizi düşürürsünüz, belki de kendinizden haberiniz olmaz, bu durumda iflah olmazsınız. Bu doğrudur. Neden unutuyorsunuz, neden başınız hep önünüzdedir? Ve hatalara düşüyorsunuz. Kendi kendinize sahip çıkamamanızdan kaynaklanır, şehitlerimize sahip çıkamamanızdan kaynaklanıyor. PKK'de niye savaşı sonuna kadar götüremiyorsunuz? Şehitleri tanımıyorsunuz ondan. 2000'in üzerinde şehidimiz var. Bu şehitlerimiz diğer şehitlere benzemiyor. Bunlar karanlığın içinde tek başlarına yüreklerine dayanarak o büyük zulüm, büyük korku ortamından kalktılar, buna cesaret ettiler, yaşamlarını sizin için feda ettiler. Bu gerçekten daha büyük gerçek, bu mücadeleden daha büyük mücadele yoktur. Evet başka halkların da şehitleri çoktur, binlerce kişilik orduları vardır. Güçleri düşmanın gücünden az değildi. Onun için ne kadar şehit verseler de zahmet değil onlar için. Ama bizim için öyle değildir. Biz de bir insanı şahadet yoluna koyuncaya kadar, Kürt halkı için -O Kürt ki kendini unutmuş, sadece kişiliğini değil, ismini bile unutmuş, hep kendisinden utanmış ve başını hep öne eğmiş, hep kendisinden kaçmış, en önemli meselesini hep unutmuş, yurtseverlik, özgürlük meselesini unutmuş, kimse buna kıymet bile vermemiş- bu uğurda bir insanımızı şahadet yoluna koyuncaya kadar çaba veriyoruz.

Bu dönemde düşman da bir taraftan "Sen bir adım atıyorsun, seni yutacağım" diyor. Düşman bu, üzerine geliyor. Hiçbir halk kendisini böyle kaybetmiş mi, kendinden uzaklaşmış mı? Şehitlerden uzaklaşmış mı? Düşman bu kadar üzerimize geliyor. PKK şehitleri bu durumda doğdular. İnsan şehitleri unutmaz, onları unutmamalı. Bu hatırlayıp ağlamak değildir. Bu ayıptır şehitlerin huzurunda, PKK'de ağlamak ayıptır. İnsan şehitlerin huzurunda kendisini güçlendirmelidir. Ancak böyle yapılırsa, şehitleri andık diyebiliriz. Bazen hatırlayacaksınız "Şöyle biriydi, şöyle yürüyordu, şöyle konuşuyordu." Bu şehitleri anmak değildir. Hayır, gece-gündüz her gün şehitlerle birlikte olur insan. Bu ne anlama gelir? Bu nefes nefese her an güç büyütmek, savaşı yükseltmek anlamına gelir. Bunun dışında şehitleri anmak mümkün değildir. Şehitlerin sahipleri belki çok değil, şehitlerin arkadaşları belki çok değil, belki kıymetini tam bilmiyorlar. Neden bilmiyorlar? Gerçekten tek bir kişi desin ben şehitler için varım. O tek başına bir yaşamdır.

Şehitlerin gücünü arkasına alırsa, onların huzurunda yola çıkarsa kimse onun önünde engel olamaz. Biz her zaman söylüyoruz kendinizi güçlendirmek istiyorsunuz. O halde şehitlerimizi temsil edin. Ben bir şehit için söyledim PKK'li de değildi, ona sahip çıktık. Halkı ayağa kaldırdık. İlk şehidimizin anısını yerine getirdik. PKK'yi ilan ettik. Şehit Mazlum'u andık, ülkeye erken dönüşü gerçekleştirdik. Şehit Mahsum Korkmaz'ı andık. Eskiden ülkede on kişi barınamıyordu, silahlı elli kişi, yüz kişi gece-gündüz kalacağız ve kesinlikle çıkmayacağız dedik. Önümüzdeki yıllarda, onların anısına amacımıza ulaşacağız diyorum. Agit'in anısını böyle yerine getireceğiz dedik ve gücü on misline ulaştırdık. Gerilla oluştu ona sahiplik ettik. Şehit düşenler bunu yerine getirdiler. Tüm arkadaşlar için dilerim ki "Biz de bazı şeyler yaptık, biz de şehitleri andık" diyebilsinler. Bizim en büyük görevimiz neydi? Gece-gündüz demeden mücadelemizi güçnlendireceğiz dedik. Madem hedef budur, ne kadar yokluk olursa olsun biz yine de var edeceğiz. Biz öyle yaptık. Birçoğu böyle değil. Bizim önderliğimiz zaten siyasi olarak güçlüdür. Bunu biz mi yarattık? Hayır, her şeyden önce şehitlerin

Devamı 29. Sayfada

Berxwedan
Aylık Gazete
Berxwedan-Verlags-GmbH
Marken Str. 5-7
Postfach 10 15 31
40227 Düsseldorf 1 - BRD

Verantwortlich für den Inhalt
WALTHER BRAUN
(ÜLKE HABERLERİ)
Tel:(49-0211) 78 83 851-2-3
Berxwedan
Tel.: (49-0211) 72 71 46
Fax: (49-0211) 77 35 03

Matbaa: Druckhaus Bonn
Dağıtım: Agri Verlag Köln

Avustralya 4.00 $ / Avusturya 25.00 s.
Belçika 70.00 bfr. / Danimarka 12.00 dkr.
Fransa 12.00 ff. / Hollanda 4.00 hfl.
İngiltere 1.20 £. / İsveç 12.00 skr.
İsviçre 3.00 sfr. / Norveç 12.00 nkr.

ABONE KOŞULLARI

Almanya içi	Almanya dışı
6 ay 36,- DM	6 ay 72,- DM
12 ay 66,- DM	12 ay 130,- DM

Stadtsparkasse Düsseldorf
Kto Nr. 360 168 06 / BLZ 300 501 10

OTORİTE BİZDE

TC 70. yaşında ölüyor

İnkar ve imha politikası temelinde şekillenen cumhuriyet, Kürdistan halkının PKK önderliğinde ayağa kalkışıyla birlikte 70 yıldır sürdürdüğü bu politikanın bedelini ödüyor. Kürdistan'a dayanarak ayakta kaldı; şimdi aynı Kürdistan'dan parça parça sökülerek adım adım çözülme aşamasında. Kürdistan'daki sömürgeci otoritenin yıkılışını hazırlayan ulusal kurtuluşçu otorite yükseliyor ve tam egemen olmaya doğru gidiyor.

Çılgınlaşan canavar yavru canavarları yiyor

Korkunç devlet terörüyle Kürdistan halkı yok edilemedi, teslim alınamadı. Geleneksel şiddet politikası iflas etti. Şiddet karşı şiddeti doğurdu. Devrimci şiddeti yönlendiren PKK siyaseti TC'yi bitirme noktasına getirdi. Devlet terörünün yöneticileri birbirlerine düştü. Çetin Emeç, Uğur Mumcu, Eşref Bitlis, Bahtiyar Aydın, A. Cem Ersever, çılgınlaşan TC canavarının kurbanlarından bazıları... Bundan sonra daha fazla kurbanlar bekleniyor...

PKK bütün Kürdistan'da

İlkin süre olarak saatler, daha sonra günler ve aylar, ardından yıllar biçildi "baldırı çıplak 2,5 eşkıya" için. Şimdi ise her yılın baharı... Her baharı bir diğer bahar takip etti ve apaçık gerçek ortaya çıktı: "Baldırı çıplak 2,5 eşkıya" büyüdü, ordulaştı, halklaştı ve bugün bütün Kürdistan'da denetim kuruyor.

BIJÎ BIJÎ BIJÎ

Halkımız iktidarlaşıyor

TC halkımıza Misak-ı Milli sınırları içinde tek bir hak tanıdı: "Uşak veya köle olma hakkı." Halkımız böyle bir hakkı ölümüne reddediyor. Bunun amansız mücadelesine yükleniyor ve iktidarlaşıyor.

Bin yılın rüyasının gerçekleşmesi yakın

Kürtler tarih sahnesinden silindiğine inanıldığı bir dönemde yeniden dirildi. Bağımsızlık ve özgürlük özlemini yitirmedi. Bin yıldan beri bunun rüyasını gördü. Ve şimdi bin yılın rüyası gerçekleşiyor...

Devlet aranıyor

Kürdistan'da "dev bir otorite"ydi. "Yıkılamaz bir efsane"ydi. "Her yerde sözü geçer"di. "Kürt ve Kürdistan'ı yasaklayan"dı. "Sömürgeciliğini içselleştiren"di. Ya şimdi nerede "yedi düvele karşı savaşan büyük Türkiye?!."

SEROK ARGK ERNK

Dünya gündeminde Kürdistan

TC'nin iç politikasının iflası dış politikasının da adı oldu. Bütün diplomatik çabalar Kürdistan duvarına çarptı. TC'nin gerçek yüzü tüm çıplaklığıyla ortaya çıktı. Bütün kozlarını yitirdi...

ORTADOĞU SARSILIYOR

Kaynayan kazan patlamak üzere. Büyük fırtına öncesi büyük sessizlik... Dünya dengelerinin ortadireği çatırdıyor. Yılların düzeni yıkılıyor... Yerine yeni bir dünyanın temelleri atılıyor. Ortadoğu kördüğümünü çözecek büyük Kürdistan devrimi nihai zaferi koparmak için müthiş yükleniyor...

HER ŞEY HALKIMIZIN VE VATANIMIZIN KURTULUŞU İÇİN

Son gelişmeler hiçbir çarpıtmaya yer vermeyecek kadar açık. PKK çıkışıyla başlatılan büyük maraton nefes nefese amansız bir çabayla sürdürüldü. Tarihin en büyük zorlukları bir bir aşıldı. Her yıla yeni kazanımlar sığdırıldı. Halkımız inanılmaz olanın gerçekleşebilir olduğunu gördü. Öncüsü PKK önderliğinde, yol göstericisi Başkan APO'nun çağrılarıyla örgütlendi, savaştı ve kazandı. Şimdi kendisinin ve vatanının kurtuluşunun büyük heyecanını ve coşkusunu yaşıyor.

APO MUTLAKA KAZANACAĞIZ!

Bize adımızı çok gören, en küçük demokratik talebi kanla ve vahşi yöntemlerle bastırmak isteyen, doğamızı tahrip eden, küçük çocuklarımızı lav silahlarıyla yakan, köylerimizi bombalayan, kontra eylemleriyle yurtseverlerimizi katleden, çağın yüzkarası sömürgeci Türk devletine karşı çıkmak, ulusumuzun özgürlük kavgasının yanında yer almak artık ertelenemez bir görev haline gelmiştir.

Kürdistan TC'ye kapandı

Berxwedan ülke servisi:

1993'ün sonbaharına girdiğimiz bugünlerde ülkemizde şiddetli sıcak bir savaş yaşanıyor. Ulusal kurtuluş güçlerimiz her alanda otorite ve siyasal hakimiyetini egemen kılarken, TC, askeri, siyasi, ekonomik kısacası bütün kurumlarıyla bir çözülüşü yaşıyor.

Askeri alanda etkisini yitiren, kışlalara hapsedilen ve kırsal kesimden şehirlere çekilmek zorunda kalan düşman, inisiyatifini Kürdistan üzerinde önemli oranda yitiriyor. Bizzat rejimin değişik temsilcileri "devletin Kürdistan'da ancak gündüzleri 4 saat var olduğunu" itiraf ederlerken, yollar üzerindeki kontrolünü de kaybeden düşman, Rauf Tamer'in vurguladığı gibi cumhuriyetin simgesi Kurtalan Expresi'ni de artık sefere çıkaramıyor. Tüm tren seferleri durmuştur. Böylelikle 1993 yılının sonuna geldiğimizde, Kürdistan'da şöyle bir tablo karşımıza çıkıyor. TC kırsal kesimdeki karakol ve hatta tabur düzeyindeki birliklerini geri çekmek zorunda kalmıştır. Yolları istediği gibi kullanamıyor. Okulları giderek tümden kapatıyor. TC ve emperyalist sömürü işletmeleri çalışmalarını durduruyorlar. Köy koruculuğu dumura uğramış durumdadır.

Son olarak partimizin TC'nin Kürdistan'daki siyasal kurumları olan sömürgeci partilerin varlığına son vermesi ve özel savaşın yarı kurumları durumunda olan basının faaliyetlerini durdurmasıyla birlikte, devletin Kürdistan'daki varlığı ve yokluğu ciddi bir biçimde tartışma konusu olmuştur. Bu giderek TC'nin Kürdistan'daki otoritesinin sönmesi ve bunun yerine ulusal kurtuluş iktidarının gelişmesinin ifadesi olmaktadır. Bu anlamda mevcut durumda yaşanan gelişmeleri olağan bir yaşaklama olarak görmemek, bunu iktidara yürümede önemli bir adım olarak değerlendirmek gerekiyor.

Türk devletinin Kürdistan'daki bütün kurum ve kuruluşları, ister sosyal, ister kültürel amaçlı olsun tümü özel savaşın ve soykırımcı ordunun hizmetindedir. Bazı kemalist solcuların "öğretmenleri vuruyorsunuz" gibi ipe-sapa gelmez çığırtkanlıkları gerçeğin tersyüz edilmesidir. Şu açık bir gerçektir ki, bugün TC'nin Zirai Donatım Kurumu'ndan tutalım, sağlık, eğitim vb. tüm kurumlarına kadar bütünü özel savaşa bağlı, onun birer önemli kolu olarak çalışmaktadırlar. Dolayısıyla savaşın hedefleri dahilindedirler.

Partimizin son kararları, TC'yi ateşkes sürecindeki gibi güçlü bir biçimde bastırmış ve zor durumda bırakmıştır. Kısaca düşman cephesi her açıdan çözümsüzlüğü, moralsizliği, bozgunluğu ve şaşkınlığı yaşıyor. Düşman ya çözüme teslim olacak, ya da şiddet ve katliamlarını devam ettirecek, ki bu kendisi açısında çözüm olmayacaktır. Sürece katliamlarla yanıt verme, halkı ezme ve sindirme eğilimi ağır basmaktadır. Düşmanın bu yönlü çabaları olduğu görülmektedir.

TC'nin uluslararası alanda da itibarı sarsılmakta ve gittiği her yerde, ilgi görmemektedir. TC yetkilileri gittiği her yerde, her platformda Kürt engeliyle karşılaşmakta, sıkıştırılmakta ve soru yağmuruna tutulmaktadırlar.

Ciddi bir başkaldırı sürecini yaşadığımız ve çözüme doğru ilerlediğimiz bu dönemde düşman yedek güçleri de kullanmaya çalışıyor. Güney'e akıttığı paralarla satın aldığı ve daha da uşaklaştırdığı KDP eliyle operasyon ve saldırılar düzenlemektedir. Fakat bu saldırıların geçtiğimiz yıl kadar etkili olmadığı, geçen yıl yaşanan savaşın zemininin önemli oranda aşıldığı ve PKK'nin yarattığı önemli bir etkinin var olduğunu belirtebiliriz. KDP işbirlikçiliği artık eskisi gibi PKK karşıtı bir saldırıya istediği desteği bulamamaktadır.

TC'nin çözülüşe doğru gittiği bu süreçte, onun soldaki uzantıları da adeta bir şer cephesi oluşturarak ulusal kurtuluş mücadelemize saldırmaya çalışıyorlar. Özellikle başını Aydınlık ve Perinçek'in çektiği bu kesimler bize saldırarak, TC nezdinde itibar ve destek buluyorlar. Aydınlık gazetesinin işlediği konuları diğer sosyal-şoven çevreler de temel alarak mücadelemiz aleyhinde bulanıklaştırılmış bir ortam yaratmaya çalışarak, hareketimizin her sahada açılımına engel olmayı amaçlıyorlar. Bu bağlamda Dersim özgülünde geliştirilmeye çalışılan provokasyon ile hem direnişin merkezi olan Dersim, hem de çevre illerdeki savaşımın gelişimi önünde ayakbağı olunmak isteniliyor. Hatta Dersim'deki saldırılar yoğunlaştırılarak genelleştirilmek ve bizim için çok önemli olan bu süreçte hem bizi uğraştırmak ve hem de Dersim'deki direnişimizin provoke edilmesi amaçlanıyor.

Özellikle bu kesimlerin yaratmak istediği tahribatlara karşı, halkımızı duyarlı kılmak, aydınlatmak, tahrik edici ve provokatif yaklaşımlara karşı uyanık olmak zorundayız. Bu kesimlerin çıkardığı saldırgan bildirilerle ve dedikoducu propagandalara rağmen bize akış gösteren çevrelerin akışını durdurmak istemektediler. Saydığımız bu nedenlerden ötürü halkımızın çok duyarlı olması gerekmektedir.

Kısaca bu gelişmeleri ortaya koyarken, asıl vurgulamak istediğimiz son bir ay içinde Kürdistan'da gelişen olaylardır. Çok hızlı gelişen bir sürecin içinde olduğumuz görülmektedir. TC'nin ülkemizdeki kurumlarının sökülüp atılmak üzere olduğu, devletin tümden işlevsiz hale geldiği herkesin gördüğü somut bir gerçekliktir. Şimdi son bir ay içinde gelişen olayları irdelemek istiyoruz.

Güvenlik zirvesi ve Lice katliamı

Ulusal kurtuluş mücadelemizin güz hamlesinin atılımcı gelişmesi, düşmanı son kalıntılarıyla birlikte Kürdistan'da söküp atacak görkemlilikte ilerliyor. Kürdistan'ın her gününün kazanımları bir önceki günün kazanımlarını kat be kat geçmektedir. Partimizin devrimci otoritesi, Kürdistan'da biricik otorite haline yükselmiştir. Yediden yetmişe bütün halkımız ölümüne partimize ve devrime bağlılığını günlük yaşamın her zerresinde açığa vuruyor. En basit tutumdan en yüksek eylem biçimlerine varan pratikle bağlılığını göstermekten çekinmiyor. Bu temelde en ileri düzeyde bir netleşme, bir keskinlik sağlanmıştır. Bundan dolayı halkımız kendi öz varlıkları içinde örgütlenerek kendine ait yeni kurum ve kuruluşları yaratıyor. Kendi devrimci yasalarını yürürlüğe koyuyor. Halkımızın onayı olmadan Kürdistan'da bir tek çöpün bile yerden alınması söz konusu olmuyor. Kürdistan'da yaşanan son gelişmelerde bu durum açık-seçik anlaşılır olmuştur. Yani Kürdistan'da etkili ve yetkili otoritenin PKK olduğu herkesçe anlaşılmıştır. En son olarak partimizin kararı ile ülkemizde TC basınının ve siyasal parti vb. kuruluşlarının işlevinin bitirilmesi bu durumun en açık bir göstergesidir. Nitekim bu noktada TC'nin çok hızlı bir biçimde güvenlik zirvesi düzenlemesi ve Lice Katliamı ile içine girdiği beyhude çırpınışlardan da anlaşılıyor ki, kaybeden rejimin kendisidir.

Halkımızın öncüsünün aldığı her türlü karar bugün ülkemizde uygulanmaktadır. Ulusal otoritemizin her gün biraz daha pekiştiği ülkemizde düşman tam anlamıyla bir çıkmazı yaşamaktadır. Düşman bu çıkmazı katliamlarla aşmayı planlamakta, bu nedenle de Lice vb. gibi yurtsever potonsiyelin yoğun olduğu yerleşim birimlerini hedeflemektedir.

Neden Lice?

Neden Lice hedeflendi? Bu soruyu biraz açımlamak gerekmektedir. Özel Harp Dairesi'nin bir kolu olan Tük basınının faaliyetlerini kısıtladığımızı, Amed'de büroları bulunan gazetelerin temsilcilerini kampa davet ederek açıklamamız, bu kampımızın şehir merkezine 100 km uzaklıkta olması devletin her gün iddia ettiği "otorite bende" söyleminin de sonu oluyordu. Bu nedenle sömürgeci basının köşe yazarları köşelerinde, 100 km uzaklıkta bir kampa gazetecilerin davet edilmesinin devletin en büyük zaafı olarak değerlendirilerek, Yalçın Doğan "İyi ki şehir merkezinde PKK basın toplantısı yapmadı" diyerek gerçeğin altını istemeyerek çizmektedir. Amed Eyaleti'nde duyurulan bu kararın devlet açısından çok önemli olduğu bilinmektedir. Mardin, Botan ve Serhad'daki eylemler için "dışardan geldiler" yaptılar diyerek kendini tatmin etmeye çalıştı. Ancak Amed için böylesi yalanları söylemenin hiçbir işe yaramadığını bildiğinden dolayı, sessiz kalmakta ya da kendince gerekçeler yaratmaktadır. İşte bu nedenle Amed'de alınan bu karar devletin temeline konulan en büyük dinamit olmaktadır. Dersim Eyaleti'nin siyasi partileri kapama kararını açıklaması ikinci büyük şamar oldu devlete.

Amed için böylesi yalanları söylemenin hiçbir işe yaramadığını bildiğinden dolayı, sessiz kalmakta ya da kendince gerekçeler yaratmaktadır. İşte bu nedenle Amed'de alınan bu karar devletin temeline konulan en büyük dinamit olmaktadır. Dersim Eyaleti'nin siyasi partileri kapama kararını açıklaması ikinci büyük şamar oldu devlete.

Devletin son dönemlerde askeri olduğu kadar, siyasi olarak bitişi yaşadığı ülkemizde psikolojik üstünlüğü ele geçirmek için planladığı katliamların ilkinin Lice'de hayata geçirilmesinin ise bu gelişmelere bir misilleme olduğu bilinmektedir. Lice'nin yurtsever potansiyeli de düşmanın iştahını kabartan başka bir önemli nokta olmaktadır. Lice'de neredeyse her aileden bir gerilla olduğu gerçeğini düşman da bilmektedir. Gerillanın bölgeye hakimiyeti karşısında "bitiririz" söylemleriyle dış kamuoyunu aldatamaycaklarını öğrenmiş bulunmaktadırlar.

Şimdiye kadar "bana zaman verin halledeceğim" diyerek aldığı onay ve desteği bulamayacağı, işin askeri yön-

Devam Sayfa.....

temlerle çözüleceğinin iflas ettiği, Avrupalıların TC'nin tüm söylemlerine karşı kaygılı oldukları gözlenmektedir. Kendi generalini öldürüp PKK'nin vurduğunu söylemesinin ikna edici olmadığı, ordu içinde bir çatırdamanın olduğunu gizleyemediği su yüzüne çıkmıştır.

MGK ve çıkan kararlar

Kürdistan'da gelişen son olaylarla birlikte MGK sık sık toplanarak mücadelemize karşı geliştirilecek tedbirler üzerinde durdu. Siyasi çevrelerin yanısıra ordu içinde de askeri şiddetin iflas ettiğini mırıldananlar olurken, MGK mevcut şiddet politikasını daha da pekiştirmek için yeni yöntemler bulmaya çalışmaktadır. Son MGK toplantısında bir kez daha sivil halkımızın şiddetin hedefi olduğu açıkça vurgulandı.

Ülkemizdeki bu son gelişmelerden sonra TC'nin gerek askeri yöneticileri ve gerekse de siyasi yöneticileri bu işin askeri zor yöntemiyle çözülemeyeceğinde kısmi de olsa hem fikir olmaktadırlar. Ancak 70 yıllık şoven politikanın da birden bire değişmesi düşünülmediği gibi, bunu yapacak ne askeri bir yönetici, ne de siyasal iktidarın bir temsilcisi var. Türk şoven politikasının özeleştirisini verecek bir şahsiyete ihtiyaçları olduğu ortadadır. Gerek Avrupa ve gerekse de ABD'nin biraz meyilli oldukları yaklaşım, bazı hakların Kürtlere verilmesi temelindedir. Bu görüşün nasıl hayata geçirileceği veya kim tarafından uygulanacağı ise, ciddi bir tartışma konusu olmaktadır. MGK'nin aldığı kararlar ise "önce ezelim sonra düşünürüz" şeklinde olmaktadır. Böylelikle Kürdistan'a yönelik TC politikası mevcut durumundan daha ağır bir şiddete saparak devam edeceği açığa çıkmıştır. Bahara kadar "ezme"yi gerçekleştirme rüyasıyla sivil yerleşim birimlerine yönelik katliamlar gerçekleştirecekleri TV'ye yaptıkları açıklamalarda rahatlıkla görülmektedir.

Tavrımız ve görevler

Ulusal kurtuluş mücadelemiz tarihimizde görülmemiş düzeyde büyük ve güçlü bir atılım sürecini yaşıyor. Seferberlik emri ile yükselen mücadelemizin, gerillanın güçlü ve etkili darbeleri, tüm ülkemiz coğrafyasına yayılan savaşımımızın artık Kürdistan'da, tartışılmaz bir şekilde otorite olma gerçeği karşısında çaresizleşen, yenilen TC ve onun özel savaş sürüleri; çözülmenin çılgınlığı ile tarihlerine yaraşır vahşet örnekleri sergiliyorlar.

Daha dün Şırnak'ta, Yüksekova'da, Diyadin'de, Altınova'da, Cizre'de yapılanlar, bugün Lice'de tekrarlanıyor. Şehir ve çevre köyler havadan bombardımana tutuldu, silahsız halkımız kurşundan geçirildi. Üç aylık bebekler lav silahlarıyla yakıldı. Gençler cami ve okullara toplatılarak tarandılar, evler-işyerleri yakıldı-yıkıldı. Kendi generalini bile provokasyon için vurabilecek kadar gözü karalaşan sömürgeci faşist Türk devleti ve onun terörist kontra yönetimi, böylelikle halkımızı sindirmeyi, korkutmayı, ulusal kurtuluş mücadelesiyle kurduğu güçlü bağları kesmeyi amaçladı. Ona göre tarih tekerrür edebilir ve Ağrı-Zilan-Şeyh Said ve Dersim tekrarlanabilir.

Oysa kutsal direnişimiz, tarihi bilince çıkarmış ve tüm Kürdistan coğrafyasına savaşı yaymış, halkımızın birliği ve örgütlülüğünü yaratmış, en yiğit evlatlarını feda ederek önderliğine ölümüne bağlanmış bir düzeyi yaşamaktadır. Hiçbir güç artık halkımıza ne eskiyi dayatabilir, ne de mücadelemiz tarihin tekerrürüne izin verebilir. Artık ülkemiz yüzyıllardan beri özlemini duyduğu özgürlüğün doğrultusuna girmiştir.

Ülkemiz kan içerisindedir! Ülkemiz ateş içerisindedir! Küçük çocuklar bile gazete sattıkları için satırlarla doğranmaktadır. Yenilginin itirafı olan, özel kontra birlikleri oluşturulmaktadır. Devlet ona özelliğini yitiren ve ordunun emrine giren hükümet, parlamento ve diğer kurumlar "Milli Mutabakat" adı altında, halkımıza karşı topyekün savaş ilan etmişlerdir. MGK toplantısının ardından, Kürdistan seferine çıkan Genelkurmay ve ordu komutanları, katliam emirleri vermektedirler. Ve bu şekilde tarihimizde ilk defa ulaştığımız özgürlük noktası koparılmak, halkımızın özlemleri boğulmak istenmektedir.

Bu topyekün imha saldırılarına karşı, topyekün direniş şiarının en çok yükseltilmesi gereken bir dönemi yaşıyoruz. Gerçekten, düşmanla işbirliği içinde olmayan, düşmanla uzlaşmayan; kendine yurtsever diyen ve gerçekten insan olan, insanlığı yaşayan herkes, her çevre bütün ayrılıkları bırakarak, kayıtsız şartsız tarihin de emrine uyarak, bu zalim düşmana karşı ayaklanarak savaşa destek vermek zorundadır.

Son dönemlerde, özel savaşın psikolojik uzantısı haline gelen Türk basınını biraz demokratik işlevine çekmek için ve Kürdistan'daki haksız savaşın bir tarafı olma konumundan çıkarmak için üzerine gittik. Türk basını, dünyada emsali görülmedik tarzda, devletin emrinde ve objektiflikten uzak bir tutum sergiliyor. Halkımıza düşmanlığı ilan eden bu sahte basına yönelmek tartışılamaz derecede haklı bir tavırdır. Öte yandan, yıllardır halkımızı bölüp parçalamada rol oynayan, kemalizmin ve yetmiş yıllık inkar cumhuriyetinin ideolojik ve siyasi uzantıları olan sömürgecilerin siyasi partilerine karşı tavrımız da o denli haklı ve yerindedir. Bütün bunlar Kürdistan'da partimiz öncülüğünde halkımızın otoritesini ilan etme eylemleridir. Bu esaslar doğrultusunda atılan adımlar doğru kavranıp, doğru değerlendirilmesi gerekmektedir. Büyük bir insanlaşma faaliyeti ve insanlık çıkışı olan mücadelemizi anlamak bu temelde mümkündür. Son dönemlerde, başta Aydınlık gazetesinin provokatif çabaları olmak üzere, bazı dostlarımızın da, değerlendirme hatasına düştükleri görülmektedir. Biz tüm dostlarımızın, TC'nin artık egemenliğini yitirip çözülmeye gittiği bir süreçte, asli görevleri olan düşmanı vurma yönünde yoğunlaşmaları gerektiğini belirtiyoruz. Bu vahşi düşmana her zaman yönelecek ve tarihsel hesaplaşmanın yiğitliğini göstereceğiz.

Bize adımızı çok gören, en küçük demokratik talebi kanla ve vahşi yöntemlerle bastırmak isteyen, doğamızı tahrip eden, küçük çocuklarımızı lav silahlarıyla yakan, köylerimizi bombalayan, kontra eylemleriyle yurtseverlerimizi katleden, çağın yüzkarası sömürgeci Türk devletine karşı çıkmak, ulusumuzun özgürlük kavgasının yanında yer almak artık ertelenemez bir görev haline gelmiştir. Türk devleti siyasi hiçbir çözümü kabul etmeyerek "Bastırma, ezme" yöntemleriyle özgürlük istemimizi yok etmek istemektedir. Bizim de verecek cevabımız vardır ve olmalıdır. Kürdistan'da Kürt-Türk halkı adına ve hatta insanlık adına bir hesap sorma kavgası içindeyiz. Herkesin bu gerçeği görmesi gerekir. Tüm halkımızın bu soylu çıkışımızın yanında ve içinde yer alması tarihi bir sorumluluktur. Sosyalizmdir, ilericiliktir, devrimciliktir ve yurtseverliktir bu.

Son Lice katliamının hesabını mutlaka gerillamız soracaktır. Hiçbir katliam cevapsız kalmayacaktır. Hiçbir güç ve destek, Türk devletini, siyasi tıkanmadan, ekonomik bitmişlikten, askeri yenilgiden kurtaramayacaktır. Ülkede, dağda, metropollerde düşmana vurulacak ve her damla kanın hesabı kat be kat sorulacaktır. Halkımız, ordumuz, öncüden aldığı güçle bunu başarabilecek güçtedir. 10 yıllık görkemli savaş pratiğimiz ile bunu dost ve düşmana göstermişiz.

Artık dönem topyekün ve seferberlik ruhu ile ayağa kalkma ve büyük hesaplaşma içinde olma dönemidir. Ülkede, Avrupa'da savaşı yaşayarak, onun ihtiyaçlarını karşılayarak yüklenme dönemidir. Özgürlüğün coşkun doğrultusu yakalanmıştır. Bu doğrultunun bir adım ötesi kesin olarak zaferdir, özgürlüktür.

Baştarafı 18. Sayfada

ması ve suçluların cezalandırılmasını gündeme getirmek istemiyor, askerleri de kapsayacak genel bir af istiyor ve asker sayısının azaltılmasını düşünmüyor, sadece ordunun üst düzey komutanlarını değiştirmekle yetinmek istiyordu.

Temmuz 91 de ise yine Meksika'da taraflar arasında oldukça geniş bir anlaşma imzalanıyordu. Temelinde "Barış sürecine istikrar ve süreklilik kazandırmak" amacının yattığı anlaşmanın önemli maddeleri arasında, insan haklarına kesinlikle uyulması, baskıların son bulması, ordunun sivil iktidarın denetimine alınması ve savaş sırasında sürgün edilenlerin geriye dönüşünün sağlanması, yerliler'in kimliğinin ve haklarının tanınması gibi maddeler bulunuyordu. Ateşkese ilişkin görüşme olmamıştı, zira Nisan ayında yapılan görüşme gereği bu görüşmenin gündemine alınmamıştı. Yani bir taraftan devletle programlı görüşmeler sürerken, diğer yandan savaş bütün hızıyla gündemdeydi. Ulusal Uzlaşma Komisyonu başkanı Metropolitan Quezada Toruno'nun önerisi sonucu gündeme gelen görüşmede BM temsilcisi ve Quezada Toruno gözlemci olarak hazır bulundular.

Ordu görüşmeleri bloke ediyor.

Hükümetin son görüşmelerde kararlaştırılan anlaşma maddelerini gerçekleştirmeye pek yanaşmadığı ve ordunun denetiminden bir türlü kurtulamadığı gözlemleniyordu. Yine özellikle insan hakları konusu ve paramiliter ölüm komandolarının dağıtılması maddeleri yerine getirilmek istenmiyordu. Askerler böyle bir şeye kesinlikle yanaşmak niyetinde değillerdi, çünkü ölüm komandoları kendileri için oldukça yaygın bir kontrol mekanizması oluşturuyordu. Diğer yandan hükümet ve ordu El Salvador'da olduğu gibi insan hakları ihlallerini araştıracak "Gerçeklik Komisyonu" oluşturulmasını da engellemek istiyorlardı, daha sonraları ise komisyonun isminin değiştirilmesi şartıyla kabul edeceklerini belirtiyorlardı. Yani isim "Geçmişi Araştırma Komisyonu" oluyordu. Gerilla'nın bu komisyona BM den bir temsilcinin katılması ve hemen çalışmalara başlanması istemini hükümet yetkilileri kabul etmiyorlardı.

Devletin bu tavrı, görüşmelerin aylarca sürecek bir kesintiye uğramasına neden oluyordu. 92 Temmuz ve Ağustos aylarında toplumun çeşitli kesimlerinden protestolar yükseliyor ve görüşmelerin yeniden başlatılması için devlete baskılar artıyordu. Örneğin Guatemala'nın 330 belediyesinden 180 tanesinin başkanı ve çeşitli kitle örgütlerinin temsilcileri radyo, televizyon ve yazılı basın aracılığıyla hükümetten ve gerilladan kendi temsilcilerinin de görüşmelere alınması doğrultusunda istemlerini dile getirdiler. Özellikle de insan hakları konusunda görüşlerini dile getirmek istediklerini belirtiyorlardı. Bu aslında gerillanın da başlangıçtan bu yana sürekli istemi olmuştu, ama devlet buna yanaşmıyordu. 92 içerisinde yeni görüşmeler olduysa da, sonuç alınmadı. Ama diğer yandan "URNG"nin baştan beri izlediği görüşme stratejisi kendisine oldukça yararlı oldu denilebilir. URNG hakkında fazla bilgi sahibi olamayan Guatemala halkı, görüşmeler sürecinde epeyce bilgi edinebilmişti. "URNG"nin ne olduğunu neyi hedeflediğini öğrenebilme ve URGN ye de kendisini tanıtabilme olanağı yaratılmıştı. Diğer yandan URNG", El Salvador'daki gerilla örgütü FMLN'den zayıfta olsa, daha başarılı oldu denebilir; çünkü görüşmeler sürecinde en geniş çevrelerle bütünleşmeyi, halkı görüşmeler sürecine çekmeyi başarabilmişti.

KÜRTLERİN ÖZGÜRLÜK ÇIĞLIĞI

DÜNYAYI SARSTI

Kürt halkı bir tarih yazıyor. Gerek Kürdistan'da, gerek Türkiye'de, gerekse Avrupa'da kendisine dayatılan topyekün imhaya topyekün direnişle yanıt veriyor. Hem de çok zengin mücadele taktikleriyle bunu yapıyor. Böyle birlik olan, örgütlenen, direnen ve savaşan Kürdistan halkının mutlaka kazanacağı açıktır. 4 Kasım eylemleri de bunu uluslararası çapta tescil etmiştir. Bu temelde bu örgütlü ve güçlü eylemliliği selamlıyoruz.

Kürdistan'da son dönemlerde PKK tarafından alınan bazı kararlar ve bu kararların uygulanması TC'yi oldukça telaşlandırdı. Özel savaşın bütün kurumlarında tam bir panik yaşanmaya başlandı. Bu panik ortamında açıklamalar ve psikolojik savaş TC tarafından ön plana alındı. Bu kararların en önemlisi özel savaş kurumlarının bir parçası olan basın faaliyetlerinin engellenmesidir. Bu karar Amed Eyalet komutanlığınca basına iletildi. Sömürgeci basın karara uymak durumunda kaldı. Bu durum TC açısından tam bir bozgun oldu. Kendi hizmetinde ve direkt kendi direktifleri ile yönettiği basının bu kararlara uymasına büyük tepki gösterdi. "Madem savaş varsa savaş muhabirliği yapılmalıdır" düşüncesi ile Diyarbakır'da toplantılar yapıldı. Özgür Gündem gazetesinin onu aşkın muhabiri öldürülmesine, gazete dağıtıcılarının satırlarla doğranmasına ve onlarcasının işkencelerden geçirilmesine rağmen hiç sesini çıkarmayanlar, üstelik "militan gazetecilerdir" diye destek sunanlar birden basın özgürlüğünden bahsetmeye başladılar. TC'nin katliamlarına karşı sesini yükseltmeyen, üstelik destek sunanlar, "PKK Kürdistan'da sıkıyönetim ilan etti" diye kıyamet kopararak demokrasi şampiyonluğuna soyundular. Kürt halkının katledilmesine, köylerin bombalanmasına, kentlerin ortadan kaldırılmasına sessiz kalanlar ve ortak olanlar işledikleri suçların gizlenmesine çaba gösterdiler. Elbette halk iktidarı ve halkın demokrasisi onlar için sıkıyönetim olacaktı. Çünkü bir halkı "katletme" hakları, ellerinden alınacaktı.

Bunlar olurken PKK yeni bir kararla Kürdistan'da sömürgeci partilerin çalışmalarına son verdi. Sömürgeci partilerin il başkan ve yöneticileri bir bir istifa etmeye başladılar. Artık Kürdistan'da hiçbir sömürgeci partinin etkinliği kalmamıştır. Memurlar ve öğretmenlerin istifa etmeleri de istendi. bu kararlara büyük oranda uyuldu. PKK'nin izin vermediği hiçbir ekonomik işletme Kürdistan'da çalışamaz hale geldi. Ancak PKK ile anlaşan ve vergi verenler çalışmalarını sürdürebildi. Devletin kurumları da buna dahildir. Nitekim Tansu Çiller, "PKK bölgeye giden yatırımlardan haraç alıyor" diyerek bu durumu itiraf etti.

Bütün bunlar TC'nin durumunu açıkça gözler önüne sermişti. TC'de açık bir çatırdama ve panik yaşanıyordu. Gündemi tamamen PKK belirliyordu. Böyle bir ortamda tamamen bir kontrgerilla örgütlenmesi olan TC, Lice'de katliam yaptı. Bütün evler ve dükkanlar kimyasal silahlar, lav silahı, tank, top ve helikopterlerle yakıldı, yıkıldı. İki gün boyunca ilçe bombalandı. Yüzlerce insanımız katledildi, yüzlercesi yaralandı ve bütün gençler tutuklandı. TC'nin vahşeti sadece Lice'yi hedeflememişti, Amed, Bingöl ve Muş üçgeninde bulunan 50'ye yakın köy de bombalandı ve yakıldı. Onlarca köylü katledildi. Bütün bunlara gerekçe olarak da PKK'nin Lice'yi basması ve Tuğgeneral Bahtiyar Aydın'ı öldürmesi gösteriliyordu. Oysa katliam TC tarafında tamamen planlı bir şekilde yürütülmüş, Bahtiyar Aydın da kendileri tarafından katledilmişti. Bununla Kürdistan'ı yeniden kazanabileceklerini ve gündemi kendi lehlerine çevirebileceklerini düşündüler. Bunun çok bilinçli bir provokasyon olduğu kısa sürede açığa çıktı. Özel savaş basını, partileri ve yetkilileri geniş bir psikolojik savaş başlattılar. Doğan Güreş, "Başları da dahil olmak üzere ya teslim olacaklar ya da ölecekler" diyerek imha politikasını açıkladı. Diğer bütün açıklamalar da bu doğrultudaydı. Hürriyet gazetesi isimler yayınlayarak katliamları meşrulaştırmaya çalıştı. Devletteki panik ve dağılma durumu bir katliam ve soykırım temelindeki psikolojik savaşla biraz atlatılmaya ve devletin güçlü olduğu imajı her tarafa yayılmaya çalışıldı.

Evet bir kez daha bütün dünya tarafından açıkça görüldü ki Kürt halkına dayatılan, imhadan başka bir şey değildir. TC bütün kurum ve kuruluşları ile "topyekün savaş" adı altında Kürt halkını soykırımdan geçirmeye çalışmakta, Kürdistan'ı da bir harabe haline getirmek istemektedir. "Bana kalmayacaksa hiç kimseye kalmasın" mantığı ile her tarafı yakıp yıkmakta, bütün ekonomik ve kültürel değerleri yok etmeye çalışmaktadır. Kürt halkının dayatılan ulusal imhadan kurtulmak ve dünya özgür insanlığının onurlu bir üyesi olmak için topyekün direnişten başka çaresi yoktur. Kürt halkı, ister Kürdistan'da olsun, ister Türkiye'de olsun, isterse Avrupa'da olsun imhaya direniş ile karşılık vereceğini defalarca göstermiştir.

Köln Yürüyüşü Kürt Halkının Her Koşulda Kürdistan'ı Sahiplenişinin Dışavurumudur

TC'nin Kürdistan'da gerçekleştirdiği katliamların sonuncusu ve en vahşilerinden biri olan Lice katliamı Kürt halkı tarafından yanıtsız bırakılmadı. Öncelikle gerilla bir dizi misilleme eylemi gerçekleştirdi. Türkiye metropollerinde birtakım eylemlilikler ve protesto gösterileri düzenlendi. Avrupa'da da yurtsever Kürdistan halkı Lice katliamını protesto etmek amacıyla ilk etapta bir miting ve yürüyüş düzenlendi.

29 Ekim'de Almanya'nın Köln kentinde "Kürdistan katliamlarla susturulamaz" adıyla düzenlenen yürüyüşe yaklaşık 40 bin kişi katıldı. Lice'deki devlet katliamını protesto eden ve Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine destek sunan yürüyüş, ERNK tarafından düzenlendi. Yürüyüş, TDK-ML/YDB, TKP-ML Hareketi, Kawa, RNK/KUK, TKP-Kıvılcım, Ekim, DHP, TDP ve TDKP tarafından da desteklendi. Yürüyüşe A lmanlar da büyük ilgi gösterdiler.

Kısa süreli bir çağrıya yanıt veren onbinlerce Kürdistanlı Avrupa'nın değişik kentlerinden akın akın Köln'e gelmeye başladılar. O gün Köln Kürdistanlaşacaktı. Köln'ün sokakları sarı, kırmızı ve yeşil bayraklarla donanacak, sessizlik "Biji Serok APO", "Biji Kürdistan" sloganlarıyla bozulacaktı. Avrupa'daki Kürdistanlılar için bir araya gelmek, haklı tepkisini dile getirmek, hem de bunu çok büyük bir insan seli ile yapçmak sıradan bir olaydı. Çünkü daha önce defalarca yüzbinleri bulan festivaller ve yürüyüşler yapılmıştı. 100 bin kişinin katıldığı Bonn yürüyüşü, 100 bini aşkın kişinin katıldığı Frankfurt'taki 2. Uluslararası Kürdistan Festivali hala zihinlerde taptazeydi. Ve Kürdistanlılar Avrupa'da topyekün direnişe böylelikle cevap veriyorlardı. Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin görkemliliği ve insanlık için taşıdığı derin anlam Avrupa'yı böylelikle etkisini alıyor ve gelecekteki mücadelelere zengin biçimler sunuyordu. Emperyalizmin metropollerinde, finans merkezlerinde böylesine nitelik ve nicelik olarak gelişkin bir kitleyi harekete geçirebilmek elbette dikkatle üzerinde durulması gereken bir husustur. Bu durum emperyalizmi bile tedirgin etmektedir.

Yaklaşık 40 bin Kürdistanlı sabahın erken saatlerinde Köln'de buluştular. Her taraf PKK, ERNK ve ARGK bayraklarıyla bezenmişti. Özgürlüğe yakın ve özgürlüğü hak eden bir halkın coşkusu ve Lice katliamının intikamını alma temelinde TC sömürgeciliğine duyulan kin ve öfke yüzlerde okunabiliyordu. Daha dün sömürgeciliğin parçalayıp ve katliamdan geçirerek bastırdığı Koçgiri, Dersim, Şeyh Sait, Ağrı isyanları bugün birlik oluyor ve sömürgeciliği parça-

lıyor. Dersimlisiyle, Licelisiyle, Serhatlısıyla, Botanlısıyla, Güneybatılısıyla bütünleşmiş, tekyürek olmuş Kürdistanlılar, aynı zamanda Kürdistan'daki bütünleşmenin de ifadesi olmaktaydı. Kadın, çocuk, yaşlı, genç hep bir yürek, hep bir yumruk olmuş, kararlıca bir şekilde Kürdistan'a ve kendisine sahip çıkıyordu.

Yürüyüşte kenetlenmiş onbinlerce Kürdistanlı "Lice katliamının hesabı mutlaka sorulacak", "Kürdistan faşizme mezar olcak", "Biji Serok APO", "Biji Kürdistan" gibi sloganlar eşliğinde yürürken neler istediğini açıkça dünyaya ilan ediyordu. Bu aynı zamanda PKK'ye "terörist" diyenlerin koskoca bir halkı karşılarına alması anlamına geliyordu. 1990 yılında TC Kürdistan'ın dağlarını bombalarken halkımız, "PKK halktır, halk biziz. Bizi bombalayın" diye haykırıyordu. Çok geçmeden TC, PKK'nin halk olduğunu acı bir tecrübe ile anlayacaktı. PKK'yi yok etmenin bir halkı yok etme anlamına geldiğini kavrıyordu. Ve TC, bugün PKK'yi bitirme adına Kürt halkını soykırımdan geçirmeye çalışıyor. Elbette Kürdistan halkının gerçekliği bunu önleyecek ve TC'nin yaptıklarını mislisiyle ödetecek güçtedir, fakat TC'nin yapmak istediği budur. TC'nin bu tecrübesini bugün başta Almanya olmak üzere Avrupa ülkeleri tatmak üzeredirler. "PKK yasaklansın" tartışmalarına, Kürdistanlılar Bonn'da, Frankfurt'ta ve şimdi de Köln'de cevap veriyorlar: "PKK biziz bizi yasaklayın." Bu anlamlı cevap dosta da düşmana da ulaşmış bulunmaktadır.

Miting aynı zamanda bir şenlik niteliğindeydi. Halkımızın olduğu her alan artık devrim coşkusunu ve devrim şenliğini yaşıyor. Elbette özgürleşmek için bedel vermek gerekiyor. Gerekli olduğu için ödenen bu bedeller bizim için anlamlıdır ve kurtuluşun garantisidir. Şenlikte Koma Azad, Beser Şahin, Ozan Emekçi, Zamani ve Nüzan gibi sanatçıların söylediği parçalara halkımız da eşlik etti. Köln sokakları Kürdistanlıların coşkusuna bir kez daha tanık oldu. Bir kez daha haykırılan özgürlük türküleri Kürdistan'a ve Başkan APO'ya selam gönderiyordu.

Avrupa'daki Kürt halkının Köln buluşması kısa bir hazırlık süresi olmasına rağmen görkemliliği anlatılmaya ve yaşanmaya değerdi. Köln'de buluşmak yollara düşen Kürdistanlıların çok büyük zorluklarla mücadele ederek geldiklerini hatırlatmak gerekiyor. Bu zorluklar halkımızı engellemek bir yana daha da öfkesini ve kinini biliyor. İşte bu yürüyüş sırasında da Hamburg'dan gelen iki otobüs Osnabrück yakınlarında kaza geçirdi. Kazada isimleri belirlenemeyen 3 kişi hafif yaralandı.

Lice katliamına Avrupa'daki Kürdistanlılardan yanıt Köln yürüyüşü ile sınırlı olamazdı. Köln yürüyüşü Kürt halkının kinini daha da biledi. Lice'deki TC vahşetini gözler önüne serdi. Fakat Kürdistanlılar için dönem dayatılan ulusal imhaya karşı ulusal direniş ile cevap verme dönemidir. Bu anlamda hiçbir eylem ne yeterli, ne de son olur. Her eylem bir sonrakini gerekli kılıyor. Miting alanından ayrılan onbinlerce Kürdistanlının düşüncesi buydu. Hepsi Lice katliamına karşı yeni cevapların verilmesi gerektiğini düşünerek gelecek günlere hazırlanıyordu. Zaten gerilla Kürdistan'da hesap sormaya devam ediyordu, halkımız Türkiye metropollerinde tepkisini ortaya koyuyordu. Avrupa'da da bunlara yeni mesajlar verilmeliydi.

Alman polisinin ve Alman makamlarının Kürdistan halkına karşı gösterdiği tepkileri ve korkularını iyi anlamak gerekiyor. Alman devleti artık kendi yasalarını da Kürdistan sorunu karşısında tartıştırabiliyor.

Avrupa'daki TC Kurum ve Kuruluşlarına Yönelik Baskınlar Halkımızın Kürdistan'daki Katliamlara Karşı Tepkisidir

Avrupa'daki Kürdistanlılar 4 Kasım 1993 günü Almanya, İsviçre, Hollanda, Danimarka, Belçika ve İngiltere'de TC devletine ait birçok kurum ve kuruluşa karşı baskın eylemleri gerçekleştirdiler. Aralarında TC konsolosluk binaların, bankaların, turizm büroları ve televizyon kuruluşlarının da bulunduğu 100'ü aşkın kurum ve kuruluş baskın sırasında tahrip edildi. Baskınlardaki zararın milyonlarca mark tutarında olduğu belirlendi. Bu baskın eylemleri 24 Haziran tarihinde yapılan aynı içerikteki eylemlerden daha kapsamlıydı. Hatırlanacağı gibi 24 Haziran 1993 günü, TC'nin Kürdistan'daki katliamlarını protesto etmek ve dünya kamuoyuna duyarlı kılmak amacıyla Avrupa'daki Kürdistanlılar TC'ye ait kurum ve kuruluşlara baskınlar gerçekleştirdiler. Bu baskınlar sırasında Şemsettin Kurt adlı yurtsever İsviçre'de TC güçleri tarafında katledilmişti. Eylemler Avrupa'nın bütün ülkelerinde aynı zamanda gerçekleşmişti.

O dönemde ERNK Avrupa Temsilciliği Avrupa'daki Kürt halkının geliştirdiği eylemlere ilişkin şu açıklamayı yapmıştı: "Kürt halkının Avrupa'daki tepkisi bizce yerinde, makul ve insani bir tepkidir. Sömürgeci faşist Türk devleti bir halkın bütün haklarını yok sayıyor, bir halkın kimliğini yok sayıyor, dilini yok sayıyor, bir halkın özgürlük talebine imhayı dayatıyor. Bugün Kürdistan'da bir soykırım, bir jenosit vardır. Canlı cansız herşey bombalanıyor, Napalm bombaları kullanılıyor. Yani yaşam ile ölüm arasında çok ince bir çizgi çiziliyor halkımıza her saat. Halkımızın bu tepkisi bizce masum ve insani bir tekidir.

Kürt halkı barış için savaşıyor. Kürt halkı siyasi çözüm istiyor, Kürt halkı insani haklarını istiyor. Bu talep karşısında halka ölüm, bomba, köylerin yakılması ve göçertilme dayatılıyor. Bu halkın çığlığıdır, halkın tepkisidir, yerinde ve haklı bir tepkidir. Bu tepkiye kulak vermek gerekiyor, ses vermek gerekiyor. Bizce Kürt insanının Avrupa'daki bu çığlığı insanlığa sesleniştir. İnsanlık artık sağırlığını terk etmeli ve bunu duymalıdır. Özellikle Avrupa'ya bunu söylüyoruz. Avrupa bunları duymalıdır, bu kör ve sağır sessizliğini terk etmelidir. Göz göre göre bir halkın imhasına sessiz kalınmamalıdır, tavır takınılmalıdır.

Aradan geçen bu 5 aylık süreçte TC politikasında herhangi bir değişiklik yapmadığı halde, soykırım temelinde imhayı daha da yoğunlaştırdı. Diyadin'de, Malazgirt'te Çukurca'da, Yüksekova'da ve Kürdistan'ın hemen hemen her tarafında kitlesel katliamlara girişti. Bu katliamlarda kimyasal silah da dahil her türlü imha silahları kullanıldı. Bu silahların birçoğu gizli anlaşmalarla Avrupa devletleri tarafından verildi ve verilmeye devam ediyor. İşte bu katliamların en sonuncusu Lice'de yaşandı. Lice'de taş taş üstünde bırakılmadı. Her türlü kitle imha silahı kullanıldı. Elbette Kürt halkı insani tepkisini, en meşru direnme hakkını kullanacaktı. Halkımızın katledilmesine ortak olanlar, Kürdistan halkının bu insanlık çığlığından ürkecek ve telaşlanacaktır. Kürt halkına dayatılan imhaya karşı özgürlük çığlığı Kürdistan'da, Türkiye'de ve Avrupa'da sürecektir. İnsanlık buna sessiz kalmamalı ve terörist, katliamcı TC'yi teşhir ve tecrit etmelidir.

Bu temelde Lice katliamını protesto etmek, ulusal imhaya karşı durmak ve dünya kamuoyunu sorunumuz karşısında duyarlı kılmak için 4 Kasım 1993 günü, 24 Haziran'a benzer bir şekilde TC'nin Avrupa'daki birçok kurum ve kuruluşuna baskın gerçekleştirildi. Baskını Avrupa'daki Kürdistanlılar gerçekleştirdi. Baskın oldukça insani ve makuldur. Bir halkın dayatılan soykırıma karşı tepkisidir. Ve imha siyaseti sürdükçe bu tepkiler Avrupa da dahil her tarafta sürecektir. Buna engel olunabileceği düşünülüyorsa büyük bir yanılsama vardır. Hele hele misilleme olarak Kürt halkının kurumlarına karşı gerçekleştirilen baskınlarla bunun engellenebileceği düşünülüyorsa, bu konuda şimdiden bu zihniyeti uyarıyoruz. Kürdistan'daki katliamlar sürdükçe Kürt halkının bu tür ve daha değişik eylemlerinin süreceği ve bu çığlığın suç ortaklarının kulağını tırmalayıp, onları rahatsız etmeye devam edeceği konusunda herkesi uyarıyoruz.

Eylemciler eylem anında da gittikleri bildirilerle eylemin amacını şu şekilde belirttiler: "Türk devletini Kürt halkına karşı yaptığı soykırım, Lice'deki katliam, 700 köyün boşaltılması ve yakılması, köylülerin sistematik işkenceden geçirilmesi ve sürgün edilmesi ile yiyecek ambargosonun uygulanması, muhalif gazetecilerin kaçırılıp öldürülmesi, hükümet ve ordu sözcülerinin "PKK'yi içerde ve Avrupa'da bitireceğiz, kökünü kazıyacağız" türü soykırımcı açıklamalarına ve Avrupa devletlerinin Türkiye'ye silah satmalarına karşı eylem yapıyoruz ve susmayacağımızı gösteriyoruz."

Eylemler Almanya, İsviçre, Danimarka, Belçika, İngiltere, Hollanda ve İsveç'te gerçekleşti. Almanya'da; Düsseldorf, Wiesbaden, Bonn, Nürnberg, Münih, Münster, Dortmund, Wuppertal, Köln, Karlsruhe, Hannover, Königswinter, Berlin ve Stuttgart kentlerinde eylemler gerçekleşti. Bu kentlerdeki TC konsoloslukları, bankalar, turizm-seyahat büroları ve diğer kuruluşlarına yapılan baskınlarda söz konusu yerlerde büyük maddi hasarlar meydana geldi. Eylemleri gerçekleştiren Kürdistanlılar bu eylemlerde molotof kokteyli, taş, sopa vb. aletler kullandılar. Eylemlerde silah kullanılmadı.

Almanya'nın Wiesbaden kentinde çeşitli resmi ve özel kuruluşlara yapılan baskınlarda bir kişi yaşamını yitirdi. Çok sayıda kişi de yaralandı. Sözkonusu kişinin nasıl öldüğü şüphelidir.

Wuppertal kentinde Vakıflar Bankası'na molotof kokteyli atıldı. Çıkan yangın geç saatlere kadar sürdü. Binada büyük hasar meydana geldi.

Köln kentinde de üç banka şubesine baskın yapıldı. Gösteride banka personeline herhangi bir saldırıda bulunulmadı. Bankalara maddi zarar verdirildi.

Hannover kentinde ise Türk konsolosluğuna karşı eylem gerçekleştirildi. Eylem sırasında Alman polisi ateş açtı ve Kürdistanlı göstericilerle Alman polisi arasında çatışma çıktı. Ayrıca 5 Türk bankasına molotof kokteyli atıldı. Söz konusu bankalar büyük oranda tahrip edildi. Milyonlarca marklık hasar meydana geldi.

Bremen kentinde Emlak Bankası ve Ziraat Bankası şubelerine molotof kokteyli atıldı. Bankalarda büyük hasar meydana geldi.

Düsseldorf kentinde de 5 ayrı Türk kuruluşuna karşı eylemler gerçekleşti. Bu eylemlerde söz konusu kuruluşlar büyük oranda tahrip edildi.

Frankfurt kentinde ise Türkiye İş Bankası, THY'nin satış müdürlüğü Kürdistanlı eylemciler tarafından basıldı. Söz konusu kuruluşlarda büyük hasar meydana geldi. Ayrıca Frankfurt'taki Hürriyet gazetesi tesislerine de baskın yapıldı. Hürriyet gazetesinin Avrupa baskı tesisleri bir süre işgal edildi. Tesislerde büyük hasar meydana geldi.

Berlin kentinde ise, Berlin'de yayın yapan TD-1 (Türk-Alman televizyonu) binası Lice katliamını protesto eden Kürdistanlıların baskınına uğradı. Bu televizyon Star 1 ve Show TV programlarını yayınlayarak özel savaşın propagandasını yapıyordu. Bina önemli oranda tahrip edildi.

Nürnberg'de Pamukbank şubesine Kürdistanlı göstericiler tarafından baskın yapıldı. Banka büyük oranda tahrip edildi.

Bonn kentinde de bir turizm acentası ve bazı kuruluşlara Kürdistanlılar tarafından baskın yapıldı. Baskınlarda önemli bir maddi hasar meydana geldi.

Ayrıca Stuttgart, Kassel, Manheim, Pforzheim, Münster, Karlsruhe, Hamburg ve Berlin kentlerinde de TC'ye ait banka, hava yolları ve diğer kuruluşlara Lice katliamını protesto eden Kürdistanlıların saldırıları oldu. Bu saldırılarda söz konusu kuruluşlar büyük oranda tahrip edildi.

İngiltere'nin başkenti Londra'da Türk Büyükelçiliği'ne molotof kokteyli atıldı. Büyükelçilik binasının girişi büyük oranda tahrip oldu. Ayrıca aralarında Akbank ve Ziraat Bankası'nın da bulunduğu kuruluşlara karşı da Kürdistanlılar tarafından saldırılar gerçekleştirildi. Ayrıca kültür merkezi adıyla faaliyet yürüten bir kuruluşa karşı da saldırı gerçekleştirildi; Bütün bu saldırılarda önemli oranda hasar meydana geldi.

İsviçre'nin Başkenti Bern'de Türk Büyükelçiliği Lice katliamını protesto eden Kürdistanlıların saldırılarına uğradı. Saldırılarda molotof kok-

teyli kullanıldı. Bern Büyükelçiliği 24 Haziran'da Şemsettin Kurt adlı yurtseveri şehit ettiği için Kürdistanlıların öfkesini daha fazla üzerine çekti. Basel, Zürich, Olten vb. kantonlarda da birçok banka ile turizm büroları saldırıya uğradı.

Danimarka, Fransa, Avusturya, İsveç ve Norveç'in çeşitli kentlerinde de Türk konsoloslukları ve çeşitli kuruluşlara karşı eylemler gerçekleştirildi. Kürdistanlıların Lice katliamını protesto etmek için gerçekleştirdikleri eylemlerde söz konusu kuruluşlar önemli oranda tahrip oldu.

Norveç'in Başkenti Oslo'da da aralarında çok sayıda kadın ve çocuğun da bulunduğu Kürt göstericiler, Türk Büyükelçiliği önünde bir protesto yürüyüşü yaptılar.

Belçika'nın başkenti Brüksel'de de Lice katliamını protesto etmek amacıyla Kürdistanlılar Avrupa Parlamentosu önünde gösteri yürüyüşü düzenlediler.

Avrupa'nın hemen hemen her tarafında eş zamanlı olarak gerçekleştirilen bu eylemler Kürt halkının, TC'nin Lice'de gerçekleştirdiği katliama karşı doğal bir tepkisidir. En son Lice'de olduğu gibi TC Kürt halkını soykırımdan geçirmeye çalışıyor. Kürt halkının bütün ulusal insani hakları gasp edilmiş, yaşama hakkı da elinden alınmak istenmektedir. Her türlü kimyasal silah kullanılarak Kürdistan haritadan silinmek istenmektedir. Topyekün imha adı altında bütün Kürt insanı ölümle tehdit edilmekte, köyler bombalanmakta, ekonomi tamamen dumura uğratılmaktadır. Bu hem de dünyanın gözleri önünde ve Avrupa'dan aldığı gelişmiş silahlarla yapılmaktadır. Bu imhanın, bu soykırımın derhal durması gerekmektedir. Bunu durdurmak, barışa ve siyasi çözüme imkan hazırlamak için bütün Kürdistan halkının tepkisi, direnişi meşrudur. Bu eylemlilikler aynı zamanda bütün insanlığa bir çağrıdır. Ülkeleri, en kutsal değerleri yok edilmiş bir halkın dünyanın başına bela olacağının da en açık ifadesidir. Bu temelde TC'ye silah veren, maddi destek veren ülkelere bir uyarıdır. TC'ye silah vermek Kürt halkının katliamına taraf olmaktır. Katliamında rol oynayan güçlere karşı Kürt halkının tepkisinin amansız olacağı bilinmelidir.

Bu eylemler TC'ye de bir uyarı niteliğindedir. TC'nin sürdürdüğü soykırım politikasının aynı zamanda kendisine zarar vereceği bilinmelidir. Kürdistan halkı eskisi gibi değildir. Kürdistan halkı örgütlüdür ve bilinçlidir. Eskisi gibi parçalanmış değildir, tek bir vücut olmuştur. Kendisine yönelen en ufak bir eyleme hep birden ve her alanda rahatlıkla cevap verecek güçtedir. Bu temelde tahrip edilen Kürdistan tahrip edilen Türkiye olacaktır. Kürt halkının öncüsü olan partisi, ordusu ve cephesi her türlü misilleme hakkını kullanabilecek bir güçtedir. TC ve Avrupa 4 Kasım eylemleri ile bunu bir kez daha görmüşlerdir.

Baskın Eylemlerinin Basındaki Yansıması

Bu kadar geniş çaplı ve bilinçli hedeflere yönelik eylemler Kürt halkına karşı kötü amaçlar güden herkesi biraz düşündürmelidir. TC'de olduğu gibi bu telaş Avrupa devletlerinde de yaşanıyor. Lice katliamının suçunu gizlemeye çalışan TC Dışişleri Bakanlığı Avrupa devletlerini uyararak, Kürdistanlıların katliamı protesto etmek amacı ile eylem düzenleyecekleri konusunu hatırlatmıştır. Bu onların korkularıdır. Ve bu korkuları katliamlar sürdükçe devam edeceğini belirtmek istiyoruz.

Avrupa'daki Kürdistanlıların Türk temsilcilik ve kuruluşlarına yönelik eylemleri tüm dünya TV'lerinde ve gazetelerinde önemli bir haber olarak verildi. Bu eylemler başta CNN ve Euronews olmak üzere dünyaca ünlü televizyonlar tarafından verildi. Almanya'nın ARD, ZDF, NTV televizyonları birinci haber olarak genişçe yer verdiler. Haberler sırasında çeşitli yorumlarla da bulunuldu. Kürt sorunu ile ilgili değerlendirmeler de yapıldı. Saldırıya uğrayan kuruluşlardan ve Kürdistan'da süren savaştan da çeşitli bölümler sunuldu. TV haberlerinde Frankfurt'ta eylem yerine yurtsever tarafından bırakılan bildiriye de yer verildi.

ARD yaptığı yorumda, "Çiller ve Güreş'in yaptığı son tehditlere dikkati çekti, şiddetin şiddet doğuracağını, bunun da Avrupa'daki Kürtlerin tepkilerine yol açmasının kaçınılmaz olduğunu vurgulayarak, Türk devleti siyasal çözüm bulmadıkça bu tür olaylar devam eder" görüşlerine yer verdi.

Alman basınında, Almanya'nın Kürt sorununun siyasi çözümü için harekete geçmesi konusunda istemler var. Kürt sorunu çözülmedikçe, Kürtlerin Avrupa'da ve her tarafta bu tür eylemlere başvuracakları net bir şekilde ifade ediliyor. Sorunun Kürdistan ve Ankara'da çözülmesi gerektiği savunuluyor. Alman devletinin Türk devletine siyasal yaptırım uygulaması gerektiği noktası üzerinde birleşiliyor.

Ayrıca Alman basınında çıkan yorum ve haberlerde, PKK'nin Avrupa'da resmi olarak bulunmadığı, bazı Kürt derneklerinin "PKK'ye bağlı" olması gerekçesi ile kapatılmasının doğru olmayacağı, bu vesileyle tüm Kürtlerin terörize edileceği vurgulanıyor. Alman taz gazetesinde yayınlanan bir yorum yazısının sonunda şöyle deniliyor: "AT ve Alman hükümeti artık Türkiye'ye karşı inandırıcı bir insan hakları politikası sürdürüp sürdüremeyecekleri konusunda karar vermelidirler. Almanya'daki saldırıları önlemenin en iyi yolu, Ankara'nın Kürtlerle masaya oturmasını sağlamaktır."

Frankfurter Rundschau gazetesinde yayınlanan geniş bir haberde ise, Türk devletinin Kürdistan'da katliamlar gerçekleştirdiği vurgulanarak, Lice'ye gidip incelemelerde bulunan bir heyetin görüşlerine yer verildi. Bu arada Lice katliamında Alman silahlarının kullanıldığını kendi gözleriyle gördüklerini belirten Alman Yeşiller Partisi (Birlik 90 miletvekilleri,) Türkiye'ye NATO ve değişik Avrupa ülkeleri tarafından yapılan askeri ve politik yardımların bir an önce kesilmesi ve ambargo uygulanmasını istediler.

Alman televizyonunda yayınlanan ve Kürt sorununun işlendiği bir programa katılan Kuzey Rein Westfalya Eyaleti Yeşiller partisi milletvekili Siegfrid Martsch, Kürtlerin yaşadığımız politik ortamda şiddete başvurmaktan başka çarelerinin kalmadığı vurguladı.

İndependent gazetesindeki bir makalede "radikal çizgide olan Kürtler bağımsız birleşik bir Kürdistan istiyor. Türkiye ise PKK'yi terörist göstermek istiyor. Ancak bunu becermiş değil. Kürdistan'da yoğun devlet baskıları var. Kürt isyancılar 12 milyon Kürt için kurtuluş stratejisin sembolü durumundalar" denildi.

İsviçre'de tüm TV kanalları ve basın olaylara geniş yer verdi. Kürt sorunu çözümsüz kaldıkça sürekli olaylara gebedir, yorumunu yaptılar. Olayların aynı saatlerde ve tüm Avrupa'da aynı günde yapılmasına dikkat çeken basın, baskın eylemlerinin özellikle Lice'de yaşanan son katliamda yüzlerce Kürt'tün ölümüne, yüzlerce köy evinin tahrip edilip boşaltıldığına dikkat çekti. Olayları Kürdistan'da yaşanan son katliamlara Kürtlerin Avrupa'daki tepkisi olarak değerlendirdiler.

Almanya'da yayınlanan Wiesbadener Kurier gazetesi olaylarla ilgili bir yorumunda şunları yazdı: "Atatürk'ün Adalet Bakan'ın söylediği söz. Ankara'nın politikasını belirlemeye devam ettikçe, siyasal bir saatli bombanın tik takları devam edecektir." Atatürk'ün sözü "Etnik kökeni saf Türk olmayanların bizim memleketimizde sadece şu hakları vardır! Uşak ve esir olma hakkı!" şeklinde verildi.

Avrupa basınının yorumlarını değerlendiren Milliyet Gazetesi "Alman basını Türkiye ile ilgili tüm haberlerini Atina'dan alıyor" diyerek başta ARD olmak üzere bütün basına ateş püskürüyor. Elbette Milliyet Gazetesi'nin bu değerlendirmesi boşuna değildir. Özel savaş rejiminin emrinde, Kürt halkının imhasını destekleyen bu basının Lice katliamını hiç vermedikleri ve hatta PKK'nin üzerine yıkmaya çalışmaları dikkate alınırsa nasıl tehlikeli bir yönelim içinde oldukları anlaşılacaktır.

Avrupa basınının bu tavrı Kürdistan halkının dünya kamuoyunun gündemine girdiğinin açık kanıtı olmaktadır. Bütün dünya Lice katliamının faili ve bir soykırım girişiminde bulunan TC'nin durumunu açıkça görmüştür.

Kürdistanlıların Eylemlerinden sonra Avrupa Ülkelerinin Tavrı

Avrupa'da eylemlerin ağırlığı Almanya'da olduğu için Alman devletinin tavrı önem kazandı. Olaylardan sonra Almanya devleti yetkilileri çeşitli açıklamalarda bulundular. Alman içişleri Bakanı Kanther Manfred, olaylarla ilgili yaptığı açıklamada "Kürtlerle Türklerin sorunlarının ve aralarındaki olayların Almanya topraklarına yayılmasına izin vermeyeceğiz" dedi.

Alman Hükümeti basın sözcüsü Dieter Vogel ise, "Kürt sorununun Avrupa'ya taşınmasına izin vermeyeceğiz" dedi.

Federal Dışişleri Bakanı Klaus Kinkel, "PKK'nin ve yan kuruluşlarının kapatılmasının zamanının geldiğini" açıkladı. Helmut Kohl'ün yaptığı açıklamalarda aynı doğrultudaydı.

İçişleri Bakanı Manfred Kanther ise, "PKK'nin yasaklanmasından fazla bir şey beklememek gerekir" dedi.

Karlsruhe federal savcılığının emriyle Kürdistan halkına ait birçok dernek, ev, Ağrı Verlag, Kürdistan Haber Ajansı ve Kürdistan Komite'ye baskınlar düzenlendi. 30'a yakın dernek basıldı. Baskınlar sırasında şiddet kullanıldı. Yurtseverlerin evlerinde bulunan bildiri ve afişlere el kondu. Dernek baskınlarında birçok arşive el kondu. Birçok Kürt insanı gözaltına alındı. Kürdistan Komite'de birçok arşiv ve belgeye el kondu.

Gazetemiz Berxwedan ve Kürdistan Haber Ajansı merkez binası da basıldı. Alman polisi KURD-HA'yı beş saat boyunca işgal etti. Ajansın merkez binasının kapı pencere ve camları kırıldı. Gazetemize ait bütün bilgisayar ve teknik aletlere el koydular.

Alman polisinin ve Alman makamlarının Kürdistan halkına karşı gösterdiği tepkileri ve korkularını iyi anlamak gerekiyor. Alman devleti artık kendi yasalarını da Kürdistan sorunu karşısında tartıştırabiliyor. Alman hükümet yetkililerinin açıklamalarında bu durum rahatlıkla görülebilir.

Alman yetkililerinin açıklamalarına baktığımız zaman ilk göze çarpan durum, sorunun Almanya'ya taşınmasından duyulan rahatsızlıktır. Ortak görüşleri bu sorun Kürdistan'da kalsın ve Kürt halkı katledilecekse orada katledilsin. Bunun için gerekirse silahta veririm biçiminde somutlaşmaktadır. Fakat Kürdistan halkı sorunu Avrupa metropollerine de taşımıştır. Alman silahları ile Kürdistan'da katledilen insanlarımızın hesabı Avrupa'da da sorulmaktadır. Katliamlara sonsuz destek Alman devletinin başına bela olmaktadır. Kürt halkının Avrupa'daki örgütlülüğü ve militanca tavır alışı Avrupa devletlerini korkutmaktadır.

İkinci önemli nokta PKK'nin yasaklanması tartışmasıdır. Bunu en çok tartışan Almanya'dır. Almanya'nın da bu konuda net bir görüşe sahip olduğunu sanmak doğru değildir. Bu konuyu kendi içinde tartışıyor.

Avrupa'da PKK'nin olmadığı bilindiği halde bu tartışmaların gündeme getirilmesi düşünüldüğünde, PKK'yi yasaklamakla kastedilenlerin Kürt halkına ait yasal kurumlar olduğu rahatlıkla anlaşılabilir. Böylelikle Alman devleti kendi yasalarının uygun gördüğü kurumları hedef alıyor. Bu kurumlar ki Kürt halkının demokratik ve kültürel kurumlarıdır. Son baskınlarda göz önüne getirildiğinde bu hedef alma durumu rahatlıkla anlaşılır. Alman devletinin böylesine örgütlü bir halkın kurumlarını yasaklamanın sakıncalarının da bilicindedir diye düşünüyoruz. Günümüzde PKK'yi yasaklamak Kürt halkını yasaklamaktır. Bir halkı yasaklamak ise hiç mi hiç mümkün olmasa gerek. Hele bu bir de Kürdistan halkı ise durum daha da zordur.

ERNK Avrupa temsilcisi Kani Yılmaz'ın BBC'ye yaptığı açıklama yasaklama tartışmalarını netleştirecektir. "Son eylemleri biz örgütlemedik. Kürt halkının Lice'deki katliamlara karşı doğal bir tepkisidir." PKK'nin yasaklanmasına ilişkin sorulan bir soruya şu yanıtı verdi: "PKK Avrupa'da yok ki yasaklansın. Fakat PKK'nin sempatizan ve tarafları Avrupa'da vardır. Bu taraftarların dernekleri ve çeşitli demokratik kurumları vardır. Söz konusu yasaklama bunlarla ilgiliyse bizi fazla ilgilendirmiyor. Alman devletinin bileceği iştir. Biz herzaman bu devletlerin yasalarına saygılı olduğumuzu belirttik. Türk devleti Kürt halkını katliamdan geçiriyor. Avrupa devletleri TC'ye silah vererek katliama ortak oluyorlar. Bu konuda bu ülkeleri uyarıyoruz. Halkımızın katliamına destek sunmasınlar".

Alman devletinin Kürt halkının yaptığı haklı eylemliliklere karşı misillemede bulunması Almanya'nın sonuna kadar TC'yi yanlız bırakmayacağının da ifadesi olmaktadır. Almanya Kürt halkının sorununa karşı hangi politik tavrı takınırsa takınsın mutlaka birgün Kürt halkından özür dilemek zorunda kalacaktır. Evet Lice katliamı sonrasında Avrupa'da yaşanan gelişmeler ve Kürdistan halkının katliamlara karşı gerçekleştirdiği eylemler Kürdistan sorunu dünya gündemini işgal etti. Herkes PKK'nin örgütlülüğü ve gücünü konuşur oldu. Bütün dünya Kürdistan, Kürtler ve TC'nin katliamlarını tartışır bir noktaya geldi. Artık Kürt ulusu bütün dünya tarafında tanınacak duruma geldi. TC sömürgeciliği, işgalciliği ve soykırımcı uygulamaları dünya kamuoyu nezdinde açıkça görülebiliyor. Kürdistan'da bir savaş olduğu ve bu savaşın alanının yalnızca Kürdistan değil, Türkiye ve Avrupa'yı da içine aldığını bütün dünya gördü. Artık gelinen aşamada Kürt halkının ve öncüsü PKK'nin savaşın bir tarafı olarak kabul edilmesi kaçınılmazdır. Cenevre sözleşmesi de dahil olmak üzere birçok uluslararası sözleşmenin uygulanması kaçınılmazdır. Kürt halkı devletleşmeyi yaşıyor. Bu da savaşın bir tarafı olarak halkımızın önünde ki diplomatik kanalların sonuna kadar açılması anlamına geliyor.

Son eylemlerle birlikte Kürdistan sorununun kendileri için ne ifade ettiğini birazcık olsun kavrayan devletler TC'ye daha fazla baskı yapacaklardır. Daha şimdiden birçok devlet aracı olmayı ve TC'ye siyasi çözüm için baskı yapmayı tartışıyor.

Kürt halkı bir tarih yazıyor. Gerek Kürdistan'da, gerek Türkiye'de, gerekse Avrupa'da kendisine dayatılan topyekün imhaya topyekün direnişle yanıt veriyor. Hem de çok zengin mücadele taktikleriyle bunu yapıyor. Böyle birlik olan, örgütlenen, direnen ve savaşan Kürdistan halkının mutlaka kazanacağı açıktır. 4 Kasım eylemleri de bunu uluslararası çapta tescil etmiştir. Bu temelde bu örgütlü ve güçlü eylemliliği selamlıyoruz.

HALKIMIZA

İçinde bulunduğumuz süreç Ulusal Kurtuluş Mücadelemizde yeni ve daha ileri bir süreçtir. Ülkemiz Kürdistan'ın her karış toprağında gerilla birliklerimiz denetimlerini kurmuş durumdadır. Ve çoğu alanlarımızda kızıl bölgelerin oluşturulmaya başlandığı ve bu alanlarda adım adım halk iktidarını inşa etmek aşamasından geçmekteyiz. Buna bağlı olarak gelecekteki halk iktidarımızın bazı organlarını oluşturma görevi ile karşı karşıya bulunmaktayız.

Bağımsızlık ve özgürlük mücadelemizin öncüsü partimiz PKK bölge ve eyalet meclislerinden tutalım, Ulusal Meclise kadar tüm bu organları oluşturması görevini gündemleştirmiş ve bu yönlü girişim ve hazırlıklarını ülkemizin her alanında yaygınlaştırmıştır.

Gerillanın denetimi, özgürlük silahlarının güvencesi altında ve savaş ortamında oluşturulacak bu kurumlarla Kürdistan halkı tarihinde ilk kez kendi gerçek ve öz temsilciliklerine kavuşturulmuş olacaktır. Halkımız yüzyıllardan bu yana sömürgeci güçlerin öne sürdüğü sahte temsilciliklerle aldatılmış ve oyalanmıştır. Kürdistan'da işlenen en kanlı katliam fermanları bizzat bu sahte temsilciliklerin eli ile hazırlanmış ve uygulamaya konulmuştur. Bu konudaki en büyük sahtekarlığı da bizzat M. Kemal tezgahlamıştır. Ankara'da oluşturulan meclisi bütün dünyaya Türk-Kürt halklarının ortak meclisi olarak tanıtmış, ancak ne zaman anlaşma imzalanıp işi bittikten sonra bu meclisi Kürdistan'daki katliam ve soykırımın planlandığı bir arenaya çevirmekte gecikmemiştir. Ankara'nın ve Ankara'daki göstermelik parlamentonun bu işlevi o gün bugündür hiç değişmeden devam etmektedir. Türk sömürgeciliğinin günümüzdeki temsilcileri, Genel kurmaylığın ve Özel Harp Dairesinin kuklası niteliğindeki Çiller hükümetinin de Kürdistan sorununa asgari şiddet, inkar ve imhadan öteye bir yaklaşım yeteneğinin bulunmadığı netleşmiştir.

Hergün onlarca köyümüzün yakılıp yıkılması, göçertilmesi ve kendi faşist yasalarına göre ve hiç bir suçu olmayan sivil ve savunmasız insanlarımızın; çocuk, kadın, yaşlı demeden işkence ve katliamlara tabii tutması ve bu azgın devlet terörünün giderek demokrat, yurtsever halk temsilcisi ve öncülerini katleden boyutlara tırmandırılması, Ankara'nın dün olduğu gibi bugünde Kürdistan halkına azılı işkence ve katliamdan öte birşey veremeyeceğini açığa çıkarmıştır. Dolayısıyla Kürdistan halkının Ankara'da temsil edilemeyeceği bütün yönleriyle ortadadır.

İşte bu gerçeklikten hareketle partimiz; halkımızın öz temsilcilerini ve bunlardan oluşacak yerel, bölgesel ve genelkurumları gerilla koruması altındaki topraklarımızda temsil etme çalışma-larını hızlandırmıştır. Artık bu aşamadan sonra hiçbir Kürdistanlı'nın, hele hele Kürt halkını temsil etme iddiasıyla ve yurtseverlik adına sömürgeci düzenin burjuva partileri içinde yer alması düşünülemez ve kabul edilemez. Bu nedenle şimdiye kadar her ne adına olursa olsun burjuva partilerinde yer alan Kürdistanlılara bu partilerden derhal istifa etme, ister yerel ister genel seçimlerde olsun burjuva partilerine aday olmamaya; politika yapacaklarsa halkımızın iradesine, çıkarlarına ve özlemlerine ters düşmeden hareket etmelidirler. Yiğit ve yurtseverim diyen her Kürt politikacısının artık kendi ulusal kurumlarında yer almasının zamanı gelmiştir. Partimizin bu konuda yapmış olduğu çağrılara uymayanlar kendilerini ulusal kurtuluş mücadelemizin hedefleri durumuna getirecekleri kesindir. Dolayısıyla bu olumsuz tavırlarının doğuracağı sonuçlara da katlanmaları gerekmektedir.

Binlerce gerillamızın kanıyla yaratılan ve bedel ödenerek gelinen bu politik ortama dayanarak ve son dönemlerde giderek TC'nin dayattığı teslimiyet politikasına yatma eğilimleri gösteren, emperyalizmin "çözüm" dediği çözümsüzlüğe meyil verme eğiliminde olanları da tekrar uyarmayı bir görev bilmekteyiz. Böyle bir gidişatın çok kötü ve tehlikeli olduğunu da belirtelim. Halkımızın bu eğilimlere onay vereceğini düşünmek bile çok büyük bir saygısızlık olduğunu da belirtelim. Eğer halkımıza zerre kadar saygı varsa, dürüstlükten ve yurtseverlikten söz ediliyorsa, bu tür tutumların sahipleri derhal kendilerini gözden geçirmelidirler.

Bugüne kadar hep sahte temsilciliklerle aldatıldık. Sözde temsilcilerimiz diye ortaya çıkanlar ölüm fermanlarımızın mimarı oldular. Bu sahtekarlıklara artık dur demeliyiz ve son vermeliyiz. Halk olarak bizi imha etmeyi planlayan ve ülkemizi harebeye çevirmeye çalışan DYP, SHP, ANAP, RP, CHP vb. sömürgecilerin ve onların her kademesindeki temsilci ve sözcülerine artık ülkemizde yaşam hakkı tanımayacağız. Yine halkımızın temsilcileri iddiasında olup, her türlü teslimiyet ve ihanete yatmaya hazır unsurların maskelerini indirip onlara hakettikleri karşılığı da halkımız verecektir.

Partimiz öncülüğünde yürütülen kutsal savaşta büyük bir özveri ve kahramanlıkla halkımız için sağlam temellerde onurlu bir yaşam ve özgür bir gelecek yaratılmaktadır. Bu kutsal mücadelede yerimizi alıp, bütün gücümüzle destek olalım. Yine savaş içinde ve gerillanının güvencesi altında yürütülen halkımızın öz temsilcilerini ortaya çıkaran, bu dorğrultuda Yerel Meclisler, Eyalet Meclisleri, Ulusal Meclis ve Ulusal Kongre gibi kurumlarımızın temsil edilmesi çalışmalarına güç verelim.

DEĞERLİ HALKIMIZ!

Tarihte bizim yaşadıklarımızı, bizim çektiklerimizi hiçbir halk ne yaşamış, ne de çekmiştir. Bölgede egemen olan her sömürgeci güç, bize ait olan ne varsa çekip almıştır. Bunu zorla baskıyla, talanla, işkenceyle, sürgünle yapmıştır. Bizi içten içe bölerek yapmıştır. Ve biz hep yabancıların-sömürgecilerin egemenliği altında yaşamak zorunda bırakılmışız. Onlar için yaşamış, onlar için üretmiş, onlar için düşünmeye zorlanmışız. Boynumuza geçirilen kölelik zincirini kim çekmişse oraya gitmek zorunda kalmışız. Yüzyıllardır bize büyük acılar çektiren Türk sömürgecileri tüm değerlerimize el atmış, değiştirmiş ve başkalaşıma uğratarak kendine benzeştirmeye çalışmıştır. Ve halen bunu yapmaya çalışıyor. Bizi inkar ettiler, dilimizi yasakladılar, kültürümüzü yağmaladılar, her şeyimizi talan ettiler. Bu yetmiyormuş gibi bizi tarihten silmek için soykırımlardan ve katliamlardan geçirdiler. Türk egemenlerinin barbarlığı ve katliamları bu günde daha pervasızca devam etmektedir.

Bütün insanlık alemi, bugün kendi ulusal ve siya sal kimliği ile doya doya yaşarken, Kürt halkı insa muamelesine bile layık görülmüyor. Zorla Türklü dayatılıyor. Neden, niçin bunlar yapılıyor? Sırf Tür egemenleri, emperyalistler ve bölge gericiliği böyle istediği içindir. Dünyada en ufak halklar bile özgürlüğüne kavuşurken, Kürt halkı 40 milyona varan nufusu ile korkunç bir inkarı yaşıyor ve red ediliyor. Hiçbir hak ve hukuka layık görülmüyor. Çağdaş barbarların egemen oldukları bu dünyada halk olarak bize yer verilmek istenmiyor. Bunun için bizi katlediyorlar, Kürtlük adına ne varsa silip süpürüyorlar, acı çektiriyorlar ve bizi sesimizi çıkarmayacak bir duruma sokmak istiyorlar. Böylece en lanetli yaşamı boynumuza geçirmek istiyorlar. Bu dayatılana yaşam denilemez. Böyle lanetli yaşamakt bize yakışmaz. Bize yakışan halkımız ve ülkemiz uğruna savaşarak şereflice ölmektir. Zaten tarih boyunca bize yaşatılanlar ölümden daha beter değil midir? Hemde her anı, her dakikası, her günü bir ölüm değil midir? Böyle hergün ölmektense şereflice vatan ve özgürlük adına ölmek ölümlerin en yücesidir. Bunu unutmamak gerekir, şereflice ölümler onurlu bir yaşamı yaratan kıvılcımlardır. Bugün Kürtten, Kürdistan'dan, insanlıktan sözedebiliyorsak bunu, bu yolda yaşamını fedakarca veren şehitlerimize ve **Ulusal Önderimiz BAŞKAN APO'YA BORÇLUYUZ.**

Düşman bize çok büyük acılar çektirdi ve halen de çektirmektedir. Hergün onlarca insanımız katlediliyor. Köyler, evler yakılıyor. Bize ait olan, Kürtlüğe ait olan her şey dağıtılıyor. Ülkemiz harap ediliyor. Düşmanın tüm bu vahşetleri halk olarak bizi yıldırmadığı, yıldıramayacağı ortadadır. Çünkü her şeyi yeniden kazanıyoruz. En zor olanı, en zor koşullarda kazanıyoruz. Böylesi kazanımlar çok yüce değerlerdir. Kolay kazanan kolay kaybeder, ama zor kazanan kaybetmez. Unutulmamalıdır ki, biz Kürdistan'ı yeni baştan ve daha güzel yaratacağız. Bunun için zorluklara göğüs germek, bize çektirilen acılara katlanmak gerekir. Bu Kürdistan'a ve şehitlere olan borcumuz içindir. Kazanacağız, ülkemizi yeniden kuracağız, bundan hiç kimse şüphe duymasın.

Değerli halkımız; yapacağın şey, yakalamış olduğun bu tarihi fırsatı en iyi bir biçimde değerlendirmektir, dört elle sarılmaktır. Bu tarihi fırsatı yakalamış bulunuyoruz, iktidarlaşıyoruz, devlet gücüne kavuşuyoruz. Bütün tutkumuzla, azmimizle, irade keskinliğimizle iktidara yürüyüşümüzü hızlandırmalıyız. Bunun için dinmek bilmeyen çalışmalarla, eylem gücüyle, yurtseverlik ruhu ve düşüncesiyle görevlerimize sahip çıkmalıyız. Her şey halkımızın iktidarı için diyerek yürümeliyiz ve düşmanın üzerine tüm kinimizi kusmalıyız.

Gün savaşma, başarma ve görevlere sahip çıkma günüdür. O halde, iktidar organı ERNK'de birleştirdiğimiz gücümüzle, Ulusal Meclis ve Ulusal Kongre'ye doğru güçlü adımlarla yürüyelim, katılalım, güçlendirelim ve kendimizi karar gücü haline getirelim. Her günümüzü bir zafer günü haline gerirelim. Her günümüzü düşmanı kahreden bir gün haline dönüştürelim.

BERXWEDAN

YURTSEVERLİK ve KÜRTLER

Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi dünyanın en zor mücadelesidir. Aynı zamanda emperyalist sömürgeci egemenliğinin cehenneme çevirdiği insanlık cennetini yeniden cennet yapmayı amaçladığı için de dünyanın en onurlu ulusal kurtuluş mücadelesidir.

Berxwedan Ortadoğu Servisi:

Yurtseverlik, insanlık tarihinde yerleşik hayatın başlaması, belli bir coğrafya üzerinde yaşayarak zenginliklerini işleme, emek üretkenliği ve değer yaratma, kendi emeğiyle yarattığı bu değerleri koruyup geliştirme ile başlayan tarihsel derinlikte olan bir olgudur. Yurtseverliğin ana esasını, vatan, ülke kavramı, duygusu ve bilinci içerir. Bununla birlikte kültürel açıdan bir gelişmeyi ve bunu kuşaktan kuşağa zenginleştirerek aktarıp korumayı da kapsar.

Yurtsever olmanın birinci koşulu; yurdunu, dağıyla, ovasıyla, nehirleriyle, özcesi her karış toprağını hiçbir ayırım yapmadan sevmek ve onu iç ve dış saldırılara, her türden geriliğe karşı korumak ve yaratılan değerler sistemine sahiplenmedir.

Kürtlerde yurtseverlik duygusu ve gelişimi M.Ö 1000 yıllarına dayanır. Mezopotamya'ya yerleşerek burayı kendilerine yurt edinen Kürtler burada yarattıkları tarihsel-toplumsal değerlerle uygarlık mirasına önemli katkılar sunarlar. Yeraltı-yerüstü zenginliklerinin işletilmesi, toprağın tarıma açılması tarihte ilk kez Kürtlerde görülür. Bundandır ki, Kürtlerin yaşadığı Mezopotamya'ya uygarlığın beşiği denilmektedir. Uygarlığın gelişimine yataklık eden Kürdistan'da, üzerinde bin yıllar geçmiş olmasına rağmen, o dönemden kalma değerli eserlere günümüzde de halen rastlanılmaktadır. Yarattıkları bu eserler ve bunları korumak için tarih boyunca sarfettikleri yoğun çaba, Kürtlerin kültürel alanda ileri bir düzeyde olduklarını gösterir.

Kürt topraklarının verimliliği, tarıma ve hayvancılığa elverişli olması, zenginlikler dış güçlerin iştahını kabartmayı da beraberinde getirmiştir. En önemlisi de maddi değerler yanında büyük bir kültürel birikim sözkonusudur. Bunun sonucu olarak, Kürdistan tarih boyunca işgal ve istila hareketlerinin merkezi olmuştur. Kürdistan artık üzerinde bin yıllarca sürecek savaşlara beşiklik ve tanıklık edecektir. Kürtlerin yerleşik hayata geçmesi, toprağa ve yaratılan değerlere bağlılığını getirmiştir. İşte Kürtlerdeki değerlere bağlılık ve koruma duygusu, saldırılara karşı sürekli direniş içerisinde olma ortamını doğurmuştur.

Pers, Asur, Makedonya ve Roma imparatorluklarına, Arap ve Osmanlılara karşı çok kan döken Kürt halkı toprağının işgal edilmesine ve değerlerinin talanına müsade etmeyip direnmiştir. Ancak bu direniş ulusal nitelikte olmayıp, bölgesel ve aşiretsel düzeyi aşamamış, çok kanın akıtılmasına, acı kayıpların verilmesine ve yenilgilere yol açmıştır.

Halkımız kendi ülkesinde özgür yaşama uğruna direnirken, düşman saldırıları karşısında çok sıkıştığı dönemlerde bile topraklarını terketmeyip dağların doruklarına çekilerek kavgasını sürdürmüştür. Burada görülmesi gereken; Uygarlıktan kopma pahasına da olsa köleliğin red edilmesi, toprağa bağlılık ve özgür yaşama istek ve kararlılığıdır. Zağroslarda ilkel savaş araçlarıyla da olsa istila ve işgallere karşı

sergilediği görkemli direnişler sözkonusudur. Açlık, sefalet ve ağır kış koşularına rağmen teslim olmayarak zorluklara göğüs germesi, halkımızın direngenliğini ve özgürlüğe olan susamışlığını ifade etmektedir. Bu konuda düşman saldırılarının ve buna karşı sergilenen direnişin boyutunu göstermesi açısından Zağroslarda yaşanan bir olaya değinmek gerekiyor. "Halk, düşman saldırıları karşısında mağaralara çekilmiştir. Düşman mağaranın üzerine fazla ilerleyemez. Bu durumda mağarayı ele geçirmesi veya etkili savaşması mümkün değildir. Hemen vahşi planlar geliştirilir ve mağara kuşatılır. Bundaki amaç çevreyle bağlantıyı kesmek, halkı aç susuz bırakarak teslim almaktır. Kuşatma günlerce sürer, ancak düşman planları gerçekleşmez. Yiyeceklerinin tükendiğini gören mağaradaki Kürt direnişçiler, düşmanı kahreden taktiklerini geliştirirler. Yanlarında sadece bir dişi köpek kalmıştır. Köpeği önce sağar ve sütünü alırlar. Sonra köpeği keserek ciğerlerini kızartır, sütüyle birlikte düşman birliğinin komutanına gönderirler. Yiyeceklerinin bitmediğini, isterlerse kendilerine ikram edebileceklerini, dolayısıyla direnişlerinin süreceğini söylerler. Bu olay karşısında düşman kahrolur, kuşatmayı sürdüremez ve son vermek zorunda kalır." İşte bu örnekte görüldüğü gibi direnişler görkemlidir. Ne var ki ulusal nitelikte olmadığı için sonuç alınamamış ve yenilgilerle yüz yüze gelinmiştir.

Denilebilir ki; düşmana karşı irili ufaklı direnişler biçiminde de olsa savaşan Kürt halkının eline Osmanlı İmparatorluğu'nun yıkılış yılları döneminde önemli fırsatlar geçmiştir. Ancak burada da kendisini açık bir şekilde ortaya çıkaran, halkımızın zayıflıkları üzerinde geliştirilen düşman politikaları olmuştur. Ayaklanmaların başarısı için birliğin şart olduğu böylesi bir dönemde zayıflıklardan yararlanan egemen güçler aşiretsel, mezhepsel, dinsel vb. farklılıkları gündemine koyarak birliği parçalayıp sonuç almıştır. Bazı aşiret resilerine, şeyhlere bir takım ayrıcalıklar tanıyarak, vaadlerde bulunarak birliği parçalayıp kendi yanına çekebilmiştir.

Osmanlı İmparatorluğunun yıkılışıyla onun mirası üzerine kurulan TC'nin kuruluş yıllarında bu politikalar çok daha sinsidir. Tarihleri boyunca Kürt savaşçılığına ihtiyaç duyan Türk egemenleri işgal altındaki topraklarının kurtuluşu için "Kürt ve Türk halkının devleti", "Kürt ve Türk halkını temsil eden meclis" vb. gibi sahte vaadlerde bulunarak Kürt halkını aldatmışlardır. Kürt halkının savaşçı gücünden azami derecede yararlanarak devletlerini kuran Türk egemenleri ayaklarının sağlam yere basmasıyla maskeli yüzlerini göstermekte gecikmediler. İşgal yıllarında, verdikleri sözleri unutan Türk egemenleri "Kürtyoktur", bu topraklar üzerinde yaşayan herkes Türktür, "Ne mutlu Türküm diyene" diyerek Kürt halkını inkar etme yoluna gitmişlerdir. Buna karşı Kürdistan'da ard arda geliştirilen isyanları, mirasına konduğu Osmanlıyı aratmayacak düzeyde çok daha vahşi uygulamalarla ve kanla bastırmışlar. Öfke ve düşmana duyulan kinin dorukta olduğu bu ayaklanmaların bastırılabilmesinin temel nedenleri, düşmanın vahşi saldırıları ve isyanların bölgesel, aşiretsel nitelikte kurtulamaması isyanların yenilmesine yol açar. Yüz binlerce Kürt direnişçisinin katledilmesi göçürtmeler sonrasında uygulamaya konulan cumhuriyet dönemi politikalarıdır. Bu tamamen Kürt halkının ve ülkesinin inkarına dayanmaktadır. Kürt ve Kürdistan sözcükleri bile yasaklanarak dillerden ve tarihten silinmek istenmiştir. Bu noktada şiddet ve asimilasyon politikaları birlikte kulanılarak Kürt halkını Türkleştirme yoluna gidilmiştir. Çocukları yatılı okularda toplayarak birer Türk gibi yetiştirilmesini sağlamaya çalışmıştır. Bu şekilde köleleştirilen, duyarsızlaştırılan, hiçbir varlık gösteremeyen, düşünemeyen "Bana dokunmayan yılan bin yaşasın" diyen, ülkesiyle birlikte tüm değerleri elinden alındığı halde hiç ses çıkarmayan bir hastalar toplumu yaratılmak istenmiştir.

Kısacası nüfusu 30 milyonu aşkın Kürt halkını tarihten silmek istemiş ve bunun için denemediği hiçbir yol, yöntem bırakmamıştır. Bu politikalar sonucunda "70'li yılların başına gelindiğinde yok olmanın eşiğine gelmiş, yurduna ve değerlerine yabancılaşmış, tarihsel direnişçiliğinden oldukça uzaklaşmış bir halk gerçekliği içerisinde ortaya çıkan partimiz PKK; ulusal ve toplumsal değerlere bağlılığı ve bununla birlikte bir halkı ve tarihini yeniden yaratmıştır."

PKK ve yurtseverlik

Kürt halkı için tarihinde en karanlık dönem, mücadelemizin çıkışına kadar ki dönemdir. Bu dönem öncesi ayaklanmalar ulusal özü bağrında taşıdıkları halde zorla bastırılarak sonuçsuz kalmışlardır. Kürt halkı yakın tarihimizde yaşanan Dersim, Ağrı, Zilan, Şex Sait gibi ayaklanmaların bastırılmasından dolayı inancını yitirmeyle karşı karşıya gelmiştir. Kürdistan halkının bağrında saklı olan yurtseverlik ülküsünü öldürmek, silmek, tarihi varlığını inkar etmek, değer yargılarından koparıp dünyanın dört bir yanına savurmak sömürgeci rejimin bir gereği olmuştur. Kürt halkı zamanla bu politikalar karşısında duyarsızlaşmış, böylesine yaşanmaz duruma getirilen ülkesinden sürekli bir kaçışı yaşamıştır.

Kürt halkının bu sürece kadar insanlık için çok büyük gelişmeleri dikkate alınırsa uygarlığın beşiği olan Kürdistan'ın bu durumda bırakılması yaşanan gelişmelerin kara lekesi ve Kürt halkının büyük bir ayıbı olmaktadır. Yirminci yüzyılın başında Türk sömürgeciliğinin böl-parçala-yönet politikasıyla parçalanan ve yeniden egemenlik altına alınan Kürdistan ve Kürt halkı ülke ve halk olarak inkar edilerek adı yasaklanmış, tarihten silinmek istenmiştir. Bu süreç o denli ilerlemiş ki; Kürdistan insanında tarih ve ulus bilincinin, yurtseverlik duygusunun zayıflamasını da aşarak Kürdistan yurtseverliği yerine başka uluslara öykünme, kendi öz değerlerine yabancılaşma, hatta önemli ölçüde düşmanın dayattığı kalıpları kabul etme, noktasına ulaşmıştır. Kürt insanı şoven Türk milliyetçiliğinin bir uzantısı ve aleti durumuna bile getirilmek istenmiştir. Kürdistan tarihinde bu gidişe dur diyen, Kürt halkını tarihten silme sürecini tersine çeviren, Kürdistan yurtseverliğini bütün yönleri ile bilimsel temelde açığa çıkarıp tanımlayarak Kürt halkına götüren güç PKK hareketidir. Gerçek anlamda yurtseverlik; yurdu her türlü saldırıdan korumayı ve imar etmeyi, bunun için toplumsallaşmayı ve ulusallaşmayı, ülkesiyle birlikte toplumu ve halkı sevmeyi, tüm bu değerler uğruna vatanın ve ulusun kurtuluşu için savaşmayı ve kanını dökmeyi içerir. Kürdistan'da PKK'den önce de toprakları korumak için çok kan dökülmüştür. Ancak bunlar yerel ve bölgesel düzeyde kalmış, ülke-ulus bütünlüğüne yani çağdaş yurtseverlik anlayışı ve akımına ulaşamamıştır.

PKK, sömürgeciliğin ters yüz ettiği bu gerçekleri açığa çıkarıp ayakları üzerine oturtarak Kürdistan'da yurt sevgisini, insan sevgisini yani gerçek anlamda yurtseverliği doğru tanımlama ve Kürdistan halkının önüne koyma temelinde oluşmuş, bu uğurda kanını döken bir pratiği segileyerek gelişmiştir. Kürdistan insanının tarihsel ve ulusal özünü ortaya koyarak, bütün sahteliklerle savaşarak gelişme kaydetmiştir. Bu anlamda PKK olayı, Kürdistan'da en başta gerçek anlamda insanlaşma olayıdır. İşte bu temelde başlamak zorunda kalındığı içindir ki; Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi dünyanın en zor mücadelesidir. Aynı zamanda emperyalist sömürgeci egemenliğinin cehenneme çevirdiği insanlık cennetini yeniden cennet yapmayı amaçladığı için de dünyanın en onurlu Ulusal Kurtuluş mücadelesidir.

Kürdistan insanının özünü temsil eden PKK'nin çıkışının Kürt halkı içindeki yankısı büyük olmuştur. Yurtseverlik akımı kısa sürede bir yurtsever halk hareketine dönüşmüştür. Halkımızın topyekün direnişinin ilanı olan bu durum direnişin tek çıkar yol olduğunu bütün bir halk tarafından benimsendiğinin açık bir ilanıdır. Kürt halkı ne kadar zayıf ve olanaksızlıklar içerisinde kalmışsa, düşman ne kadar barbar olursa olsun yurtseverliğin en küçük kırıntısını yaşayan herkes az yada çok mücadeleye katılmıştır. Sömürgecilik en küçük bir direnişe,

Devamı Sayfa 31

Düşmanın ekonomisini çökertelim

Berxwedan Haber Merkezi:

Çok önemli bir dönemden geçiyoruz. Çok ciddi gelişmeleri yaşıyoruz. Mücadelemizin en yoğun biçimi olan askerileşmede, önemli sonuçlara ulaştık. Halk olarak en çok kendimize güvendiğimiz bu dönemi daha anlamlı sonuçlara ulaştırabiliriz. Bunun için yeterli düzeyde olanak ve imkanlarımız vardır. Parti Önderliği'mizin de belirttiği gibi:

"... Gerçekten yine denilebilir ki, biz ilk defa dilediğimiz gibi bir savaşı ve bu temelde çok çeşitli etkinliklerle mücadeleyi istediğimiz gibi bir ordulaşmayı yaşıyabilecek duruma geliyoruz." Şimdi daha iyi anlaşılıyor ki, oturttuğumuz savaş tarzı doğru bir tarzdır. Bu tarzı daha da geliştirmek elimizdedir. Yapmamız gereken kendimize ve döneme daha fazla yüklenmek, bilincimizi, beynimizi, yüreğimizi bunun için yoğunlaştırmaktır. Hiçbir sıradanlığa, anlayış yetersizliğine ve çaba noksanlığına düşmeden, düşman hedeflerine yönelmek, dönemin en belirgin özelliğidir. Önümüzde duran yok etmemiz, dağıtmamız gereken birçok hedefler vardır. Bu düşmanın askeri, siyasi, kültürel, idari vb. her oluşumu kapsadığı gibi, ekonomik kurum ve kuruluşlarını da kapsar. Özel savaşın hizmetinde olan çok sayıda kuruluş vardır. Gerek Kürdistanda olsun, gerekse Türkiye metropollerinde olsun her adımda bu tür kurum ve oluşumları görmek olasıdır. Bu demektir ki attığımız her adımda yok etmemiz gereken, tahrip etmemiz gereken hedefler vardır. TC'nin ekonomik hedeflerine yönelmek, onu ekonomik çökertmeye uğratmak, mücadelemize, hem anlamlı bir çıkış, hem de anlamlı gelişme tarzı olur. Düşmanın tahripkarlığına ve yok edici yönelimlerine verebileceğimiz en doğru yanıt, bizim de her oluşumuna olduğu gibi, ekonomik oluşumlarına da yönelmemizdir. Bu Kürdistan'dan, Türkiye metropollerine, oradan da yurt dışına kadar taşırılabilinir. Yeter ki yönelmesini bilelim. O durum da attığımız her adım bir kükreme, bir patlama, bir infilak olur. Düşmanı tesirsiz hale getirmenin, çökertmenin en etkili yöntemlerinden biri de budur.

Biliyoruz ki, düşman bugün tam bir tükenişi yaşıyor. O bu tükenişini gördükçe daha azgın bir şekilde halkımıza ve devrimimize yönelmektedir. Hem de tahripkarlıkta, yok edicilikte sınır tanımayan bir barbarlıkla yapıyor. Şimdi Kürdistan'ı kaybettiğini çok iyi biliyor. Bunun için Kürdistan'da taş üstünde taş bırakmıyor. Ülkeye ait ne varsa her şeyini harabe ediyor. İnsanlarımızı katlettiği kadar, köyleri, kasabaları ve hatta şehirleri yok ederek haritadan siliyor. Mal-mülk ne varsa yağmalıyor. Öyle ki hiçbir insanın yaşamadığı, yaşamayacağı bir Kürdistan bırakmak istiyor. Düşmanı bu yaklaşıma iten mantık şudur; bana yar olmayanı, ben de başkasına yar etmem. Yani "madem ki Kürdistan benim olmayacak, o zaman hiç kimsenin olmasın" demeye getiriyor. Onun için düşman bu kadar zalim, bu kadar acımasız ve vahşi olmaktadır. Düşmanın bu acımasız ve zalimce saldırısına karşı, bizim de en az onun kadar acımasız bir misillemeyle karşı saldırıda olmamız gerekiyor. O, bize köy bırakmıyorsa, biz de ona semt bırakmayacağız. O viraneye çevrilmiş bir ülke teslim etmek istiyorsa biz de viraneye çevrilmiş bir metropol bırakırız. Buna gücümüz yetiyor. Hiç kimse aldanmasın; düşmanın yaptıkları yanında kar kalmayacaktır. Düşman şunu çok iyi hesaplamalıdır. Halkımıza verdiği her zararın maliyetini fazlasıyla ödemek zorunda kalacaktır. Savaşımızın bugün geldiği düzey insan yeteneklerini tümüyle açığa çıkardığı ve harekete geçirdiği bir derecede gelişmektedir. Bu şimdi bütün yönüyle harekete geçirilmektedir. Bu güne kadar belki ekonomik hedeflere öyle fazla yönelme gereğini duymadık, ama bu aşamadan sonra attığımız her adımda bu yönelim olacaktır. Parti Önderliği'miz dönemin gelişmelerini ve ekonomik hedeflere yönelmemizi gerektiren hususları şöyle çerçevelemektedir.

"... Şu anda içinde bulunduğumuz durum, alan düşürmedir, şimdi düşman ülkeyi harabeye çeviriyorsa, halk üzerindeki işkenceyi dayanılmaz boyutlara getiriyorsa, eylem hedeflerimizi gözden geçireceğiz. O açıdan ister ülke içi, ister metropolde düşman hedeflerine yönelme gereğini duyduk. Nedir bunlar? O ekonomik olarak işlemez duruma getiriyorsa, biz de getirebiliriz. O halkı biraz daha katliama tabi tutuyorsa, şimdi onun için söyledik, özel sabotaj birimleri ki, bunlar en az riskli birimler oluyor. Gidilir, ufak bir şeyle en zengin şeyleri var, bunlar birçok market, süper market yapmışlar, özel çarşılar yapmışlar, her türlü fabrika var. Muazzam tesisleri var. Bütün bunlar şahane bir hedef haline geliyor. Belki biz bu ekonomik hedeflere yeni yöneleceğiz. Düşman aslında, biraz askeri cinayetleri fazla işleyeceğe benziyor, gözden çıkaracağa benziyor, ama ekonomik çöküntünün altından kalkması biraz zordur. Bu açıdan, ekonomik hedefler üzerinde ağırlıklı durmamız gerektiğini vurguladık. Yani az kişiyle, büyük zararlara uğratılabilinir. Bunun yanında özel savaşa koşturulmuş birçok kurum kuruluş var. Bunlar da rahat hedef teşkil edebilir. Yani biraz misilleme yaparak taktiklerimizi geliştireceğiz. Harabe edilmiş ülkeye karşı, harabe edilmiş bir metropol veya sömürgeci ülke; yine katliama tabii tutulan bir halka karşı, yavaş yavaş, güçlerinin yoğunlaştığı o tekelci merkezler var. Para piyasalarıdır, altın piyasalarıdır. Bunun yanında, yani birçok lüks mahallelerdir, lüks gezme-tozma, turistik yerlerdir. Önemli bir planlamayla sanırım bunların hepsini en az riskli bir biçimde tahrip etmektir. Tahrip etme zor değil artık. Bunun yolu açılmış durumdadır. Yükleneceğiz tabii. Halka dayatılan işkence durdurulabilir. Kısaca bir plan çalışması, bu temelde olacak. Yani misillemeyle, tahribatlar, yakıp yıkmaların aynısını Türkiye'ye taşırabiliriz. Görevler artmıştır. Olanaklar kadar, yönelim gereği de ortaya çıkıyor..."

Parti Önderliği'mizin belirlediği çerçevede sözkonusu ekonomik hedeflere yönelmek imkan dahilindedir. Hatta bu hedefleri daha da çoğaltmak mümkün, önemli olan mevcut olanakları değerlendirebilmektir. Bunun yapılması halinde, her Kürt yurtseveri de belli plan dahilinde bu eylemleri yapabilir. Zaten bu eylemler için fazla bir masraf da gerekmiyor. Çok az bir masraf ve güçle yapılabilir eylemlerdir. İki kişi, üç kişi, veya eylemin kapsamına göre sayı belirlenir. Sabotaj ile, suikast ile mayınlama ile, yakma-yıkma vb. yöntemlerle bu hedefleri yok etmek oldukça kolaydır. Yeter ki mücadele tutkusu ve dönemin emredici görev bilinci olsun, gerisi kolay gelebilecek şeylerdir. Eğer dönemi anlamlı kılmak istiyorsak, işte görevler bunlardır. Önemli olan yürümesini bilmektir.

Eğer halk olarak daha fazla katliam ve yıkım görmek istemiyorsak ve düşmanın olası her türlü çılgınlıklarına set oluşturmak istiyorsak, bu günden yarına ertelemeyi kabul etmeyen görevler ışığında hedeflere yönelim: Öyle ki, o burjuva, sömürgeci, işbirlikçilerin mülk dünyasını başlarına yıkalım. Öylesine keskin ve sonuç alıcı vuruş olmalı ki, o zevk-sefa sofraları altında boğulup gitsinler. Ve bu dünya onlara haram olsun. Yaşamı bize haram edenlere, yaşamı haram etme görevi hepimize, tüm savaşçılara ve Kürdistan halkına düşüyor. Bu konuda hiçbir engel tanımadan ilerlemek zorundayız. Bize yaraşan da budur.

Kadının cephedeki yeri ve güncel görevleri

Mücadelemizin ilk yıllarında ağırlıklı olarak cephe çalışmalarında yer alan devrimci Kürt kadınları mücadelenin her sathında yer alabilmişlerdir. Nicel ve nitelik olarak giderek çoğalan kadınlar mücadelenin öz dinamikleri ile gelişerek aktif bir güç haline gelmişlerdir. Azime DEMİRTAŞ, Besey ANUŞ gibi ilk kadın kahramanlarla daha etkili sonuçlar elde edilmiş, Kürdistan kadının ülkesi için savaşmasının önemi, insanların yüreklerine ve düşüncelerine bu şekilde hitap edilmiştir. Kitle içinde sempati, sıcaklık ve yüksek yurtseverlik duygusu ile hareket eden Kürt kadınları tarihi rollerini oynama azim ve kararlılığını sergilemişlerdir. Başlangıçta toplumu şekillen dirme ve bilgilendirme rolünü oynarken kitleselleşen mücadele ile birlikte zamanla kitleleri serhildanlara sürüklemişlerdir. 1990'lı yıllara gelindiğinde boyutlanan mücadelemiz yaygın kitlesel serhildanlar yaratmış, bunun içinde kadının yeri, rolü kendisine en belirgin bir şekilde ortaya çıkarmıştır. Sıradan yurtseverlik görevlerinden, cephesel faaliyetlere, kitlesel eylemliliklere kadar her alanda aktifleşen Kürt kadını düşmanı ve onun dayanaklarına karşı büyük bir direniş, fedakarlık ve cesaretle mücadele etmiştir. Evine, ailesine olan bağlılığı yurt ve halk sevgisine dönüşmüş, bunun için kendisinden beklenen görevleri yapmaya çalışmıştır. Şehitlerimizin cenazelerini zılgıtlarla eyleme dönüştüren kadınlarımız, gösteri ve serhildanlarda en önde yer alarak kendisi ve toplumu harekete geçirmekte çekim merkezi olmuştur. Toplumun kadına namus dediği Kürdistan'da, kadın, ulusal kurtuluş mücadelesinde özellikle cephede aldıkları görevlerle toplumu örgütleyerek, bilinçlendirerek saflara kanalize etmiş, kitleleri arkasından sürüklemişlerdir.

Güçlü bir potansiyel haline gelen yurtsever kadın kesimleri için çeşitli özgün örgütlülükler, kadın birlikleri vb. oluşturulmuştur. Kurtuluşun sağlanabilmesi için halkın en geniş siyasal birliği olan işçi, köylü, gençlik, ev kadını, memur vb. her kesimden kadın örgütlendirilmiş, siyasal ortama çekilmiştir. Böylece Türk sömürgeciliğinin sivil aygıtları işlevsiz kılınmıştır.

Sömürgeciliğin ekonomik kurum kuruluşlarında yer alan yurtsever kadınlarımızın ulusal kurtuluş savaşı doğrultusunda hızla harekete geçirilmesi, sömürgeciliğin her türlü etkinliğinin tasfiye edilmesi açısından da önemlidir. Özellikle ulusal kurtuluş mücadelesi zafer kazanma düzeyine geldiği bu aşamada, mücadelenin birçok alanında ihtiyaca cevap verecek faaliyetler yürütmesi zorunludur. Başta, halk ayaklanmasını (serhildanların) daha üst boyutlara çıkarılmasında etkin bir rol oynayabilir, kitlelerin yönetilmesi ve yönlendirilmesinde büyük sorumluluklar yüklenebilirler. Bulundukları konumları itibari ile cephe alanında çok değişik işlerle; ulusal kurtuluşun ekonomik, siyasi, sosyal, kültürel ve hatta milislik alanında gelişmeler sağlayarak, düşmanın her alandaki otoritesinin işlevsiz kılınmasını gerçekleştirebilirler. Örneğin; çeşitli çalışma alanlarında bulunan yurtsever kadınlarımızın kendi aralarında örgütlenerek, komiteler oluşturmaları ve giderek bunu tüm iş koşullarına yaymaları sağlanmalı ve merkezi bir kadın örgütlenmesi yaratılarak, düşmana ve uygulamalarına karşı etkin mücadele ve hatta çeşitli biçimlerde eylemliliklere gitmelidirler. Bir işyeri veya çalışma alanında, mevcut imkan ve olanaklardan hareketle, düşman varlığı işlevsiz kılınıp, darbelenebileceği gibi, ulusal kurtuluşun bir çok ihtiyaçları karşılanabilmelidir. Ayrıca değişik birimler oluşturarak,savaşın en basit ihtiyaçlarından karmaşık ihtiyaçlarına, gerek üretim ve gerekse farklı şekillerde sağlayabilir, savaş ekonomisiningeliştirilmesinde önemli bir rol oynayabilirler.

Geçmişte ve günümüzde yaşanan serhildanlarda olsun, aktif silahlı savaşımda, yani, gerillada olsun kadın güç ve yeteneğinin harekete geçirilmesi halinde pratik ve aktif savaşımda da etkin olabileceği görülmektedir. Bu anlamda, savaşımızın özellikle kitlelerde giderek daha da yaygınlaştığı bu dönemde birçok eylem tarzlarının, yurtsever kadınlarımız tarafından çok yoğun bir şekilde gerçekleştirilebileceği, düşman ve işbirlikçilerinin darbelenerek hareketsiz kılınabileceği bir gerçektir. Örneğin suikast, sabotaj ve pusu gibi eylemlilikle düşmanın her türlü varlığı vurulabilir, her gün ekonomik olduğu kadar askeri alandada önemli ölçüde etkisizleştirilebilir. Her Kürt kadını aynı zamanda bir militan olarak en basit bir aracı bile savaş silahına dönüştürerek ve her fırsat bulduğunda düşmanı vurarak, üzerine düşen görevleri rahatlıkla yerine getirebilmelidir.

Sonuç olarak, Kürdistanlı kadınların, ulusal kurtuluş savaşımızın kazanılmasında, zorunlu ve etkili olan rolleri yadsınamaz. Bunun daha da geliştirilerek oynanabilmesi için, tek bir kadınımızın örgütsüz kalmaması, mücadeledeki yerini bir an önce alması gerekmektedir. Bu anlamda tüm Kürdistanlı kadınlarımızın zaferi daha da yakınlaştırmak ve bizim için tarihi bir fırsat olan kurtuluşumuzu gerçekleştirme amacı ile her koşul altında görev ve sorumluluklarına dört elle sarılmalıdır.

Berxwedan Ülke Servisi:

ÜLKEMİZ'DE BELEDİYECİLİK

Aynı zamanda Kürdistan'daki sömürgeci faşist Türk ordusunun hizmetinde olan belediyeler tüm araç gereçlerini istenildiğinde hemen ordunun emrine vermiş, onun Kürdis-tan'daki yerleşinin, denetiminde ve güçlenmesin de etkili olmuştur.

Belediye; herhangi bir yerleşim yerinde oluşturulan ve oranın siyasal, ekonomik, sosyal ve kültürel kuruluşlarını yaratarak düzenlemesini sağlayan yerel yönetim organıdır. Bulunan yerin altyapı ve üstyapı sorunları daha çok belediye organları ile ilgilidir. Ve belediye bu sorunların çözümü için vardır. Kürdistan'da belediyecilik Türk sömürgeciliği ile birlikte başlar. Osmanlı yönetimi döneminde Kürdistan'ın büyük şehirlerinde bulunan belediyeler kemalist TC rejimi ile birlikte daha da artırılarak ülkenin her tarafına yayılır ve günümüze gelindiğinde Kürdistan'da neredeyse belediyelerin oturtulmadığı tek bir kasaba, ilçe kalmamıştır. Kapitalist Türk sömürgeciliği Kürdistan'ı adeta bir belediyeler ağı olarak örmüştür. Fakat bu belediyecilik Kürdistan açısından tam bir yıkım ve talan aracına dönüştürülmüş, Türk egemenliğinin hizmetinde sömürgeci bir işlev görmüştür. Demokratik bir kurum olmaktan ziyade anti-demokratik bir kurum olan faşist sömürgeci kurumlara dönüştürülerek Kürt ve Kürdistan gerçekliğine karşı ulusal kurtuluş mücadelemize karşı düşmanın hizmetinde rol oynamıştır.

Belediyeler konumları itibariyle toplumsal yaşamın birçok alanında görev yürütürler. Bunun için etkili bir örgütlenme aracıdırlar da Kürdistan'ı bir talan alanı olarak gören kemalist Türk sömürgeciliği hem Kürdistan'ı denetiminde tutmak hem de talanını daha da hızlandırmak için belediyeleri her alanda etkili bir şekilde kullanmıştır. Başta siyasal egemenliğini sağlamada önemli bir amacına dönüştürmüştür. Kürdistan'daki siyasal partiler aracılığı ile işbirlikçi aşiret ve şahısları da kullanarak, yerel belediye başkanlıklarına kendi adaylarını seçtirmiş, belediye üyelerini (azalarını) bu çevreden çıkartmış ve böylece birçok şantaj ve hile ile halkın kendi adaylarını seçmesini önlemiştir. Bulunan yöredeki aşiret, mezhep çelişkileri de kullanılarak, halkın birliği ve dayanışması, belediye seçimlerinde ortak hareket etmesi engellenmiştir. Böylelikle birçok aşiret veya çevreyi kendisine bağlayan TC, Kürdistan'daki varlığını meşrulaştırmaya çalışmıştır. Belediye bünyesindeki birçok devlet kurum ve kuruluşları, daha çok kemalist rejimle işbirliği yapan insanlarla doldurularak, devlet çarkı tamamen işletilmeye çalışılmıştır. Devlet kadrolarının da yetiştirildiği belediyelerde büyük bir propaganda faaliyeti de yürütülerek, devletin büyüklüğü, güçlülüğü, yardım severliği gösterilmeye çalışılmıştır. Özellikle siyasi parti ve belediye başkanlığı seçimlerinde askeri tören ve gösterilerle, belediyeler canla, başla çalışan organlar olarak Türk sömürgeciliğinin ülkemizdeki varlığını haklı göstermeye ve vazgeçilmez kılmaya çalışmışlardır. TC'nin Kürdistan'daki siyasal varlığını egemen kılmada belediyeler, günümüze kadar halkımızın iradesine karşıt bir konumda rol oynayarak ulusal bütülüğümüzü engelleyen ve parçalayan bir araç görevi görmüşlerdir.

Belediyelerin en çok işlev gördüğü bir alanda, ekonomik sahadır. Hem ülkemizin zenginlik kaynaklarının çıkarılması ve taşınmasında, hem de halkımızın elindeki değerlerin gaspında, belediyeler bu güne kadar tam anlamıyla bir talan örgütüne dönüştürülmüş ve bu işlevi görmüştür. Devlet yanlısı belediye yönetimleri, mali birimleri aracılığıyla da halktan değişik adlar altında zaman zaman vergi veya bağış diyerek para toplar ve esnafları sürekli bir vergiye tabi tutarak belediye kasalarını zenginleştirirler. Halka hizmet diye oluşturulan fonlar veya çeşitli belediye imkanları, çoğu zaman belediye başkanlarının veya devlet yanlısı işbirlikçi üyelerinin tassarufunda kullanılır. Daha çok bu kesimlerin zenginleşmesi sağlanır. Bu anlamda Kürdistan'daki belediyelerde ortaya çıkan; fonların zimmete geçirilmesi ve yolsuzluklar neredeyse normal bir hal almış, yörenin ihtiyaçlarını karşılama, halka hizmet etme tamamen gözardı edilmiştir. Mevcut belediye sendikaları da bu temelde işlev görmüş, çalıştırılan işçiler normal yaşam standartlarının çok altında bir ücretle çalıştırılarak, yoğun bir sömürüye tabii tutulmuşlardır. Belediye sendikaları, işçiden çok devlet çıkarlarını esas alarak, sendika ağaları veya patronları eliyle, işçilerin en basit ulusal-demokratik hakları yanında, ekonomik haklarını da gasp ederek, bunlar için radikal-devrimci bir mücadelenin önüne geçmişlerdir. Zaten Kürdistan'daki belediye sendikaları, Türkiye'deki işbirlikçi sarı-sendikacılığın bir uzantısı olmaktan çıkamamış, gerici bir konumu aşamamıştır. Belediyelerin birçok yatırım imkanı olmasına rağmen, bunlar, düşmanla işbirliği içerisinde olan kesimlere verilerek daha palazlandırılmış, imkan ve olanaklar bunlara sunulmuştur. Örneğin, inşaat alanında, ticaret alanında, sanayi alanında vs. alanlarda, halka hizmet için yapılması gereken yatırımlar daha çok bu kesimlere hizmet temelinde kullanılmış, yoksul halk kesimleri faydalandırılmamıştır. Yine, birçok alanda belediyeden çıkan ihaleler, devlet işbirlikçisi çevrelere verilmiş, halktan olan dürüst, yurtsever ve demokrat insanlar bu ihaleleri alamamıştır. Dolayısıyla ekonomik olarakta belediyeler, düşmanın talan ve yıkım örgütleri olma konumunu aşamamışlardır.

Aynı zamanda Kürdistan'daki sömürgeci faşist Türk ordusunun hizmetinde olan belediyeler tüm araç gereçlerini istenildiğinde hemen ordunun emrine vermiş, onun Kürdistan'daki yerleşinin, denetiminde ve güçlenmesin de etkili olmuştur. En iyi hizmetleri orduya sunan belediye yönetimleri, tüm kaynaklarını da gerekli görüldüğünde bu amaçla harekete geçirmiş, ordu karşısında bir varlığı göstermeden onun bir aracı görevini görmüştür. Örneğin karakol yapımlarında, askeri malzeme ve cephanelerin taşınmasında, asker ulaşımında vb. daha birçok işlerde belediyelere iş yaptırılmıştır. Bir de Kürdistan'daki faşist ordu subaylarının belediyelerin yatırımı ve ihalelerinde faydalanarak büyük vurgunlar vurması, zenginleşmesi olağan bir hal almış, subayların baskı veya istekleri doğrultusunda belediye imkanları kullanılmıştır. Böylece bir yandan halka hizmet engellenmiş diğer yandan da subaylar aracılığıyla hem orduda zenginleşme durumu yaratılmış, hem de zenginleşmek için ordu veya devletle işbirlikçilik esas kılınmıştır. Yani bir ordu subayı belediye imkanlarını istediği gibi kulanma, istediğine verme konusunda hiçbir engel görmemiştir. Burada da belediyelerin Türk egemen lik sisteminin Kürdistan'da oturtulmasında ve hakimiyetin sağlanmasında faşist Türk ordusuna birinci dereceden hizmet verdiği görülmektedir.

Belediyelerin, Kürdistan'da oynadıkları en olumsuz işlerden biri de sosyal ve kültürel alanda yarattığı tahribatır. Halkın sağlık ve eğitimi için mevcut olan imkanları kullanmadığı gibi bu imkanları çok daha kötü işlerde kullanmış, gerekli altyapı işlerine önem vermeyerek halkın yaşamını çok zor koşullara sokmuştur. Örneğin yolların yapımında, elektrik ve su çekilmesinde, okul, hastahane vb. kurumların halka doğru hizmet vermesinde gerekli çaba gösterilmemiş; bu kurumlar daha çok düşmanın ajanlaştırma, yozlaştırma ve halkımızın ulusal değerlerinden uzaklaştırma alanları olarak kullanılmıştır. Sosyal olarak geliştirilmeyen halkımız aynı zamanda büyük bir yoksullaşmayı da yaşamıştır. Kültürel alanda da belediyeler düşmanın asimilasyon politikası doğrultusunda işlev görmüş, halkımızın dilini, folklorünü örf ve adetlerini unuturmada, çarpıtmada üzerine düşeni yapmaktan geri durmamıştır. Kürdistan'ı Türkleştirme politikası belediyelerin sosyal ve kültürel çalışmalarında da esas alınarak, oldukça tahripkar bir rol oynamıştır.

Görüldüğü gibi kemalist-Türk sömürgeciliğinin Kürdistan'da uyguladığı belediyecilik, halkımızın iradesine ve istemlerine karşıt; ulusal gerçekliğinin ve mücadelesinin düşman egemen düzeninin, yerel yönetim organları olmaktan başka bir işlev görmemiştir. Bu anlamda belediye organlarının ulusal kurtuluş mücadelemiz açısından üzerine önemle durulması gereken bir alan olduğu ortaya çıkmaktadır. □ □ □

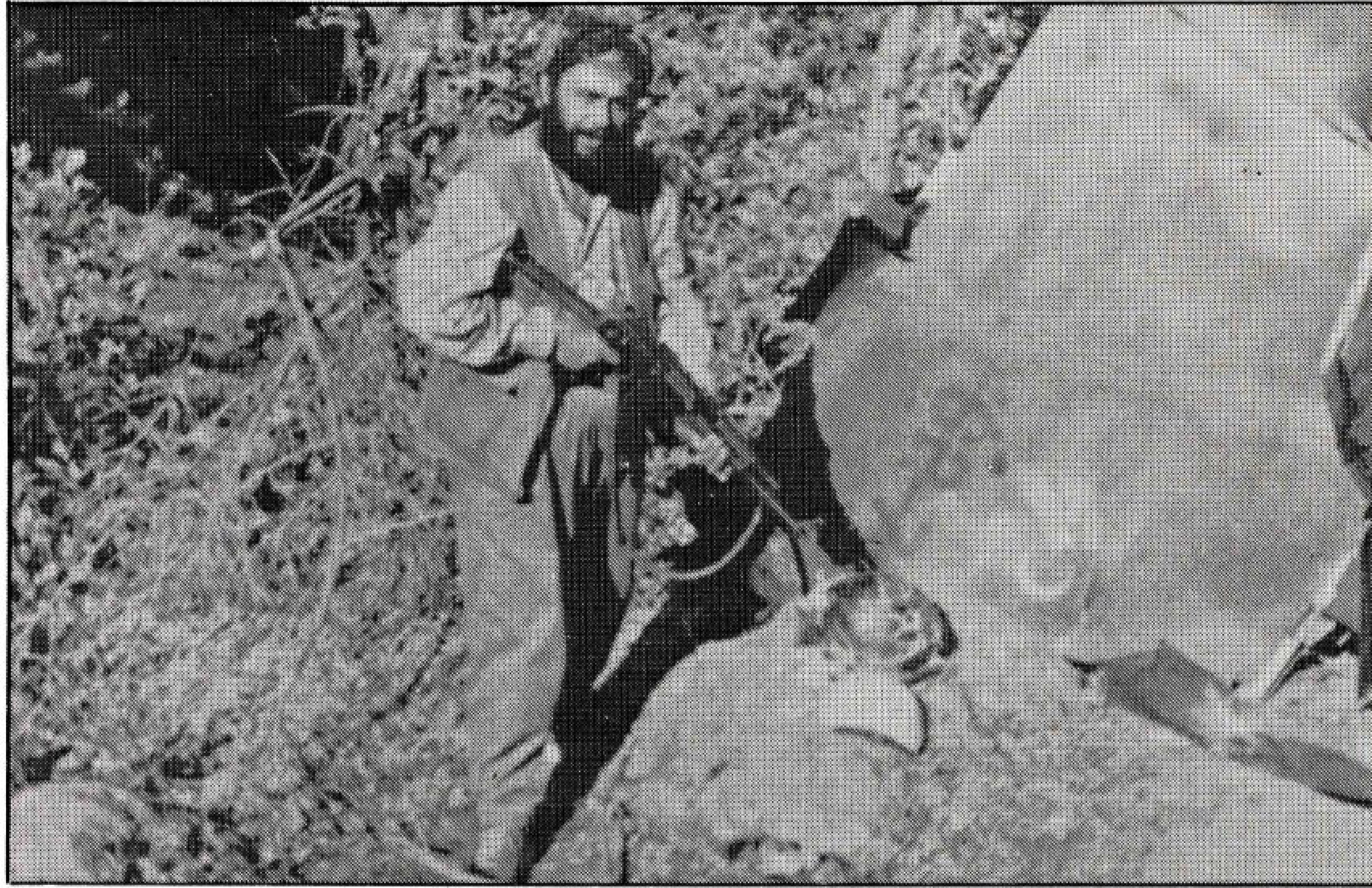
ULUSAL KURTULUŞ MÜCADELEMİZDE: BELEDİYECİLİĞİN YERİ VE ÖNEMİ

Türk siyasi partilerinin peşinden koşturulduğu bir araç görevi görmekten çıkarılmalı, halkımızın ulusal birlik ve bütünlüğünü daha da güçlendirecek düşman uygulamaları karşısında dayanışmayı sağlayacak, karar ve çözüm gücünü artıracak ve halk iktidarının yaratılmasında etkili bir çalışmayı yürütecek örgütlere dönüştürmelidirler.

Yerel yönetim organları olan belediyelerin, Türk sömürgeciliği eliyle Kürdistan'da yarattığı tahribatlar ve ulusal kurtuluş mücadelemize karşı etkin bir araç olarak kullanıldığını belirttik. Halen bu konumda tutulmaya çalışılan belediyelerin ulusal kurtuluş mücadelemizle birlikte önemli bir gelişmeyi yaşadığı da görülmektedir. Gerek belediyelerin tüm Kürdistan'ı kapsayacak genişlikte bir örgütlülükte olması, gerekse toplumsal yaşamın her alanında faaliyet yürütmesi, onun ulusal kurtuluş mücadelemiz açısından önemini artırmaktadır. Yani günümüze kadar düşmanın halkımıza karşı bir öz savaş aracı olarak kullandığı belediyeler, doğru değerlendirilidiğinde ve gerekli çalışma yürütüldüğünde halkımızın ve mücadelemizin hizmetinde bir araca dönüştürülebilinir. Oturtulması gereken yere ve oynaması gereken role uygun konuma getirilebilinir. Mücadelemizin 1980 öncesi Hilvan ve Batman'da ele geçirdiği belediye yönetimleri bu açıdan önemli deneyimlerle doludur. Yetersiz bir belediyecilik olsa bile halka dayanması, tüm halk kesimlerini kapsaması temelinde günümüz açısından birçok sonuçları olmuştur. Özellikle Batman belediye başkanlığına partimizin adayı Edip Solmaz yoldaşın halk oylarıyla seçilmesi, halk iktidarının yaratılmasında büyük bir deneyimdir. Devrim adına legal alanda iktidar olmak, kurumlaşmış güçlü bir halk örgütlülüğünü gerektirdiği gibi, düşman ve işbirlikçilerden gelebilecek birçok yönelimlerinde boşa çıkartılması için gerekli tedbirlerin alınmasını gerektirir. Devrim adına legal alanda iktidar olmak, kurumlaşmış güçlü bir halk örgütlülüğünü gerektirdiği gibi düşman ve işbirlikçilerden gelebilecek birçok yönelimlerinde boşa çıkartılması için gerekli tedbirlerin alınmasını gerektirir. Nitekim Batman deneyimi ilk olması itibariyle bu konularda gösterilen zayıflıklardan dolayı Edip Solmaz yoldaşın MİT ve işbirlikçilerce şahadetine kadar varan bir sonucu yaratmıştır. Ama, halka dayalı ve onun çıkarlarını esas alan bir belediyecilik olması itibariyle de alınması gereken birçok olumlu tecrübeleri de vardır.

Bugün, ulusal kurtuluş mücadelemizin sonuç alma sürecinde, halk iktidarının oluşturulmasına doğru gidilirken, belediyelerinde halk iktidar organlarına dönüştürülmesi gerekiyor. Tüm belediye yönetimlerinin devrimin eline geçmesi, konumu itibarı ile bulunan yörenin yerel yönetim organı olarak halkın, sosyal, siyasal, ekonomik, kültürel yaşamında önemli düzenlemelerin yapılması bir zorunluluk oluyor. Bugün zaten tümüyle devrime kalkışan halkımızın desteği olmadan Kürdistan'da hiçbir güç belediyeci-

liği işletemez. Üzerimizde belediyelerin, düşmanın bir özel savaş örgütü olarak işlev görmesi zıtlaşmıştır. Bu alanın değerlendirilmesi halinde daha çok devrime hizmet eden bir araç haline getirme imkan dahilindedir. Bu gerçeği gören düşman, bir yandan mücadelemizin çıkardığı, çıkaracağı belediye yönetimlerini daha şimdiden boşa çıkarmaya çalışıp, bu yönlü baskılarını artırmaktadır. Bunun yanında kendi adayları dışında yurtsever-demokrat insanlarımızın belediye seçimlerini kazanmaması için her türlü yolu denemektedir. Hatta, önümüzdeki belediye seçimlerinin Kürdistan'da gerçekleşmemesi için daha şimdiden çaba sarfetmektedir. Burada açığa çıkan gerçek, belediye yönetimlerinin elinden çıkmasına rıza göstermiyor. Bu anlamda, Kürdistan'daki belediyecilik konumunun değişmeye başladığı, toplumsal yaşamın her alanında ulusal kurtuluşa hizmet eder bir duruma getirilmeye çalışıldığı görülmektedir. Bu sürecin daha da hızlandırılması, belediyelerin düşman denetiminden çıkarılıp halk egemenliğinin ve devrim otoritesinin sağlandığı organlar olarak, halk iktidarının gerçekleşmesinde düşmanın tasfiyesinde ve halka hizmet sunulmasında üzerine düşen rolü iyi oynaması gelişmelere cevap verebilecek faaliyeti gerçekleştirmelidir. Her şeyden önce belediye yönetimlerinin ulusal kurtuluş mücadelemizden yana herkesin sevip-saydığı bilgili tecrübeli ve kararlı insanlardan oluşturulmalıdır. Devrimin siyasal egemenliği hakim kılınmalıdır. Belediyeler, sömürgeci-kemalist rejime dayanma, ona işbirlikçilik yapma temelinde, halkımızın bölünüp-parçalandığı, aşiretçilik

ve mezhepçiliğin körüklendiği, Türk siyasi partilerinin peşinden koşturulduğu bir araç görevi görmekten çıkarılmalı, halkımızın ulusal birlik ve bütünlüğünü daha da güçlendirecek düşman uygulamaları karşısında dayanışmayı sağlayacak, karar ve çözüm gücünü artıracak ve halk iktidarının yaratılmasında etkili bir çalışmayı yürütecek örgütlere dönüştürmelidirler. Kapsadığı tüm halk kesimlerini en demokratik tarzda belediye meclisinde temsil edebilmeli, herkesin gücü ve konumu düzeyinde hizmet edebilmelidir. Halk kesimlerinden oluşan belediye encümenleri temsilini yaptıkları kesimleri çok iyi tanıyarak, ulusal kurtuluşa bağlamada etkili bir çalışma yürütmelidirler. Düşmanla işbirliği içinde olan kesimlerin belediyelerde etkili olmaları önlenmeli, aşiretçi mezhepçi çıkarlar temsil edilmemelidir. Öyleki tümüyle demokratik bir yapıya kavuşturulmalı halkın genel çıkarları, ulusal bütünlüğü, güçlendirecek ve her şeyiyle halka hizmet etmeyi esas alacak bir anlayışa oturtulması gerekmektedir.

Ekonomik olarakta, belediyenin mevcut imkanları ulusal kurtuluşun hizmetine koşuşturulması önemli bir husus olmaktadır. Sömürgeci rejiminin her türlü talana karşı, bu alanda da mücadele yürütmek önem kazanmaktadır. Belediyelerin eldeki tüm olanakları: araç-gerekçeleri, fonları, tesisleri vb. tüm imkanları savaşımızın ekonomisine hizmet edecek biçimde değerlendirilmelidir. Yine belediyelerin yatırım sahalarına, ihalelerine verilecek imkanlar ulusal kurtuluş mücadelemizin çıkarları gözetilerek yapılmalıdır. Yani, bu tür durumlarda düşman bir çöp değerinde fayda görmemelidir. Yine halkın ekonomik olarak güçlendirilmesi, ihtiyaçlarının karşılanması, yoksul kimselere iş imkanlarının tanınması, yaşlı bakımsız kimselere bakılması, sahip çıkılması gibi işlemlere ağırlık verilmelidir. Bunun için özel fonların, çeşitli kurum ve kuruluşların örgütlendirilmesine gidilmelidir. Vergi toplamada sosyalist adaleti gözeterek, yoksul halk kesimini vergiden muaf tutmalıdır. Ayrıca toplanan vergilerin halkın yararına işleyen fonlara aktararak değerlendirilmelidir. Bu temelde yeni iş imkanları, alt yapı tesisleri inşa ederek halkın genel yaşamını iyileştirmelidir. Böylelikle halkın ekonomik yaşamına katkı yaparak ekonomimizin gelir ve giderlerini destekler.

Bunun yanında sosyal ve kültürel alanlarda da belediyelerin yapacağı çok şeyler vardır. Halkımızın kendi öz kültürüne kavuşması, bunu daha rahat bir şekilde geliştirilmesinde destek olunmalıdır. Bu konuda çeşitli imkanlar devreye sokularak önemli sonuçlara gidilebilinir. Halkın eğitim, sağlık, kültürel vb. sorunlarının ulusal kurtuluş mücadelemizin gelişmesi doğrultusunda çözüme kavuşturulmasında büyük imkanlar sağlayabilir. Bu temelde ulusal kurtuluş mücadelemizin ortaya çıkardığı değerler, partimizin halkımızın ulusal kurtuluş mücadelemizin geliştirilmesinde daha iyi işlenebilir.

Sonuç olarak, belediye olayını ulusal kurtuluş mücadelemizin hizmetinde bu şekilde etkili bir araç haline getirebiliriz. Böylelikle artık belediyeleri özel savaşın hizmetinde olan bir konumdan çıkarıp, halka ve devrime hizmet eden bir konuma yükseltmek gerekli olduğu kadar bir görevdirde, Yerel yönetim organları olarak düşünülmesi gereken belediye organları, yerel meclis veya eyalet meclisleri ile yine halkın çeşitli düzeydeki ulusal örgütlenmeleriyle ilişkili bir şekilde halk iktidarını geliştirilmesinde kendisine düşen görevleri yerine getirebilir, bu konuda halkımızın da gerekli duyarlılığı ve özeni göstermesi yerindedir. Belediyelerin halka ve devrime hizmet etmesi için gerekli gücünü göstermelidir. ■ ■ ■

BELEDİYE SEÇİMLERİ DÜŞMANA KARŞI SİYASAL BİR ZAFER OLMALIDIR:

Kürdistan'daki yerel belediye örgütlerinin düşmanın siyasal egemenliğinin sağlanmasından oynadığı rol, ulusal kurtuluş mücadelemizin gelişmesiyle birlikte bugün daha çok açığa çıkmıştır. Toplumsal yaşamın her alanındaki etkinliği bilinmekte, yarattığı tahribatlar görülmektedir. Bu anlamda Kürdistan'a yayılmış belediye organlarının, ulusal kurtuluş mücadelemiz açısından taşıdığı önem ve oynatılması gereken rol yeterince bilince çıkarılmalı, belediyelere yönelik kapsamlı bir çalışma yürütülmelidir. Ancak bu şekilde belediyeler, olumsuz konumdan halka ve devrime hizmet eder bir konuma getirilebilir. Bugüne kadar Kürdistan'da gerçekleştirilen belediye seçimleri, daha çok halkımızın ulusal parçalanmışlığını ve benliğini yitirmesi, Türk sömürgeciliğinin "böl-yönet" politikasının hayat bulmasını sağlama temelinde gerçekleşmiş, düşmanın yasal siyasi partileri aracılığıyla, belediye yönetimlerine hakim olarak siyasal egemenliğini güçlendirmesinde etkin olarak kulanılmıştır. Bunun için, yerel bir alanda bulunan insanlarımız Türk siyasi partileri aracılığıyla birbirine düşürülmüş; aşiret, din, mezhep ve milliyet farklılıkları çok kötü bir tarzda kulanılarak bölünmeler yaratılmış ve giderek yaşamın her alanında çeşitli ayrıcalıklar, bu belediyelere veya siyasi partilere dayanılarak gerçekleştirilmiştir. Belediye seçimlerinde tüm açıklığıyla kendisini gösteren bu durum bir yandan ulusal gerçeliğimizin büyük bir tahribatını yaratırken diğer yandan da sömürgeci TC rejiminin halkımızın siyasal, sosyal, ekonomik ve kültürel yaşamına hakim olmasını sağlamış, Kürdistan'daki varlığının meşrulaştırılmasında önemli bir araç olarak kullanılmıştır.

Ulusal kurtuluş mücadelemizin gelişmesiyle birlikte, bu olumsuz konumlarından çıkmaya başlayan belediyeler, her geçen seçimden sonra, daha fazla halka ve devrime yakınlaşmakta, imkan ve olanaklarıyla hizmet eder bir konuma getirilmeye başlanmıştır. Fakat tüm bu gelişmelere rağmen belediyelerin, Kürdistan'daki konumları itibariyle daha büyük gelişmeler yaratmaları, halk iktidarına yürürken gerekli sorumlulukla görevlerini yapmaları zorunlu olmaktadır. Belediyelerin bu rollerini oynayabilmeleri içinde her şeyden önce Kürdistan'daki belediyelerin tümüyle, ulusal kurtuluş mücadelemiz tarafından kazanılması hedeflenmeli ve bu gerçekleştirilmelidir. 1993 yılını ulusal kurtuluş mücadelemiz açısından büyük askeri ve siyasi kazanımlarla geride bırakmaya başladığımız ve 1994 yılına her yıldan daha güçlü olarak gireceğimiz bu süreçte, belediyeler alanında da önemli gelişmelerin yaşanması kaçınılmaz olmaktadır. Bilindiği gibi TC anayasasına göre her dört yılda bir yerel seçimler olur ve bu seçimlerde belediye başkanlıkları ve yönetim üyeleri seçilir. Türk siyasi partileri adına seçilen bu adaylar aynı zamanda rejimin siyasal temsilcisi olmaktadırlar. Bunun içindir ki Türk sömürgeciliği, Kürdistan'da belediye seçimlerine büyük önem vermekte, belediyelerde egemenliği kaybetmemek için her türlü çabayı sergilemektedir. Yaşanan gelişmeler, düşmanın bu alanda büyük bir sıkışmışlığı yaşadığını ortaya koymakta, Kürdistan'daki tüm belediyeleri kaybedeceği korkusuyla belediye seçimlerini iptal etme tartışmalarını yapmakta veya yerel yönetimlerin güçlendirilmesi ve yetkilerinin genişletilmesi vb. çabalarla ulusal kurtuluş mücadelemizin oluşumuna gittiği eyalet meclislerini oluşturma faaliyetlerine ve sürecine alternatif çözümlere başvurmaktadırlar. 1994 yerel seçimlerinin gerçekleşmesi halinde, sömürgeci TC rejimi, bu yerel seçimleri kazanmak ve belediye yönetimlerinin ulusal kurtuluş mücadelemizin eline geçmesini önlemek için her yolu deneyecektir. Baskıcı, zor yöntemlerinin yanında, geçmişte olduğu gibi her türlü hile ve entrika ile faşist rejim adaylarını çıkarmaya çalışacaktır. İşbirlikçi hain kesimleri harekete geçirerek, halk arasında çeşitli bölünmeler yaratmaya çalışarak, para ve maddi imkan vermede çeşitli vaadlerde bulunarak ve bunun propagandasını geliştirerek insanlarımızın bilincini yanıltmak isteyecektir. Yani, özel savaşın tüm kirli oyunlarını bu sahada da oynayarak, hatta seçim yarışması yaratarak aşiretçiliği ve mezhepçiliği de körükleyerek çeşitli provokasyonlar, yaratmaya çalışacaktır. Zaten tüm halkımızı kendisine hedef haline getiren TC rejimi, yerel belediye seçimlerini bir fırsat bilerek saldırılarını daha da yoğunlaştırabilir. Olası katliamlarını bu nedenlerle gizlemeye ve haklı göstermeye çalışabilir. Düşmanın ve işbirlikçilerinin bu oyunlarına gelmemek ve provokasyonlarını boşa çıkarmak için, halkımızın son derece duyarlı hareket etmesi gerekmektedir. Bunun için, gerek ERNK örgütlerinin ve gerekse eyalet meclis komitelerinin belediye seçimlerine gereken önemi vermesi ve halkın ulusal kurtuluş mücadelemizden yana adaylarını seçebilmesi için istenilen çalışmayı yürütmeleri gerekmektedir. Halkın kendi adaylarını seçmesinde, ulusal kurtuluş mücadelesinin çıkarlarını esas alarak, belediyeleri halk iktidarının gerçekleşmesinde etkili bir siyasal organ olarak işletebilecek, herkesçe tanınan; dürüst, kararlı, deneyimli ve yurtsever özellikleri ile bilinen insanlarımızın çıkarılmasına dikkat edilmeli, gerekli hazırlık ve propaganda bu temelde yapılmalıdır. Seçim öncesinde; seçim

Türk sömürgeciliği, Kürdistan'da belediye seçimlerine büyük önem vermekte, belediyelerde egemenliği kaybetmemek için her türlü çabayı sergilemektedir.

türleri toplantı ve mitinglerle bir yandan ulusal kurtuluş mücadelemizin propaganda ve çalışmaları yürütülürken diğer yandan da bulunulan yörenin özgün sorunları dile getirilerek, düşmanla olan çelişkiler daha da artırılır. İşbirlikçilerin, hainlerin teşhir ve tecritleri bu süreçte daha güçlü ve hızlı bir şekilde gerçekleştirilebilir.

Ayrıca seçilecek olan yerel belediye yönetimlerinin düşmanın etkisinde kalmaması ve ülkemizdeki özel savaşına hizmet etmemesi için gerekli görüldüğünde farklı parti adaylarıyla çeşitli düzeylerde ittifaklara gidilebilir. Veya ulusal kurtuluş mücadelemizin en fazla yararına olacak bir seçim gerçekleştirilebilir. Bu durum Kürdistan için olduğu kadar milyonlarca Kürdistanlının yaşadığı Türk ve metropollerinde yapılacak yerel yönetim seçimleri için de geçerlidir. Yani seçimlere politik yaklaşmak ve ulusal kurtuluş adına kazançlı çıkmak esas alınmalıdır. Bu nedenle koşullar çok iyi değerlendirilmeli, imkan ve olanaklar gerekli şekilde kullanılmalıdır.

Halkımız da bu seçimlerde büyük bir örgütlülüğe ulaşarak; ortak hareket etmeyi, düşmanın yönelimleri karşısında direnmeyi bilmesi gerekmektedir. Düşmanın yaratmak istediği suni ayrılıklara yol verilmemeli, yardımlaşma ve dayanışma içerisinde düşmana karşı etkili bir şekilde konulmalıdır. Her kesimden insanlarımızın bu anlamda katkılarını sunmaları, ulusal birlik ve dayanışma ruhu içerisinde belediyelerdeki rollerini oynamalıdırlar. Görüldüğü gibi, tüm Kürdistan'da kazanılacak belediye seçimleri halkımızın sömürgeci barbar düşmana vuracağı büyük bir siyasi darbe olacaktır. Ulusal kurtuluş mücadelemiz bu anlamda siyasi bir zafer kazanacaktır. Bu da ulusal kurtuluş mücadelemizin halk iktidarını yaratmada ve kurtuluş savaşını güçlendirmede etkili bir organa kavuşması demektir. Onun için halkımızın 1994 yerel belediye seçimlerini büyük bir önemle karşılanması, gerekli hazırlıklarını şimdiden yapması devrim güçleri ile bu konuda sürekli ilişki içinde olması zorunlu olmaktadır. Çünkü düşman şimdiden bu seçimlerin korku ve paniğini yaşamakta, hazırlıklarını bu temelde yapmaktadır. Buna karşın halkımız zaferi addettiğimiz 1994 yılına bu cephede de gelişecek olan böylesi siyasi bir zaferle girerek, düşmana bu alanda da gereken cevabı verecektir.

EYALET MECLİSLERİNİN İŞLEVİ

Partimiz Önderliğinde ulusal kurtuluş savaşımını boyutlandıran halkımızın iktidara yürüdüğü bu aşamada ortaya çıkan en önemli gelişmelerden biri de eyalet meclislerinin kuruluş çalışmalarıdır. Halkın iktidar gücü haline gelmesinde, örgütlendirilmesinde ve iktidar organlarına kavuşturulmasında eyalet meclislerimize önemli işlevler düşmektedir.

Çünkü eyalet meclisi cephe faaliyetlerinin merkezileştirilmesinde ve iktidar organlarına kavuşturulmasında eyalet sınırları içinde en yetkili organ olarak iş yürütecektir. Bu anlamda her eyalet meclisi eyaletteki bütün halkın iradesini temsil eden organlardır. Bu organlar daha üst koordinelerde birleşerek oradan bütün ulusun iradesini temsil eden oluşumlara doğru gider. Söz konusu oluşum Ulusal Mecliste ifadesini bulur. Yani eyalet meclislerinden Ulusal Meclise doğru bütün ulusun iradesinin bir tek çatı altında birleştirilmesi gerçekleşir. Bugün Kürdistan'da yaşanan süreç budur. En alt organlarda yaşanan eyalet meclislerine ve ordan Ulusal Meclise doğru iktidarlaşmayı oturtan bir süreçtir.

Böylesi önemli süreçleri yaşadığımız bu dönemde, halkın iktidar gücüne kavuşturulmasında ve cephenin bir iktidar organı haline getirilmesinde eyalet meclislerine çok büyük görevler düşüyor. Eyalet meclislerinin yüklendiği misyonu iyi oynayabilmeleri için her şeyden önce dönemin ihtiyaçları ışığında örgütleme, koordine ve düzenleme meselelerini sağlıklı bir çözüme kavuşturmalıdır. Ve bu temelde bir yönetim ve çalışma tarzına ulaşmayı ihmal etmemelidir. Şimdi bu çalışmalarda önemli mesafeler alınmıştır. Eyalet meclislerimiz ilk planda gerekli çalışmalarını tamamladı. İlk çalışmalar ışığında örgütleme ve düzenleme meseleleri hal edildi. Yine eyalet meclislerin planları, hedefleri ve çalışma şekilleri belirlendi. Dolayısıyla hal edilmesi ve yapılması gereken şeyler yapıldı. Eyalet meclislerinin görev ve işlevi hakkında Parti Önderliği'mizin geliştirdiği perspektifler söz konusudur. Yapılması gereken, Parti Önderliği'mizin verdiği perspektifler ışığında çalışmalara güç katmaktır.

Bu aşamada cephenin en üst yönetim organı olarak işlev gören eyalet meclislerinin işlev görmeleri bakımından her türlü imkan ve olanak fazlasıyla vardır. Savaşımızın askeri cephesinde ortaya çıkan ilerlemeler ve bugün halk üzerinde yarattığı dönüşüm hiçbir dönemle kıyaslanmayacak gelişkinlikte olmuştur. Halkımızın tümüyle iradesini devrimci otoriteye kattığı ve Kürdistan'daki gidişat üzerinde söz sahibi olduğu bilinen bir gerçektir. Benzer gelişme onun siyasal cephesinde de sağlanmıştır. Bu aşamada halkımız daha fazla güç sahibi, daha fazla otorite olmak istemektedir. Bu halkın kendi kendisini yürütme isteğidir. Halkı bu şekilde iktidara ulaştıracak olan da bu aşamada cephenin en üst organı olan eyalet meclisleri olacaktır. Bu bakımdan eyalet meclisleri önüne koydukları görev ve hedefleri gerçekleştirmek için iş başında olmaları gerekir. Savaşımımızın ortaya çıkardığı kazanımları en verimli kılacak şekilde değerlendirerek sonuç almaya gitmelidir.

Her eyalet meclisi kendi çalışmalarını iyi bir koordineye oturtmalı ve bu koordineyi en üstten en alta kadar örgütleyerek, oturtarak yürütmelidir. Halk kesimlerinin en alt düzeydeki yönetim organlarından başlayarak en üst düzeydeki yönetim organlarına kadar taşırmalıdır. Bu organlar aracılığıyla halkı yöneten, söz söyleyen, kanun yapan, kural belirleyen bir güce kavuşturmalıdır. Uygun birleşimlere dayalı olarak yönetim gücü, kadrosu, gerekli elemanı oluşturmalı bu temelde bir düzenlemeyi yapmalıdır. Bunu sürekli kendini üreten, yenileyen bir düzeyde tutturmalıdır. Ayrıca halkın yaşamını ve kurallarını düzenleyen kuruluşları örgütleyerek, bu oluşumlar için gerekli eleman ihtiyacını karşılamalıdır. Bunlar yargı kurumları, asayiş kuruluşları ve toplumsal yaşamı düzenleyen tüm kurum ve kuruluşları kapsar. Eyalet meclislerimiz daha şimdiden bunlara el atmalı ve örgütlendirme çalışmalarına başlamalıdır. Çünkü devrimimizin iktidar gücü haline geldiği bir aşamada bütün bunları daha şimdiden örgütlendirmek aciliyet arzetmektedir. İnşaasına gidilecek olan örgütler, kurum ve kuruluşların organik bağlarını, alt-üst ilişkilerini koordineli bir şekilde düzenlemeli. Denetim yoluyla halkın eleştirisel gücüyle çalışmalar güçlendirilmelidir. Çalışmalar ne kadar düzenli ve planlı olursa, düzenleme ne denli yerinde gerçekleşirse, halkın katılımı, denetim ve organizasyon ne kadar iyi yapılırsa, hedeflere ulaşmak ve çalışmaları verimli kılmak o oranda başarılı olur.

Eyalet meclislerimiz, bütün bu çalışmaları organize ederken, dikkate alması gereken en önemli hususlardan biri de bu çalışmalarını ulusal kurtuluş savaşımızın ihtiyaçlarına göre sürekli bir düzenlemeye tabii tutmasıdır. Yani çalışmalarının merkezine ulusal kurtuluş savaşımızın ihtiyaçlarını koymayı gözardı etmemelidir. Bu temel esas üzerinde askeri cephedeki gelişmelere eşlik etmelidir. Eşlik olayı kurum ve organları geliştirmeyi sağladığı gibi; ayaklanma, silahlı silahsız serhildanları geliştirmeyi eylemle de sağlamalıdır.

Ulusal kurtuluş savaşımızın yürütücüsü olan gerilla ordumuz ile iktidar organı cephemiz arasında uyumlu ve sistemli bir şekilde eş güdüm içinde olmaları için, aralarında koordine olması şarttır. Her eyalet meclisi bu koordineyi sağlamak için, eyalet karargahlarıyla koordine içinde çalışır. Ordumuza bağlı eyalet karargahları yanında, eyalet meclislerine bağlı eyalet karargahları vardır. Mesele daha çok üst düzeyden, en alt düzeye kadar bu iki oluşum arasında koordineyi sürekli hale getirebilmektir. Koordineli çalışmalar ışığında karşılıklı ihtiyaçlar giderildiği gibi, her iki koldan eşlik gelişimi de süreklilik arzeder. Böylece ordu cepheyi, cephe orduyu besler. Sonuçta ulusal kurtuluş savaşımımızın sağlıklı gelişimine dayalı, sağlıklı iktidarlaşma ve devletleşme doğar.

Eyalet meclislerimiz, önüne konan hedeflere ve görevlere belirtilen çerçevede yönelmesi ve çalışma tarzını oturtması halinde çok kısa bir dönemde çok önemli başarılara ulaşacaklardır. İktidar organı olarak eyalet meclisleri dönemin kendilerine yüklediği işlevi layıkıyla yerine getirmeyi başaracaklardır. Bu görevlerin başarılması demek, ulusal iradeyi temsil eden ve en üst iktidar organı olan Ulusal Meclis ve Ulusal Kongreye kavuşmak demektir. Yani artık devlet ilanı, hükümet ilanı gündem konusu olacaktır. Bu içine girdiğimiz dönemin başlıca temel görevleridir de. Dönemin eyalet meclislerine dayattığı hedef budur. Görev hedeflere ulaşmak için döneme yüklenmektir. Burada halkımıza düşen görev de, kendi iktidar organlarına sahip çıkarak her türlü desteği sunmaktır. Maddi-manevi desteğiyle, eleştiri gücüyle, bizzat katılımıyla bu çalışmalara güç katmalıdır.

Şex Said İsyanının Direniş Ruhu

"MÜCADELEMİZLE CEVAP BULUYOR!"

Şex Said isyanının 68. yıldönümünü yaşadığımız bugünlerde Ulusal Kurtuluş Savaşımız isyana en anlamlı karşılık olmaktadır. Şex Said isyanını ulusal bir niteliğe ulaştıran ve sömürgeci TC devletini gerek içten ve gerekse uluslararası alanda zorlayan gelişmelerle Kürdistan tarihi açısından bir dönüm noktası olmaktadır.

İsyana nasıl gelindi? Nasıl gelişti ve sonuçları neler oldu? Şex Said isyanı Kürt halkının inkar edilip, binbir çeşit özel savaş uygulamalarıyla yok edilmek istendiği bir dönemde ortaya çıkıyor. İşgal yıllarında "İşgal altındaki topraklar Kürt ve Türk halkının topraklarıdır", "Devlet ve Meclis Türk ve Kürtlerin ortak temsilini yapıyor", "Müslümanız, kardeşiz gavura karşı birlikte savaşalım" diyor Türk egemen güçleri. En başta M. Kemal, Erzurum ve Sivas'a giderek Kürt şexleri ve aşiret reisleriyle görüşüyor. Kongreler gerçekleştirilir. Sonuçta tam destek alacak kadar Kürt halkını aldatır. Kürtler söylemlere ve vaadlere tam inanarak, kendi kimlikleri ve ulusal giysileriyle kongrelere, toplantılara katılırlar. Bu durum Kürtlerde "Eğer bu toprakları Türklerle birlikte işgalden kurtarırsak, kendi topraklarımızda özgür bir toplum olarak yaşarız" düşüncesine götürmüştür ki, bu onun üçbin yıllık bir özlemidir. Bunun için her şeyini feda etmeye, kanını dökmeye hazırdır. Kürt halkının bu yönünü çok iyi bilen ve tüm hesaplarını bunun üzerine kuran Türk egemenleri yoğun bir faaliyetlilik içerisine girerek bunların propagandasını yaparlar. Çünkü Türk egemenleri Kürt halkının aktif desteği alınmadan savaşı kazanamayacaklarını çok iyi biliyorlar. Bundandır ki işe ilk olarak Kürdistan'dan başlanır. Seferler düzenlenir. Yalan, demagoji ve en alçakça hilelerle şexleri, aşiret reislerini yanlarına çeken Türk egemenleri böylece Kürt halkının da tam desteğini kazanmış olurlar.

Ancak Türk ve Kürt halkının kurtuluş mücadelesi olarak ifade edilen ve kürt halkının desteğiyle kazanılan savaş sonrası durum öncesiyle tam bir zıtlık halindedir. Söylenen sözler, verilen vaadler tamamen inkar edilmiştir. Misak-i Milli şeklinde ifade edilen sınırlar üzerinde kurulan Türk devleti ne zamanki biraz güç kazanmış, kendisini ayakta tutabilecek gücü bulabilmişse vaadleri unutarak katı bir inkarcılığa girişmiştir. "Kürt-Türk yoktur", "Sınıfsız, sömürüsüz, kaynaşmış bir toplumuz", "Bu topraklarda yaşayan herkes Türktür" vb. gibi aldatmacalarla Kürt halkının inkarına gidilmesi ardından bir dizi isyan hareketini doğurmuştur. Bu isyanların ilklerinden ve en önemlilerinden bir tanesi de Şex Said isyanıdır. Şex Said isyanı dini bir karakter taşısa da esas itibarı ile ulusal bir öze sahiptir. Hemen hemen her kesimden Kürt insanının sempatisini kazanarak isyana her kesimden insanın katılımı sağlanmıştır. Kürt halkı son kandırılmışlığının da farkında olarak artık egemen güçlerin bekçiliğini yapmanın, onlar için savaşmanın kendilerine hiçbir yarar sağlamadığını görerek ayaklanmıştır. Bu anlamda Kürt halkı Şex Said'e büyük umutlar bağlayarak onu kurtarıcısı olarak görmüştür. Şex Said isyan hazırlığı için gittiği her köyde, şehirde saygıyla karşılanmış ve söylediklerine birbir uyulmuştur. Henüz isyan hazırlıkları sürerken beklenmedik bir zamanda 8 Şubat 1925 tarihinde Piran'da 1 askerin öldürüldüğü, 2 askerin yaralandığı bir olayla isyan başlar. Planlanan zamandan önce ortaya çıkan bu çıkış ardından birçok irili-ufaklı saldırılarla isyan giderek boyutlanıp, geniş bir alana yayılır. Genç-Lice-Hani-Maden çevresinde gelişerek Diyarbakır surlarına kadar dayanır. Şiddetli çapışmalar olur. Ancak düşman da Kürdistan'a güç aktarmış ve birliklerini kat be kat güçlendirmiştir. Yapılacak olanlar bellidir. Çünkü katliamcı miras devralınmış, hatta Osmanlı dönemini geride bırakır düzeyde vahşidir. Katliamalarla isyanı bastırma yolunu tek seçenek olarak önüne koyan barbar Türk egemenleri insanlık tarihinde görülmemiş düzeyde tüyler ürperten katliamlarıyla Şex Said isyanında da onbinlerce Kürdü katlettiler. Çukurlara doldurarak kurşunladılar. Köprülerden sulara attılar. Çocuk, yaşlı, kadın, genç demeden süngülediler. Uçurumlara bıraktılar. Ateşte yaktılar. Sadece fiziki imhayla değil en onur kırıcı uygulamalarla Kürt halkının maneviyatına, ölümüne bağlı olduğu değerlere saldırarak ruhsuzlaştırdılar. Şex Said isyanını kanla bastırarak umudunu karartmak istediler. Kürdistan'ı kan gölüne çevirdiler. Köyleri ve şehirleri harabeye çevirip yenjden işgal ettiler. "Gericilik hortladı", "Devlet elden gidiyor" diyerek uyuttukları Türk halkını da suçlarına ortak ederek Kürt halkına karşı saldırttılar. Katliamlarını Şex Said ve isyana öncülük eden 50'yi aşkın Kürdü darağaçlarında idam ederek sürdürürken, böylece egemenliklerini sağlama almış oldular. Bu anlamda Kürtlerin desteği ile kazanılan savaş Kürtler için esaret altına alma savaşına dönüştürüldü. Türk halkı için kurtuluş savaşı olarak ifade edilen bu savaş Kürt halkı içinse kendisini katleden ve tarihten silmek isteyen Türk egemenlerinin ikiyüzlü yöntemleriyle aldatılarak topraklarının yeniden işgal edilmesinden başka anlam ifade etmez oldu.

Böylece bir direniş daha kanla bastırılmış oluyordu. Bundan sonraki süreçlerde de baskılar ve katliamlar dinmeden sürdü. İsyanlarsa hiç kesilmedi. Çünkü Türk devletinin esas amacı Kürt halkına ve ona ait ne varsa tarihten silmektir. Katliamlarla bastırdığı isyandan sonra da amacına ulaşmak için binbir çeşit özel savaş yöntemini devreye soktu. Aşiretler arası çelişkileri derinleştirerek "böl-parçala-yönet" politikasıyla güçten düşürüp tam bir hakimiyet sağlamaya girişti. Ancak bu süreçte de Kürt halkının isyanları olmuştur. Fakat bu isyanlarda aynı şekilde katliamlarla bastırılarak Kürt halkı için karanlık bir dönem başlatılmış oldu. Bu dönem 1940-1970 arası süreci kapsar. Her ne kadar bu süreçte bir isyan olayı gelişmemişse de Kürt halkında düşmana karşı süregelen kin içte de olsa sürdürülmüştür.

1970'li yıllara gelindiğinde düşman uygulamalarından önemli oranda payını alan Kürt halkı için yeni bir süreç başlamış oluyordu. Yenilgilerinde en önemli faktör olan bölgesel, aşiretsel, dinsel önderliklerden kurtularak kendisini kurtuluşa götürecek olan çağdaş öz önderliğine kavuşmuş oluyordu. Kürt halkı öncüsünün kahraman militan ve savaşçılarının mücadelesinde engin fedakarlıklarını görerek umut bağlamış, süreçle bu umudunu öncüsüyle bütünleştirerek sarsılmaz bir inanca dönüştürmüştür.

1990'lı yıllarda bunu serhildanlarıyla ortaya koyarken Şex Said isyanına, onun anısına ve idam sehpasında haykırdığı "Bir gün mutlaka Kürdistan kurtulacaktır" sözüne ve katledilen yüzbinlerce Kürt yurtseverine en anlamlı cevabı vermektedir. Bu anlamda Şex Said ve onlarca Kürt isyanının mirası üzerinde gelişen ve bugün sömürgeci Türk devletini tarihsel yok oluşla yüzyüze getiren ulusal kurtuluş mücadelemiz katliamların hesabını düşmandan en keskin biçimde sorarken, katledilen Kürt direnişçilerinin anısını da mücadelesiyle yaşatmış oluyor.

Düşmanın Kürdistan'da otoritesinin yerle bir edildiği günümüzde yine sömürgeci faşist TC devleti katliamlarını derinleştirerek Şex Said'leri, Dersimleri, Ağrıları ve Maraşları tekrarlama peşindedir. Daha şimdiden bu vahşiliğini halkımıza karşı sergilemekten geri kalmıyor. Malazgirt'te, Şırnak'ta, Digor'da ve son olarak Lice'de yaptığı katliam tarihi tekrar ettirme girişimidir. Savaşı kaybetmiş olmanın telaşıyla vahşi yüzünü daha net ortaya çıkararak, Şex Said isyanının 68. yıl dönümünde Lice'de katliam yaparak halkımızın özgürlük yürüyüşünü kanla durdurmak istedi. Ancak onun tarihsel karakteri olan katliamcılığı sonuç alamayacaktır. Kürt halkı öncüsü PKK önderliğinde savaşacak ve Şex Said'lere, Koçgiri'lere, Ağrı'lara, Maraş'lara ve bunları yapan faşist TC'ye en anlamlı cevabını bağımsızlığı kazanarak verecektir.

Yurtsever Kürdistan halkı olarak Şex Said'lerden, Dersim'lerden devraldığımız kutsal davamız bugün zafer kazanmaktadır. Sömürgecilik tüm varlığıyla ülkemizden söküllüp atılmaktadır. Düşman katliamlarını, bunun bir sonucu olarak derinleştirmek istiyor. Bu onun yenilgisinden başka hiçbir anlam ifade etmiyor. Bu doğrular ışığında diyoruz ki düşmana aman vermeyelim! Ona geçmişin ve bugünün katliamlarının hesabını ağır ödetelim, tüm Şehitlerimizin bize vahsiyeti budur. Şehitlerimizin vahsiyetine bağlı olarak ulusal kurtuluş savaşımızı keskinleştirelim ve düşmanı Kürdistan'dan söküp atalım.

UÇAK

Mühendis F-16 uçağını yeni mezun pilota öğretiyordu:

-Bu düğmeye basarsan havalanırsın. Bu düğmeyle pike yaparsın, bununla bombalarsın, bu düğmeyle tararsın...

Pilot sorar:

-Peki hocam, inişi nasıl yapacağım, inişi?..

Mühendis gayet ciddi:

-Aaa!.. İşte onu sen yapmayacaksın. Sen Xankûrkê'ye gittiğinde PKK'liler seni nasıl indireceklerini bilirler...

YARDIM

Bayan Özal Kürdistan'ın üzerinden uçakla yaptığı bir gezi sırasında, aşağıdaki yoksul halkı görünce, nasıl olursa akıl eder ve pilota dönerek:

-Bu insanlara yardım olarak acaba para mı, yoksa başka bir şeyler mi atayım...

Pilot:

-Bence kendinizi atmanız en büyük yardım olacaktır...

F. DEĞERLENDİRİYOR

F. birimdeki arkadaşları üzerine değerlendirme yapıyor ve her arkadaşına sınıf dağıtıyor:

"M. Türk solunun tipik özelliği.

S. Feodal.

M. Aydın tipi.

X. Feodallık yoktur.

H. Proleter.

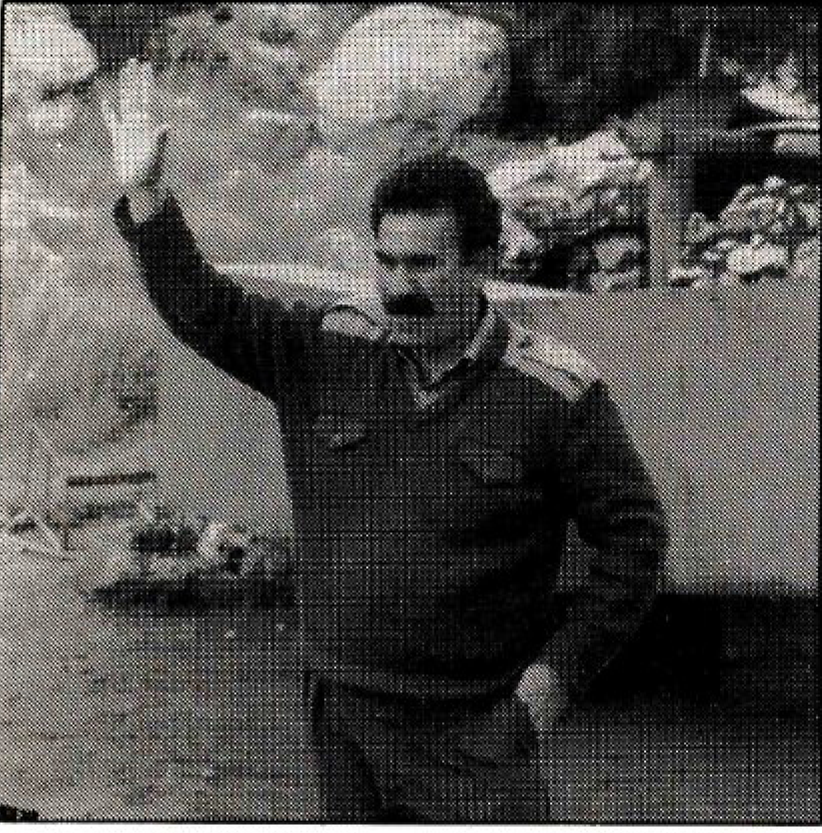
F. Köylülük var" deyince arkadaşı A. söze karışır:

-Ya ben?

-Heval sen, vallahi bir türlü çıkaramadığım sınıftansın.

Başkan A

YİĞİT, ÇİLEKEŞ VE SA

Son günlerde düşman kudurmuş çasına saldırıyor. Gerillayla hiç ilişkisi olmayanı da, çocuğu da, yaşlıyı da, kadını da, esnafı da, fakiri de, zengini de ayırım yapmaksızın katlediyor. Binlerce köyü yaktı, yıktı ve hala boşaltıyor; sıra kazalara geldi. Ormanları yakıp yıkıyor. Bu ülkeyi, "benden sonrası tufan" deyip harabeye çevirerek terk etmek istiyor.

Şunu açıkça söylüyorlar: "Bu ülke bizim olmadıktan sonra hiç kimsenin olmayacak." Ne zaman bu ülkeye geldiler? Bu ülkeye ne verdiler? "Kürt halkı, Kürt sorunu yok"muş diyorlar! Türk ne zaman geldi? Türk ne zaman bu topraklara, bu kültürlere sahip oldu? Biraz tarihi biliyorsak; biraz kendimize saygılıysak, biliriz ki Kürt ondan en az beş bin yıl önce bu topraklarda vardı. Kürt kimliği, Kürt kültürü en eski kimliktir, kültürdür. Kendilerinin hakimiyeti bin yıldan beri gelişiyor, ancak bunu bize dayanarak, bizi kullanarak yaptılar. Bu temelde "cumhuriyeti kurdular. "Müslüman Kürt-Türk kardeşliğiyle savaşıyoruz. İki kardeş halk, her konuda eşit olacak" dediler ve bu savaşa çektiler. Daha savaşın kanı kurumadan, Şeyh Said önderlikli ve diğer tüm isyanlara en gaddarca bir karşılık vererek, "Kürdü mezara gömüyoruz, üstünü de betonluyoruz" deyip sorunu halettiklerini sandılar. Hiç çaktırmadan, biz uyanmadan, örgütlenmeden, uluslaşmadan bizi tarihin diplerine gömmeyi hırsızca, vurguncu ve o zaman dünyanın gerçeklerini de kullanarak sonuçlandırmak istediler.

Evet, bilinçsizlik, örgütsüzlük, uluslaşma düzeyimiz, millet olmamız fazla gerçekleşmemişti ve onlar "Kürt aşiretleri, kabileleri geridir, ne yaparsak dertlerini anlatamazlar, hele bir de ilericilik safsatası altında dünyayı kandırırsak -ki buna güçleri de var- bu işi bitiririz", dediler. Tıpkı Anadolu'nun diğer halkları gibi bizim halkı da bitireceklerini, adamakıllı kafalarına koydular, vurdular, her yerde ve her biçimde vurdular; gömülmedik bir mağara, bir derenin kalmadığını biliyorsunuz, hemen her yere bir imhayla yüklendiler. Sonuç: Kürt kalmadı, üzeri betonlandı!

Buna karşı partimizin çıkışının var olduğunu biliyorsunuz. Bu büyük tarihi haksızlığa, bu tarihi suça bulaşmak istemeyen, biraz da gerçekleri açıklamak isteyen insanlar seslerini yükselttiler. Üzerlerine gidildi. "Atalarınıza bakın" denildi. Bizzat bana, "Başına geleni gör" dediler. Ve bugün de bana, "Yerin dibine girse de, kılıktan kılığa kendini soksa da onu imha edeceğiz" deniliyor. Evet, tarihte yaptıklarını bana hatırlatmak istiyorlar. Burada adalet, insanlık, gerçeklere saygı yok; yalnız imha ve barbarlık vardır.

Biz ne istiyorduk? İnsanız, halkız, biraz özgürlük, biraz yaşam istiyoruz, dedik ve karşılığı işte budur!

Şunun için hatırlatıyorum: Düşman gerçekten dizginsiz bir biçimde, "Bu son baş kaldırıdır, yirmisekizini ezdik, bu yirmidokuzuncusudur, bunu da ezdik mi, Kürt bu sefer biter" diyorlar. Bu çok uğursuz, lanetli bir politikadır. Çok iyi biliniyor, bizimle amansız savaşan ve hayatını ortaya koyan bir Özal bile, "Artık kimliğini kabul etmeliyiz, federasyon da olsa tartışmalıyız. Ben kabul etmiyorum ama, yine de tartışmalıyız" dedi diye adamı imha ettiler. Eminim ki İnönü, Demirel ve Doğan Güreş birleşerek adamı öldürttüler. "Sen misin, bu lafı kabul ettin?" diye. Ve buna karşı çıkan çok kişiyi katlettiler.

Yeni bir hükümet oluşturdular. Bir kadını makyaj olarak kullanıp, birkaç hain Kürdü de, en rezil, en işbirlikçi Kürdü de sağına-soluna vererek güya bizi en son kışa-bahara kadar bitirmek göreviyle karşımıza diktirdiler. "Kürt sorunu yoktur, PKK vardır; yok edeceğiz" diyerek Amerika'ya gidiyorlar, "yok edeceğiz" deyip yardım istiyorlar. Avrupa'ya gidiyorlar "yok edeceğiz" deyip yardım istiyorlar. Her ülkeye gidiyorlar, "yok edeceğiz" deyip yardım istiyorlar. Ordusu yetmedi, özel ordu kuracaklar. Özel ordu yetmedi, faşist sürülerini saldırtacaklar. İşte Genelkurmay bir silahı ilk gün vermiş, her gün binlerce silah veriyorlar, faşist sürülerini saldırtacaklar. Niçin? Biraz özgürlük istiyoruz diye. Kürdüz, biraz hak, biraz demokrasi istiyoruz diye çullanıyorlar. Ve bu amaçla biliyorsunuz ki; 1993 yılında tamamen ya bizi teslim almak, ya da bitirmek kararını verdiler. Bunu 1992'de yapmak istiyorlardı. '92'de dünyayı arkasına alarak, Güney'deki işbirlikçi güçleri de kullanarak o işi tamamlamak istiyorlardı. Ancak bitmedi. Baharda "Bitlis planı"yla bitirmek istediler. O da olmadı, "Yaz" dediler. Yaz olmadı "Güz" dediler, şimdi de, "ya Ocak'a, ya Mart'a kadar olacak" diyorlar.

Şimdi bunlar daha çok tarih biçerler, ama kötü tarih biçmelerdir. Mesele "imha" olunca ve bunların da yaşamı biraz buna bağlı olunca, işler ciddileşir. İşte en son marifetleri: Yaz-Güz katliamları! Digor'da bir katliam yürüttüler; halk sessiz, barışçıl, çoluk-kadın, ihtiyarla yürüyordu. 50'yi aşkın insanımızı katlettiler. Doğubeyazıt'ta katlettiler, Diyadin'de katlettiler. Bunlar Serhat'tan başlıyor, Malazgirt'te katlettiler, bütün Muş kentlerinde, köylerinde katlettiler. Başta Lice'yi hedeflediler. Neymiş? Biraz direnişe öncülük ediyor diye, herkese örnek olsun diye en büyük katliamı burada yaptılar. Bu hükümet başa gelirken yaptılar, bir de giderken yapıyorlar. Zaten Şırnak'ı deneme tahtasına çevirdiler. Hergün katliam provaları, hergün insan katletmeler deneniyor. Ve giderek işte Mardin bütünüyle, Dersim'de biraz direniş mi gelişti, oraya da dayatma ve bu gidişle işte nerede bir uyanmış Kürt, nerede hak talep eden bir insanımız varsa, "hepsi PKK yandaşıdır, katledeceğiz, ferman idamdır, uygulayacağız, PKK adına merhaba vermiş olan bile, o da idamlıktır" diye katlediyorlar. Şimdi bunlar çok gaddar, çok haksız ve aynı zamanda eceli gelmiş, kudurmuş canavar gibi bir saldırganlığın sonucudur.

Bunları tekrar size uzun uzun anlatmaya gerek görmüyorum. Bin yıllık inkarcı-imhacı tarihi son bir çabayla da olsa, son bir hükümetle de olsa, ordu yönetimiyle de olsa sonuçlandırmak istiyorlar. Bu, lanetli bir tarihtir, şerefsizliktir ve insanlığın da en büyük tepkisini çekecektir. Siz halkımızın bütün zorluklarına, örgütsüzlüğüne rağmen nasıl tepkisini çekiyorsa, yarın bütün dünya ve şimdiden buna karşı dikilecektir. Onlar bunun korkusuyla bir an önce bu işi bitirmek istiyorlar. Buna fırsat vermeyeceğiz. Önce "gerillayı teslim alacağız", fakat bunun olamayacağı çok açık olunca, şimdi de "imha edeceğiz" diyorlar. Binlerce operasyon yaptılar bu Yaz-Güz ayları boyunca. Bu operasyonlar fazla sonuç vermedi. Gerilla sadece varlığını korumakla kalmadı, ikiye-üçe katladı. Sadece mevzilerini korumakla kalmadı, ikiye-üçe katladı. Ve silahsızlandırmakla tehdit ediyorlardı, sadece silahını korumakla kalmadı, silahlanmayı kat be kat arttırdı. Şimdi ülkenin denetimi %70 gerillada, ordusu her türlü saldırıya karşı dayanabilecek bir düzeyde ve halkının ezici bir çoğunluğu yanında. Bunlar son 5-6 aylık sürede gerçekleşti. O bizi katletmeyi, bitirmeyi hedeflerken, biz tam tersine ülkeye sahip olmayı, halkımızı tümüyle yanımıza çekmeyi, yani özgürleşen savaşan bir halk olmayı başardık. En büyük başarı budur, diyorum.

Ne dediler: "APO'nun taktiklerine, oyunlarına geldik" dediler. Bu oyun filan değil, sizin en doğal kurtuluş hakkınızın kullanılmasıdır. Biz buna biraz hizmet etmek istedik, yanlışlıklara, hıyanetlere karşı biraz göz-kulak olmak istedik. Yoksa, savaşan, fedakarlık yapan sizsiniz; biz dürüstçe, namusluca buna yol göstermek ve gözetmek istedik. Ama şimdi, "Başını şöyle tutacağız, çobanını şöyle imha edeceğiz" diyorlar. Bütün bunlar belki çok gaddarcadır ama, artık bir daha gerçekleşmeyecek barbarca emellerdir.

Siz değerli halkımız!

Görüyorsunuz ki, gerillanın böyle dayanması ve ülkemizde de oldukça hakimiyetini geliştirmesi -ki bunlar hep yenidir ve bu sene bu kadar gelişiyor- düşmanın size yönelmesine, intikamı sizden almasına yol açtı. Hani bir söz var: Eşeği dövemeyen, çulunu döver (Nikare bi kerê, dibeze Kurten) diye. Dolayısıyla kolay hedef olan halkımıza saldırdılar. Bunun için özellikle bazı yöreleri hedef seçtiler. Daha önce Şırnak, Cizre hedefti. Birkaç katliam provası orda uygulandı; bununla Botan'ı toptan kaybettiler. Serhat'ta Digor Doğubeyazıt hedeflendi; biraz katlettiler. Buna rağmen Serhat tümüyle kazanılıyor. Lice-Muş biraz bu işe öncülük etmek istedi; katliam dayattılar. "Siz misiniz, burada destekleyen" diyerek en son katliamla toptan üç vilayeti kaybettiler. Yani onlar açısından, Muş, Bingöl, Diyarbakır kaybedilmiştir. Yoksa bu katliamı, bu hunharlığı dayatmazlardı. İnsanımıza biraz saygı olsaydı, bunu yapmazlardı.

Ve ben bu arada, son bir katliam ve çok vahşi bir uygulamayla yüzyüze kaldıkları için, genelde bu üç bölgemiz değil tüm halkımız aynı durumu yaşıyor, ama Lice'de, özellikle Muş'ta köylerinin yoğun baskı, katliam ve göçertmeyle karşı karşıya olduklarını, teslim olmayan ve oldukça da direnen bir tutumla karşılık verdikleri için kendilerini kutladığımı ve asla bu saldırıların karşılıksız bırakılamayacağını, hak edilen cevabın verildiğini, daha fazlasının da faşist odaklara, metropollerde düzenin her türlü dayanaklarına karşı en ağır bir biçimde verileceğini ve böylece fazlasıyla hesap sorulacağını bildirmekle, halkımızın mutlu olmasını ve daha fazla direnmesini, özellikle Lice halkımızın hem acılarını paylaştığımı, yine bütün Muş köylerinin -bu son operasyonlarla dağıttıkları köylerin- direnişlerinden ötürü acılarını paylaşmakla yetinmeyeceğim, mutlu olmalarını, bunun kendileri için bir şeref olduğunu, sonuna kadar temsil etmelerini, layık olmalarını ve daha fazla direnişlere öncülük etmelerini diliyorum, bu temelde kendilerini hem kutluyor, hem tekrar tekrar selamlıyorum.

Düşman daha fazlasını da yapabilir. Biz şunu söyledik: Böyle kölece yaşamaktansa, yarımızı da imha etse, bu şereflidir. Yarımızın şahadeti dünyanın en büyük şerefli halkı, ulusu olmaktır. Biz, kan dökülmesinden değil, kanın durdurulmasından korkarız. Kölelik temelinde kanın durdurulması en kötü ölümdür, ama özgürlüğe, bağımsızlığa giden yolda kan dökülüyor, bu seve seve, gerekirse yarımızı, dörtte üçümüzü, gerekirse son ferdimizi vermekten çekinmeyeceğimiz, şerefli bir yaşam uğruna ölümdür. Düşman hiç umut etmesin, "günde bu kadar gerilla vurduk, bilmem Lice'yi şöyle tahrip ettik, şu kadar köyü boşalttık" demesin. Bunlar sadece bizi kamçılar, sadece sizin intikam ateşinizi alevler, sadece daha fazla örgütlenmenizi, daha fazla hesap sormanızı emreder. Düşman da bunu böyle biliyor, siz de bunu böyle bileceksiniz.

Siz değerli ve oldukça direnen ve zafere yaklaşan halkımıza söylüyorum ki; savaş, halkların bayramıdır. Savaşan halkımız, bayramlaşan halkımızdır. Düşmanın her türlü aşağılık dayatması altındaki yaşam lanetlidir; rahatı, parası haramdır. Bunu ne din kabul eder, ne felsefe, ne bilim kabul eder. O yaşama lanet olsun. Ve ne mutlu ki işte böyle savaşıyoruz, ne mutlu ki kendimizi bu temelde tanıyoruz, ne mutlu ki bizi insanlıktan silmeye ahdetmiş bir düşmana karşı kimlik savaşımımızı, varlığımızı, özgürlüğümüzü savunuyoruz. Benim en büyük tutkularımdan birisi, insanlarımızın özgürlük için ölüme yaklaşmasıdır; bu ölümsüzlüktür, korkusuzluktur, cesarettir. İştesiz şimdi bunu yaşıyorsunuz. Para olmuş, evlat olmuş, mal-mülk olmuş... Eğer özgürlük olmazsa, bunların beş paralık değeri olmadığını da biliyorsunuz. Kaldı ki fakirliğimizin, yoksulluğumuzun temel nedeni de bu gaddarca imha siyaseti ve baskılardır.

İyi yoldayız, doğru yoldayız ve kazanıyoruz. Arada bazı eksikliklerimiz vardır: Bunlar nedir? Örgütlenme eksikliğidir, milis olamıyoruz, etrafımızdaki düşmanı kolay vuramıyoruz. Halbuki bütün hainleri yanıbaşınızda bir milis olarak ikili-üçlü gruplar halinde vurabilirsiniz. Kentte, köyde, mahallede, işyerinde, tarlada iki-üç yurtsever birleşsin, yanıbaşındaki engeli, hedefi temizlesin, düşmanın kurum ve kuruluşlarını tahrip etsin, temsil eden kişiyi boğsun. Gündüz yapamıyorsa gece yapsın. Silahla yapamıyorsa, taşla sopayla yapsın. Bunlarda eksikliğimiz var. Bu konularda bizzat kendiniz savaşın. Bir Batman'da, bir Diyarbakır'da, bir Silvan'da hergün kontra eylemleri oluyor. Siz bunları tanıyorsunuz. İki-üç aile birleşsin, iki-üç genç birleşsin -silahları yoksa, bıçak bulabilirler, gündüz açığa çıkacaklarsa, gece yüzlerini gizlerler, puşu sararlar- o kontrayı cezalandırabilirler. Aniden yapmak mümkündür. Bunu da gerilladan bekliyorsunuz, bu yanlıştır, gerilladan beklemeyin. Gerilla size yardımcı olabilir, ama bu tip görevleri, şehirdeki-köydeki, mahallenizdeki kontrayı, haini, ajanı, işbirlikçiyi siz cezalandıracaksınız. Bu milislik görevinizdir, bu öz savunma görevlerinizdir. Bunu yapmadığınız için çok vuruldunuz. Suçlu-suçsuz ayırımını yapmadan birçok kişiyi vurdular. Kabahat biraz da sizindir. Öz savunmayı kendiniz yapacaksınız. Öz savunma birlikleri ikili-üçlü, her yerde kurulabilir. Kadın da kurar, erkek de kurar, çocuk da kurar. Çocuklar da büyük savaşabilir. İhtiyarlar da savaşabilir. Bilgi getirirler, propaganda yaparlar. Yani hepinizin biraz çalışması gerekiyor. Gerilla her şey değildir. Gerilla, kendini savunmakla, temel bazı eylemleri yapmakla ve biraz sizi örgütlemekle, korumakla zaten her zaman görevinin başındadır, ama sizin de görevleriniz vardır.

Bu arada şunu da hatırlatalım; saflarınızda bizim adımıza yanlış işler yapanlar vardır. Bazıları belki iyi niyetli olabilir, ama çoğu kontradır. Gerilla kılığına giriyorlar,

cephe çalışanı kılığına giriyorlar, para topluyorlar, eylem yapıyorlar, suçsuz insanları vuruyorlar. Halkı kaçırtmak için, partiden-gerilladan soğutmak için bunu yapıyorlar. Bunun için yapmanız gereken; yanıbaşınızdaki dürüst parti temsilcileri varsa onlara, onlar yoksa dağdakilere haber verip kim olduklarını bildirmeniz veya öğrenmenizdir. Dolayısıyla "PKK yanlış iş yapıyor" demeyin. Bunlar özel savaş birimlerinin, kontraların marifetidir. Bu konuda da uyanık olmalısınız. Yani hem eylem yapacaksınız, hem bilgi getirip götüreceksiniz, hem kontra birimlerine karşı oldukça hazırlıklı, bilinçli olacaksınız, oyunlarına gelmeyeceksiniz, rastgele herkese para vermeyeceksiniz. Sağlam bir parti temsilcisi olmadı mı vergi filan kimse toplamaz, böylelerine para verilmez, bir ekmek bile verilmez. Sağlamlığından emin olduktan sonra, gerillanın temsilcileri veya gerilla olduklarına emin olduktan sonra yer vereceksi-

mekten bazıları uzak dursun. Bunlar iş filan değil, savaş suçudur. Yine biz Türkçenin öğretilmesine de karşı değiliz, her ne kadar Kürtçe dersi de esastır ve bu bir amacımız ise de, biz Türkçenin düşmanı değiliz. Fakat Türkçe öğretilirken de Kürt çocuklarına, Kürt oldukları, ülkelerinin Kürdistan olduğunu, biraz da kendi özgürlüklerine sahip çıkmaları gerektiğini de bu öğretmenler öğretmelidir. Türkçeyi öğretin ama Kürt gerçeğini de öğretin ve gerillayla da dost olun. Böyle yaparsanız size

krasiye hizmet etsinler. Bunlar anlaşmalı olur, pratikte danışmalı olur. Böyle yapmasanız, "biz bundan farklıyız, böyle yaparız, şöyle yaparız" diye ne idüğü belirsiz dayatmalarda bulunursanız, hele hele "ideolojik mücadele yapıyoruz" adı altında kontravari faaliyeti sürdürürseniz, sizin solcu olduğunuza kimseyi inandıramazsınız.

Özellikle Dersim sahasında böyle sözde sorunlar var. Sorarız; yirmi yıldır bunlar nerede? Kürdistan'da değil de yalnız Dersim'de ne yaptınız? Ne kadar eylem koyu-

belirsiz -ki çoğu yerde- kişiler vardır. İşte hizbullah için öyle yaptılar, hizbullahçılara da biz "eğer dürüstseniz, ayrışın" dedik. Bazıları ayrıştı ve şimdi onlar ayrı, ama çoğunun devletin yönlendirmesi içinde olduğu, yani bir hizbulkontra olduğu ortaya çıktı, şimdi bir de böyle bir hizbullah-sol var, yani ipini bilmem nereye kaptırmış solcular var. Biz bunlara soruyoruz: Sağlam, dürüst solcuysanız, devrimciyseniz, gelin devrimcilerle birleşin. Örgütünüz, ideolojiniz olsun, ama eyleminiz de olsun. Hedef

hesiz "hepsini imha edeceğiz" demiyoruz, fakat ısrarla bu partileri ülkemizde yürütmek isteyenler, bütün ısrarlarımıza rağmen vazgeçmezlerse, her geçen gün daha fazla hedef olurlar ve gerekirse canlarından da olurlar. Onlara çağrı yapıyoruz: Bu "Milli Mutabakat" politikasından vazgeçin, buna alet olmayın, yurtsever saflarda, yurtsever partide, yurtsever cephede birleşin.

Diğer, basın-yayın kuruluşları vardır. Bunlara da bazı yasaklamalar getirildi. Bu basın-yayın kuruluşlarının özel savaşın emrine girdikleri, Genelkurmay tarafından yönetildikleri, brifinglerle hazırlandıklarını biliyoruz. Katliamlar oluyor, tek bir kelime bahsetmedikleri gibi, "PKK yaptı" diyorlar. Lice'de bunu açıkça ortaya koydular. Lice'deki katliamın nasıl yapıldığı belliydi, ama bunu da "PKK yaptı" diye yalanları yayarsanız, elbette ki çalışma özgürlüğünüz olmaz. Olmadı diye biz bunlara "işte basındır, basın özgürlüğüdür, do-

Sağlam, dürüst solcuysanız, devrimciyseniz, gelin devrimcilerle birleşin. Örgütünüz, ideolojiniz olsun, ama eyleminiz de olsun. Çağrı yapıyoruz: doğru yolda, doğru hedeflerde sonuna kadar dayanışmaya, güç birliğine, cephe birliğine varız, aksi halde kontra faaliyeti olarak değerlendiririz.

PO'nun çağrısı

AŞAN KÜRDİSTAN HALKINA!

niz ve mutlaka da sonuna kadar birlikte yardımcı olacaksınız. Bu konuda görevlerinize daha bilinçli, daha örgütlü sahip çıkmalısınız.

Yine bu arada devletin çeşitli kurum ve kuruluşlarında çalışanlar, memurlar, öğretmenler var. Bunlara şunu söylüyorum; yurtsever güçlerle, gerillayla ilişkilerinizi dürüstçe kurarsanız, imha siyasetinden, özel savaş birimlerinden direktif almazsanız, gerçekten onlara karşıysanız biz sizin öğretmenlik yapmanıza da karşı değiliz, biz sizin devlet dairelerinde de ortak çalışmanıza karşı değiliz. Tabii bazı kurumlar vardır, çalışılmaz, özel savaşın emrine giren polis, asker, kontra vb. bunlar savaş birlikleridir, bunlara dolaylı veya direkt hizmet eden herkes; müteahhitten tutun- ekmek-su taşıyanına kadar savaş suçu işlerler ve karşımıza alırız, arabalarını imha ederiz, mallarına el koyarız, canlarına el koyarız. Dolayısıyla özel savaş birliklerine hizmet et-

yönelmeyiz. Ama devleti savunursanız, özel savaşla kirli ilişkiler içinde olursanız, vali kaymakamla ilişki içinde olursanız ve bunu gönüllüce yaparsanız, hedefsiniz. Bütün memurlar hedeftir. Bütün müteahhitler hedeftir, bütün işbirlikçiler hedeftir. Bu konuda suç içinde olanlar, bu suçları devam ettirenler bir an önce ya vazgeçerler,ya da acımasız bir uygulamayla karşı karşıya gelirler. Onlara çağrı yapıyoruz: Özel savaşa böyle hizmet etmeyin, gerillayla, yurtsever halkımızla dostluk ilişkilerinizi geliştirin, bu ülkede de size yer vardır. Ve bu arada bizim karşımızda bazı halktan kendini solcu, yurtsever sanan gruplar vardır.

Eğer gerçekten böyleyseniz, gerillacılık yapmak istiyorsanız, buyrun gerilla saflarında bizden fazla size yer veririz, destek sunarız diyoruz. Eğer siyasi çalışma yapmak istiyorsanız, cephe kuralım. Anlaşma yapalım, yeter ki yurtseverliğe, demo-

yorlar? Kürdistan gerçekliğini, ulusal kurtuluş savaşımını nasıl desteklemek istiyorlar? Orada gerilla var; gerillayla dayanışmak istiyorlar mı? İşbirliği, ortak eylemler yapmayı istiyorlar mı? Yapıyorlarsa buyursunlar istedikleri kadar yer var. Ama yapmıyorlar, illa "bozacağız-karıştıracağız" diyorlar. Zaten kontranın da yaşadığı budur. Bunu yaparsanız ülkemizde ve hele hele gerillanın denetiminin geliştiği sahalarda tabii ki yer bulamazsınız, kaldı ki bu dostça bir yaklaşım da değildir. Dolayısıyla bu güçler eğer dürüstlerse, dostça olmaya çağırıyoruz, gerillayla dayanışma içinde olmaya, mümkünse ortak güç birlikleriyle düşman-faşist hedeflere yönelmeye çağırıyoruz, aksi halde hedef olacaklardır. Bundan da bizi asla suçlu tutamazlar ve halkımız da artık bunlara destek olmamalı. Bunların dürüst davranmadığını, lafazanlık yaptıklarını ve aralarında karışık, üstte belki de ne idüğü

Biz Türk halkına karşı değiliz. Türk halkının yaşam hakkına sonuna kadar bağlıyız. Kaldı ki onların özgürlüğünün de amansız savaşçısıyız. Bu savaşa alet olmayın. Biz sizinle eşit ve özgür koşullar da kardeş olmak istiyoruz. Bunu saygıyla karşılayın, bunu destekleyin, kurtulan biz oluruz, kurtulan siz olursunuz.

aynı. Biz sizi destekleyelim. Yeter ki iş yapın. Halkımızı bölmeye halkımızın içinde aleyhimizde propaganda yapmaya biz "ideolojik mücadele" adını vermeyeceğiz ve ısrar ederseniz, bu sizin sonunuz anlamına gelir. Çağrı yapıyoruz: doğru yolda, doğru hedeflerde sonuna kadar dayanışmaya, güç birliğine, cephe birliğine varız, aksi halde kontra faaliyeti olarak değerlendiririz, halkın birlik bütünlüğünü bozan karşı faaliyetler olarak değerlendiririz ve ne gerekiyorsa, o yapılır. Bunu böyle bileceksiniz.

Bu burjuva partilerinde birleşen bazı kesimler var. Bu tüm Türkiye burjuva partilerinin bir "Milli Mutabakat" adı altında bize karşı birleştiklerini biliyoruz. Bu partilerin PKK'ye karşı her gün ortak bildiriler çıkardıklarını da biliyoruz. Halkımız bu partilere artık alet olmamalıdır. Bu partilerin kendi partileri olmadığını, düşman partileri olduğunu, düşmanın propaganda ve örgütlemesini yaptığını, buna asla alet olmamamız gerektiğini bilmeliyiz. Bunlar demokratik partiler değil, bunlar halk partileri filan değil, bunlar bizi aldatan devletin aldatmacalarına, politikacılarına alet eden tehlikeli özel savaş kurumlarıdır. Dolayısıyla hepsini teşhir ve tecrit etmeye, kapatmaya çağırıyoruz. Bu partilerde birleşmeyin, buluşmayın, bu partilere girmeyin, önderlik etmeyin, aksi halde hedef olursunuz. Bunu söylerken hiç şüp-

layısıyla PKK buna karşı çıktı" diyemeyiz. Bunlar özel savaşın yayımcılarıdır. Özel savaşın propaganda kollarıdır. Özellikle televizyon da propaganda kollarındandır. Dolayısıyla televizyonları da, basın-yayın organlarını da kaldıracağız. Çünkü her gün zehir saçıyorlar, yalan saçıyorlar, özel savaş talimatlarını uyguluyorlar. Alanımızda, egemenlik sahalarımızda bunlara da fazla yer vermeyeceğiz. Israr edenleri cezalandıracağız. Eğer dürüst basın muhabirleri olursa, kendini böyle kanıtlayan yurtsever basın çalışanları olursa ve burjuva basını bile olsa, bazı çalışmaları oluyorsa, biz onlara da kolaylık sağlarız. Bu konuda gereken ayırım yapılır, dürüst-doğru olana destek sunulur.

Ve bu arada bir Demokrasi Partisi (DEP) vardır. Halkımız bazen girmek istiyor, bazen girmek istemiyor. Bazen destekliyor, bazen eleştiriyor. Bu parti hiç şüphesiz PKK partisi değildir. PKK'nin legal kolu da değildir. Fakat eğer Kürt gerçeğine, demokrasi gerçeğine saygılı olursa, biz bu partinin desteklenebileceğini söyledik. Bunu söyledik, devlet baskı altına aldı. Başkanı tutuklandı ve bir parlamenteri de katledildi. Eğer bu devam ederse, tabii ki bizim de diğer burjuva partilerine, yani demokratik davranmadıkları için karşı koyacağımızı ortaya koyduk. Şimdi DEP eğer serbest çalışırsa bu yetmez, Kürt

halk gerçekliğine, demokrasi gerçeğine bağlı olursa, hiç şüphesiz destekleyeceğiz. Ve adım adım izliyoruz. Halka layık olursa, cesur davranırsa-barışçıl olabilir, biz illa silahları savunsun demiyoruz-seçimlere de girebilir, desteklenir de. Ama böyle yapmaz, devletin emrine girerse, diğer partiler gibi o da gerçeklerimizi inkar ederse, demokratik olmazsa, adı Demokrasi Partisi kendisi rahatına düşkün, mevkilere düşkün olanların partisi olursa, biz bu partiyi desteklemeyiz, teşhir ve tecrit ederiz, daha tehlikeli olursa karşı koyarız. Bu konuda da halkımızın bizden öğrenmek istediklerine böylesine bir karşılık veriyoruz. Çünkü bu konularda bugünlerde çok yaygın tartışmalar var, doğru yaklaşım budur.

Siz saygıdeğer halkımız; daha buna benzer birçok gelişmeyi günlük olarak yaşıyorsunuz. Baskılar daha fazla artabilir. Psikolojik savaş basında, televizyonda ve burjuva partilerince daha da yaygınca sürdürülebilir, savaş yalnız şiddetle yürütülmüyor, özellikle basın-yayın ve televizyonda yalanla yürütülüyor. Buna karşı uyanık olunmalıdır. Katliamlara karşı da uyanık olmalısınız. Kontraların cinayetleri vardır, köylerde, mahallelerde vardır. Onlara karşı da uyanık olmalısınız. Bunun için öz savunma birlikleri derneklerinizde, varsa yurtsever insan hakları kuruluşlarında, diğer derneklerde, partilerde birleşmelisiniz. Yoksa gizli çalışma birimleriniz olmalıdır. Kaldı ki, bizim cephemiz var; ulusal kurtuluş cephesi var. Diğer grupları da katmak istiyoruz. Gelirlerse, onlarla da olur, gelmezlerse biz kendi başımıza bu cepheyi geliştiriyoruz. Burjuva partileri yerel seçimlerde aday çıkarıyorlar. Biz de çıkarmaya çalışırız. Eğer yasaklama koyarlarsa, zorla engellerlerse biz kendi seçimlerimizi yapıyoruz. Yani kendi belediyelerimizi, kendi köy muhtarlıklarımızı kendimiz seçiyoruz ve onların meclisini, ulusal kongresini, belediye temsilcilerini de yine biz seçiyoruz. Yerel Meclis, Eyalet Meclisleri ve Ulusal Kongre bizim de önümüzdeki yılda hedefimizdir. Türk parlamentosuna da demokratları göndereceğiz. Türkiye halkının demokrasi mücadelesini de bu temelde parlamentoda destekleyebiliriz, ama gerçek demokratlar varsa, onları destekleyeceğiz ve gerçekten demokrasiye bağlı bazı partiler varsa, onun adaylarını destekleyeceğiz. İster parlamenter seçimlerinde, isterse belediye seçimlerinde bu ilkeye sıkı sıkıya bağlı kalınmalıdır.

Görüyorsunuz ki özel savaştırmandırılacak, katliamlar olur, cevaplarımız olacaktır. Biz biraz cevap verdik, daha fazlasını Türkiye'nin metropollerine, Ankara'sına, İstanbul'una, Adana, İzmir'ine de taşırarak ve daha da geliştirerek cevap vereceğiz. Bunun için halkımız ve onun yiğit gençliği örgütlü olmalıdır. Bir kimyasal silah kullan-

Devam Sayfa....

GUATEMALA

Görüşmeler süreci:

"Guipil'e (yerli kadınların renk cümbüşünü andıran bluzlarına) benzer bir çehreye kavuşmalıdır Guatemala" diyordu, 1992 Nobel barış ödülü sahibi Rigobert Menchu, Stockholm'deki ödül töreninde. Barış ve kardeşlik, sadece Rigobert Menchu'nun değil, 23 ayrı dilin konuşulduğu Guatemala'da milyonlarca insanın istemi ve umudu.

Guatemala'da efsanevi önderler Luis Turcios Lima ve Marco Yon Sosa önderliğinde, kurtuluş savaşı tam 33 yıl önce 13 Kasım 1960'da başlıyordu. Subay olan her iki önder hükümete karşı, ABD'ye Guatemala topraklarından Küba'ya saldırma izni verildiği için isyan ederler, ama isyan hemen bastırılır. Bunun üzerine ulusalcı subaylar yer altına çekilir ve "13 Kasım Devrimci Hareketi"ni (M-13) kurarlar. Radikalleşen hareket, 1963'de kurulan Komünist Partisi ile (PGT) ilişkiye geçer. (M-13), Komünist partisinin üyeleri ve troçkist öğrencilerle birlikte Guatemala'nın ilk gerilla örgütünü (İsyancı Savaş Güçleri-FAR) örgütlerler.

Bazı bölünmeler sonucu 1972 yılında Fakirlerin Gerilla Ordusu (EGP) kurulur. Sekiz yıl süren illegal çalış-malar sonucu 1979 yılında Silah Altındaki Halkın Örgütü (OPRA)'nün kuruluşu gerçekleşir. 1982 yılından bu yana ise PGT, FAR, EGP, ve OPRA "Guatemala Devrimci Ulusal Birlik" (URNG) cephe örgütünde güçlerini birleştirmiş durumdalar.

Guatemala'da diğer Latin Amerika ülkelerinde de olduğu gibi, darbeler, katliamlar, toplu sürgünler, köylerin yıkılması, işkence, adam kaçırma vb. insan hakları ihlalleri onlarca yıldır gündemden hiç çıkmadı. 1985 yılında yapılan seçimler halkı, bu alanda bazı iyileşimlerin olabileceği yönünde umutlandırıyordu, çünkü ilk kez başkan adayları arasında askerler bulunmuyordu. Ancak seçimi kazanan hıristiyan demokratlar, asker ve büyük toprak sahiplerinin güçlerini sınırlandırmadı; aksine şiddet ve baskı daha da arttı ve daha geniş çevreleri, hatta burjuva politikacılarını hedefledi. Öyle ki, başkan yardımcısı A. Villamar seçimlerden kısa bir süre önce "Ölüm Komandoları, 19 legal partiden daha iyi örgütlüler ve güçleri de bizden fazla" demek zorunda kalıyordu.

Cephe örgütü (URNG) 1986'da, onlarca yıl süren savaşın ülkeyi tam anlamıyla içinden çıkılmaz krizin eşiğine getirdiği ve halkın savaşa daha fazla dayanacak gücünün kalmadığı, ülkenin demokratikleşmesi için bütün sosyal ve politik güçlerini içine alacak birlikteliklere ihtiyaç olduğu tesbitini yapıyordu.

Bu noktadan sonra URNG'de ulusal çıkarlar için görüşme eğilimi beliriyor ve devletle ilişki kurmanın yolları aranıyor. URNG, 1986'da devlete ilk görüşme önerisini yapar. 1987'de Orta Amerika ülkeleri arasında "Barış Anlaşması" imzalandıktan sonra, gerilla ile hükümet arasında görüşmeler gerçekleşsede de bir sonuç alınamadan kesilir. Askerlerin, hükümete görüşmeleri durdurmaları konusunda baskı yaptıkları kanısı güçlü. 1990 yılına kadar gerilla yaklaşık 20 kez önerisini tekrarladı, ancak devletten olumlu bir yanıt alamadı.

Katolik kilisenin ilerici işlevi

Katolik kilisesinin bu sürecin başlamasında ve gelişmesinde önemli bir rol oynadığı söylenebilir. Hatta Guatemala'nın sivil politik güçleri arasında orduya ve hükümete karşı etkileyici olabilecek biçimde tavır alan tek güç konumundaydı ve konumunu halen sürdürüyor. Metropolitan Rodolfo Quezada Toruno gibi birçok din adamı halktan yana tavır koyuyor ve görüşmeler sırasında, ülkede silahlı mücadelenin başlamasını zorunlu kılan şartların bertaraf edilmesi ve insan hakları konusunda URNG'yi sürekli desteklemiştir.

Kilisenin etkin katılımıyla, bazı politikacılar, orta düzeyde işverenler ve demokratik kitle örgütlerinin inisiyatifiyle 1989 Mart ayında "Ulusal Diyalog" konferansları düzenlenir. Ordunun baskıları nedeniyle URNG katılamaz. Aynı yıl Mayıs ayında ordu bir darbe girişimi aracılığıyla, hükümete bu tür inisiyatiflerin etkisinde kalıp taviz vermemesi için uyarıda bulunur ve "Ulusal Diyalog" sürecinde yer alan kişilere karşı da yoğun saldırı kampanyaları başlatır. Bu arada "Büyük Toprak Sahipleri Birliği"nin müdürü, "Eğer URNG bizimle görüşmek istiyorsa önce silahları bıraksın" derken; Savunma Bakanı da aynı görüşü tekrarlıyordu: "Hükümetle Subersivler (yıkıcılar) arasında görüşmeler, ancak onların silah bırakmasıyla gündeme gelebilir".

Nihayet 1987'de devletle gerillalar arasında, sonuç alınmadan kesilen görüşmelerden sonra, devlet 1990 başlarında yeniden görüşmelerden yana eğilimli olduğunu gösteriyordu. Devletin birden bire görüşmelerden yana olması, şüphesiz bir yandan oluşturulan toplumsal baskı gruplarının, özellikle de Ulusal Uzlaşma Komisyonu'nun baskıları ve diğer yandan da URNG'nin artan askeri gücünün etkisiydi. Nikaragua'da Sandinistler iktidarı kaybedince, devlet yetkililerinin tavrı yeniden sertleşir, zira Nikaragua'dan silah gelmeyince URNG'nin kendiliğinden yok olacağını düşünüyorlardı.

Devletin yeniden sert tavır takınmasından sonra yurt dışından da tepkiler gelmeye başlar. Örneğin ABD insan hakları örgütü "America's Watch" Guatemala'yı insan hakları ihlallerinden dolayı en kötü durumda olan ülkeler arasına alır. ABD'de elçileri aracılığıyla oldukça eleştirel bir insan hakları raporunu Guatemala yetkililerine ulaştırırlar. Nikaragua sorununu halleden ABD, El Salvador ve Şili'de olduğu gibi gerilla sorununu masaya getirmek istiyordu. Kısa bir süre sonra Guatemala devlet yetkilileri yeniden URNG ile diyalog için sinyal verirler.

Devlet görüşmelere aracı gönderiyor

1987 yılında kurulduğundan bu yana olumlu etkinlikleriyle her iki tarafın da güvenini kazanan "Ulusal Uzlaşma Komisyonu" (CNR), devlet ve askerler tarafından aracılık yapmakla görevlendirilir ve kendisine inisiyatif ve öneri geliştirme hakkı verilir. BM Genel Sekreteri ise yapılan anlaşmalara uyulması için gözlemci ve garantör olarak belirlenir.

"Guatemala Devrimci Ulusal Birlik" (URNG) ile "Ulusal Uzlaşma Komisyonu" (CNR) ilk görüşmelerini Norveç'in başkenti Oslo'da Mart 1990'da yaparlar. Görüşme sırasında URNG temsilcileri görüşmelerle neyi amaçladıklarını bir kez daha açıkça belirtirler: "Silahlı mücadelenin başlamasına yol açan nedenlere politik çözümler istiyoruz. Politik, iktisadi, sosyal ve dini güçlerle birlikte ekonomik, politik, sosyal ve kültürel alanlar için entegral bir gelişme modeli yaratmayı amaçlıyoruz. Bu çerçeveye toplumun bütün kesimleri, özellikle de sürekli ezilen ve baskı altında tutulan yerliler tam ve etkin katılma olanağına sahip olmalıdırlar. Bunun için gerekli olan hareket serbestliğini arıyoruz."

Oslo'daki ilk görüşmede, özellikle gelecek süreçte ilişkilerin nasıl sürdürüleceği ve yapılacak görüşmelerle ilgili konular tartışılır. İlk olarak en kısa süre içerisinde legal partilerle URNG'nin görüşmesi, bunu işveren temsilcileri, sosyal ve dini çevrelerle yapılacak toplantılar izleyecekti. En son ise hükümet ve ordu temsilcileriyle görüşülecekti.

Bu karara her iki taraf da uyuyor ve 1990 Mayıs sonunda Madrid'de URNG ile legal partilerin temsilcileri arasında ilk toplantı yapılıyordu. Bu toplantının en önemli yanı ülke politik arenasında yer alan en önemli dokuz partinin genel sekreterleriyle katılmış olmalarıydı. Bunların içinde hükümet partisinin genel sekreteri ile URNG'nin en azılı düşmanı görünümünde olan aşırı sağcı partinin genel sekreteri bulunuyorlardı. Tabii ki bunda yaklaşan seçimlerin ve seçimler için yapılan kampanyanın da büyük rolü olduğunu görmek gerekir. Bütün partiler kendi propagandaları sırasında olayı kullanmak isterlerdi. Toplantıya BM Genel Sekreteri ile Ulusal Uzlaşma Komisyonu'nun temsilcileri de gözlemci olarak katılıyorlardı.

Bir diğer "önemli değişiklik de", 17 Mart 1993'te Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi (ERNK) Başkanı Abdullah Öcalan'ın Bekaa'daki basın toplantısında giysileri ile basın mensuplarını şaşırttığı gibi, URNG önderleri de Madrid toplantısında askeri elbiseleri yerine takım elbise ye kravatlı gelmeyi tercih ediyorlardı. El Pais muhabirinin sorusu üzerine URNG önderlerinden Gaspar İlom şöyle diyordu: "Bir süre önce gideceğimiz yere ve bulunduğumuz ortama göre giyinmeye karar verdik... Ama askeri elbiseler içerisinde kendimi daha rahat hissediyorum, bir yerde okul üniforması gibi, her sabah kalktığınızda bugün nasıl giyinmeliyim diye düşünmeniz gerekmiyor. Bunlar benim diplomatik elbiselerim."

Madrid görüşmesi sonunda yapılan ortak açıklamada, Oslo kararlarının onaylandığı, 1991'de partilerle URNG'nin beraber yeni bir anayasa için çalışmalar yapacak meclis görüşmelerinin başlatılacağı, paramiliter ölüm komandolarının dağıtılması ve güvenlik güçlerinin daha sıkı bir politik kontrol altına alınması belirtilir. Bunlara karşılık URNG bir iyi niyet gösterisi olarak aynı yıl yapılacak olan seçimleri engellemeyeceği doğrultusunda söz verir. Sağ liberal ana muhalefet partisinin sekreteri ise yaptığı açıklamada URNG'nin legalleştirilmesinin yenilgi olarak yorumlanmaması, URNG üyelerinin herhangi bir takibata uğramamaları ve seçimlere özgürce katılabilmeleri gerektiğini belirtiyordu. CNR temsilcisi J. S. Elias (Kasım 1990'da devlet başkanı oldu) ise, "Ülkenin ekonomik, sosyal ve politik sorunlarının üzerine gidecek bir barış programı oluşturmadan ateşkesin kabul edilmesi olanaklı değildir" diyordu.

Madrid görüşmeleri URNG için bir kazançtı: Politik partiler URNG'yi açıkça politik bir güç olarak tanımış oluyorlardı. Katılan partiler, anayasayı yapacak olan meclisin etkinliklerine URNG'nin katılmasını ve devletin militarizasyonunun ülke gelişmesinin önünde engel teşkil ettiğini kabul ediyorlardı. Somut ateşkes anlaşması için ordu ve hükümet temsilcileri ile görüşülmesi yönünde görüş belirleniyordu. Politik partiler, kilise, işverenler, işçiler vb sosyal çevrelerin sürece çekilmesi şüphesiz olumlu bir gelişme ve görüşmelere karşı olan sağ ve tutucu kesimlerin süreç üzerindeki etkisini düşürüyor ve URNG'ye hareket serbestliği sağlıyordu. Madrid toplantısını İşverenler Federasyonu ile yapılan toplantı ve diğerleri izliyor.

Nihayet hükümet URNG ile masaya oturuyor

Kasım 1990 seçimleriyle devlet başkanı olan J. Serreno Elias yeni bir strateji geliştirmeye çalışır ve bu amaçla "Sosyal Pakt"ı uygulamaya koyar. Bununla bir yandan kamuoyunun dikkatlerini, oldukça ilerlemiş olan diyalog sürecinden saptırmayı ve diğer yandan da ordu ve gerilla ile ilgili tartışmaları gündemden çıkarmayı planlıyordu. Daha önceki hükümet döneminde de buna benzer bir taktik uygulamak istenmiş ama başarılı olamamıştı. Bu paktın temelinde, dialog sürecinin akışının yavaşlatılması, böylece politik ve ekonomik istikrar sağlamaya çalışmak ve giderayak gerillanın kendiliğinden dağılmasını gündeme getirmek gibi düşünceler yatıyordu. Örneğin önce işverenlerle işçilerin yakınlaştırılması, bazı sosyal haklar verilmesi ve böylece sık sık gündeme gelen mitinglerin ve protestoların engellenmesi vb.

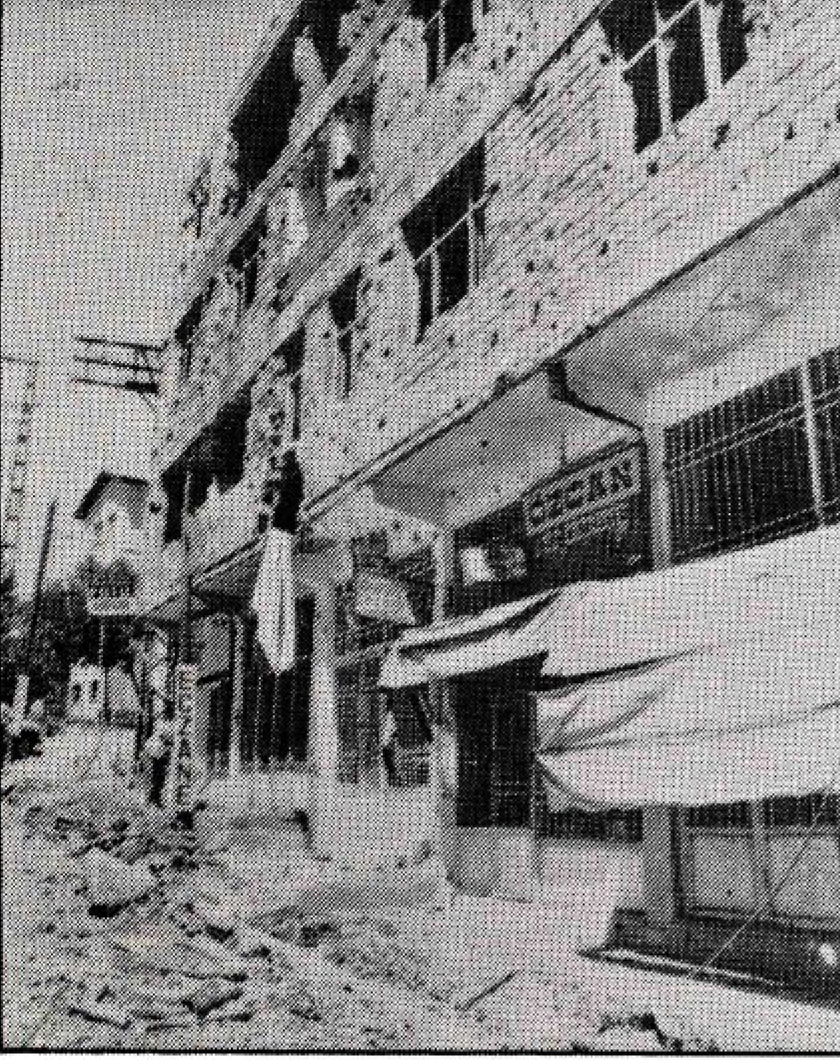
Kendisinden önceki hükümet gibi J. Serreno Elias hükümeti de planında başarılı olamadı. Bir yandan toplu işten çıkartmalar sürerken, diğer yandan da güvenlik güçlerinin giderek daha geniş çevreleri hedefleyen baskılar gündeme geliyordu.

J. Serreno Elias hükümeti kurduktan sonra, URNG kendisine direkt görüşmeler önerir, ama açık ki daha önce "Ulusal Uzlaşma Komisyonu" (CNR) etkinliklerine en önde katılmış olan J. Serreno Elias, ordu ve iktidar çevrelerinin baskısı sonucu böyle bir adımı atmakta zorlanır. 1991 Nisan'ında ilki yapılan görüşmelerde 11 noktayı içeren bir katalog kararlaştırılıyordu. Birinci madde insan hakları ve demokratikleşmeyle ilgili idi. J. Serreno Elias insan hakları maddesi çerçevesinde, insan hakları ihlallerinin araştırıl-

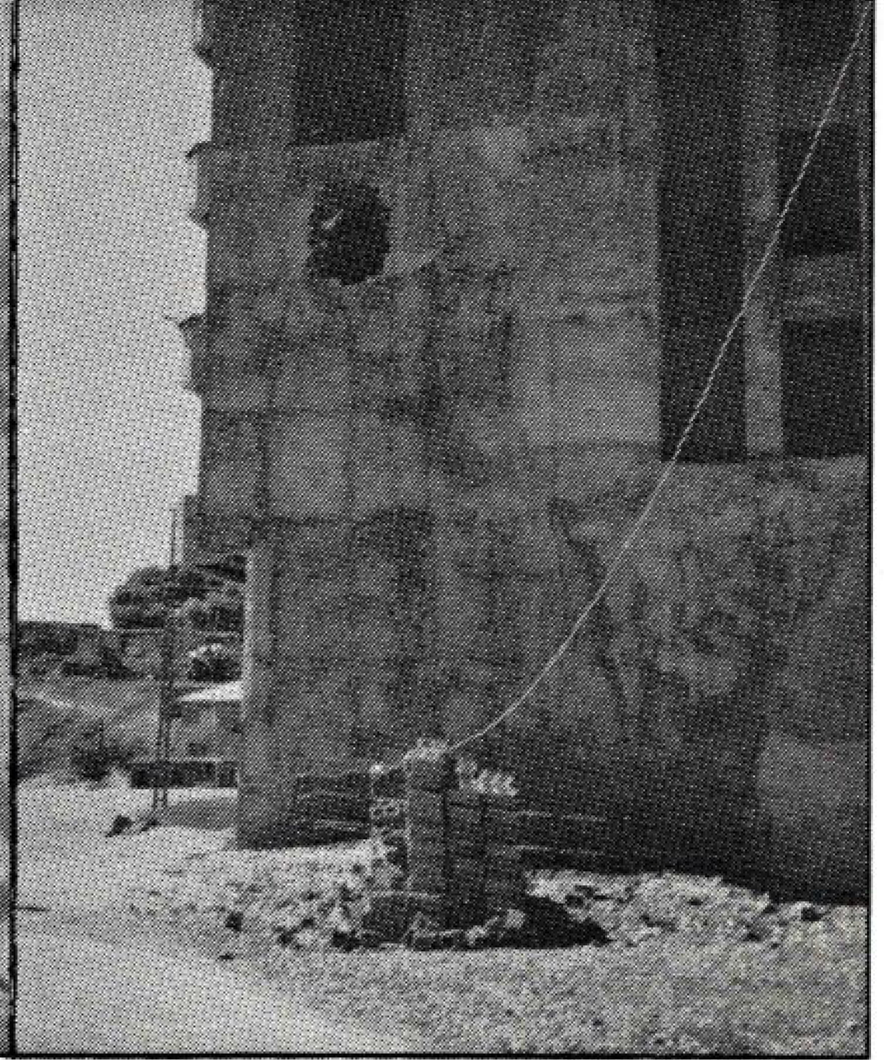
Devamı Sayfa 5

Kürdistan sorununda

BATI NEREDE?

1993 sonbaharında dünyanın en çatışmalı alanı Kürdistan'dır. Burada gitikçe yoğunlaşan bir savaş durumu yaşanıyor. Kuzey Kürdistan'ın tümünü kapsayan savaş cephelerinde her gün ortalama otuz insan ölüyor. Dağlar bombalanıyor, ormanlar yakılıyor, köyler yıkılıyor, kasaba ve şehirler gece sabahlara kadar top ve roket ateşi altında tutuluyor, insanlar dünyanın dörtbir yanına zorla göç ettiriliyor. Fakat bunların hemen hiçbirinin, sanki ciddi bir haber değeri yokmuş gibi, Batı ülkelerinin basın-yayın organlarına yansımıyor. Bu organlarca Kürdistan'da muhabir bulundurulmuyor. Arada bir yansıyan haberler ise, Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin izni dahilinde ve Kürtler aleyhine oluyor. Bu organların birkaç yılda bir gerilladan ve ulusal direnişten söz etmesi ise, tam bir günah savma özelliği taşıyor. Oysa, örneğin Filistin'de bir kişi yaralansa, hemen Batı televizyonlarında önemli bir haber oluyor. Yine örneğin Bosna konusunda verdiği haberlerle okuyucu veya izleyicilerini usandırmış bulunuyor bu organlar. Bazı yerlerdeki haberler konusunda bu denli duyarlı olabilen Batı iletişim organları, sıra Kürdistan'a gelince acaba neden "görmedim, duymadım" düzeyinde bir sessizliğe gömülüyorlar?

TC devleti, Kürdistan üzerinde çok vahşi ve kirli bir sömürgeci özel savaş yürütüyor. Kontrgerilla terörü tüm halkı tehdit eder düzeye ulaşmış bulunuyor. Gerillaya karşı kimyasal silah dahil her türlü savaş aracını kullanıyor. Adeta "eğer benim olmazsa, o zaman Kürdistan'da hiçbir canlının yaşamasına izin vermem" diyor. Sadece Kuzey Kürdistan'da bunları yapmakla da kalmıyor, sıkça Güney Kürdistan'ı ve hatta Doğu'yu bile bombalıyor, karadan askeri operasyonlar düzenliyor. Bütün bunlar olurken, ABD ve Batı Avrupa devletleri, adeta bütün bunları hiç görmüyor ve duymuyorlar. Tam tersine, TC'ye her alanda destek veriyorlar; TC savaşı büyüttükçe adeta ona silah vermekte ve daha fazla vermekte yarışıyorlar. Bunun yalnızca maddi kazanç sağlamak için olduğu söylenemez. Çünkü, olayın boyutu ve niteliği böyle bir kazanç durumunu aşıyor. Zaten birçok silah ve cephaneyi de hibe olarak veriyorlar ve askeri yardımlarda bulunuyorlar. Batı devletleri acaba TC'yi neden bu kadar yoğun destekliyor?

Kürdistan ulusal sorunu, günümüz dünyasının en ciddi ve en önemli sorunlarından birisidir. Hatta ulusal sorun düzeyinde dünyanın en ciddi sorunu olduğu bile söylenebilir. Kırk milyon civarında olan bir ulus, bütün dünyanın gözü önünde soykırıma uğratılmakta ve tümüyle tarihten silinmek istenmektedir. Kürtler, böyle vahşi bir sömürgeciliğe ve kendilerine dayatılan köleliğe karşı canlarını dişlerine takarak direniyorlar, ulusal kurtuluş mücadelesi vererek özgürlüklerini kazanmak istiyorlar. Bu, her bakımdan son derece haklı ve meşru bir mücadele ve istem oluyor. Batı devletleri, genelde ulusal sorunlarda çok daha duyarlı davranır görünüyorlar, küçük ulusları bu konuda desteklediklerini söylüyorlar. Fakat Kürdistan ulusal sorunu konusunda doğru dürüst bir belirleme yapmaktan bile uzak duruyorlar. Aslında son zamanlara kadar hiç söz bile etmiyorlardı, şimdi dil ucuyla da olsa "azınlık" ve "kültürel haklar" diyebiliyorlar. Böyle ciddi ve önemli bir sorunda Batı devletlerinin bu durumda olmalarının nedeni nedir?

Batı devletlerinin ağırlıkta olduğu bir Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi var. Birleşmiş Milletler Örgütü, bütün milletlerin sorunlarıyla, azınlık hakları ve yine savaş olayı ile yakından ilgileniyor. Fakat bu örgüt, Kürdistan'ın hakları ve yaşanan savaş konusunu adeta hiç duymuyor. BM Güvenlik Konseyi, örneğin bir Dağlık Karabağ konusunda, bir Abhazya konusunda, çok küçük halk toplulukları ve azınlıklar üzerine anında kararlar alabiliyor. Buralardaki savaşın durdurulmasını ve ateşkes yapılmasını isteyebiliyor. Herkes için böyle yapan BM, sıra Kürdistan'a geldi mi kör ve sağır oluyor, Kürt ve Kürdistan adını BM belgelerine geçirmemek için bile büyük özen gösteriyor. Acaba neden?

Kürdistan konusunda günümüzün görünen bazı gerçekleri bunlar. Ve kuşkusuz tarihten gelen bir durum bu. Bunları daha iyi anlamak için, Kürdistan sorununun nasıl bir sorun olduğuna, sorunun tarihi temellerine, günümüzdeki durumu ve çözüm yolundaki gelişmelere ve bütün bunlarda Batı'nın sorunun neresinde olduğuna biraz daha yakından bakmak gerekir.

Sorunun doğru konuluşu

Mezopotamya uygarlık gelişiminin beşiğidir. Tarihte yerleşik hayata insanın ilk kez geçtiği, uygarlık gelişiminin ilk kez doğduğu ve köleci uygarlığın binlerce yıl adım adım geliştiği bir alan oluyor. Buraya, kutsal kitaplarca cennetin dünyadaki görüntüsü deniyor. Kürtler, böyle bir uygarlık merkezinde şekillenen tarihin en eski halklarından birisidir.

Uygarlığın beşiği olan böyle bir alana, uygarlıkta gelişme gösteren her gücün sahip olmak isteyeceği açıktır. Nitekim tarihsel gelişme de böyle olmuş, Kürdistan tarih boyunca sürekli bir savaş durumunu yaşamıştır. Güçlenen fetih bu rayı ele geçirmek istemiş ve birçokları da uzun süre fethetmeyi başarmıştır. Bu tarihler arasında Persler, Romalılar, Yunanlılar, Bizanslar, Araplar ve Türkler sayılabilir. Kürtlerin tarihi, ülkelerinin sürekli yabancı işgale uğraması ile, kendilerinin bu işgalcilerle sürekli kavgalı olmalarının tarihidir.

16. yüzyılda Osmanlı ve İran İmparatorlukları arasında ikiye bölünen Kürdistan, 1. Dünya Paylaşım Savaşı'ndan sonra ise dört parçaya bölünmüştür. En büyük parça Türkiye Cumhuriyeti devletinin egemenliği altındadır. Daha sonra İran ve Irak (önce İngiltere) egemenliği altındaki parçalar gelmektedir. Suriye (önce Fransa) egemenliği altındaki parça ise, küçük bir sınır şeridi biçimindedir. Burada yaşayan Kürtlerin önemli bir kesimi, tarih içindeki isyanlar ve TC devletinin baskıları sonucunda Kuzey'den gelenler olmaktadır.

Kürdistan, hiçbir statüsü olmayan, nüfusu ve yüzölçümü bilinmeyen bir ülke durumundadır. Dünya ölçüsünde bu durumda olan en büyük ülke olma özelliğini taşımaktadır. Kuşkusuz buna yol açan şey, Kürdistan üzerindeki sömürgeciliğin karakteridir. 1930'larda yapılan ölçüm ve sayımlara göre, Kuzey Kürdistan'ın nüfusu ve yüzölçümü, yaklaşık olarak TC'nin nüfusu ve yüzölçümünün üçte biri civarındadır. Kuzey Kürdistan ise, nüfus ve coğrafya olarak tüm Kürdistan'ın yarısı civarında görülebilir. Günümüzde genel olarak 40 milyonun üzerinde bir nüfustan ve 550 bin km. karelik bir coğrafyadan söz edilmektedir.

Kürdistan, günümüzde hiçbir siyasal statüsü olmayan, parçalanmış, paylaşılmış ve sömürgeleştirilmiş bir ülkedir. Kürtler, yetmiş yıldan beri üzerlerinde soykırım uygulanan, adı, dili ve kültürü bile yasaklanarak yok edilmek ve tarihten silinmek istenen bir ulus durumundadır. Kürtler ve Kürdistan üzerinde uygulanan sömürgeciliğin en karakteristik özelliği budur. Sömürgecilerin, Kürdistan'ı bir ulusal yayılma alanı olarak görmesidir. Kürt sorunu, Kürdistan sorunu, parçalanmış, paylaşılmış ve sömürgeleştirilmiş bir ülkenin kurtuluş sorunudur; yok sayılan ve tarihten silinmek istenen, yani üzerinde inkar ve imha siyaseti uygulanan bir halkın ulusal kurtuluş sorunudur. Kürt ulusunun kendi geleceğini kendisinin belirlemesi sorunudur. Bu sorun, bir azınlık veya kültürel bazı haklar sorunu değildir. Kürtler, komşuları Farslar, Araplar ve Türklerle birlikte Ortadoğu'nun temel halklarından birisidir. Sürekli yabancı istilaya uğramaları nedeniyle adeta beyinleri, yani birlik iskeletleri parçalanmış durumdadır. Tarihin hep böyle olması sonucunda normal gelişme süreçlerini yaşayamamış ve adeta gelişmesi ilkel bir düzeyde dondurulmuştur. Bu durumlarına bakılarak Kürtleri bir azınlık olarak görmek veya Asuriler gibi tükenme noktasına getirilmiş saymak doğru değildir. İnkar ve imha siyaseti gibi, Kürtleri azınlık olarak kabul eden siyaset de bir sömürgeci yaklaşım olmaktadır. Elbette biraz daha yumuşatılmış ve Kürtleri tarihten silmeyi öngörmeyen bir sömürgeciliktir.

Nüfus ve coğrafya açısından Kürdistan'ın en büyük parçası, Kuzey Kürdistan parçasıdır. Bu parça, Kürdistan'ın diğer parçalarının toplamından daha da büyüktür. Aynı zamanda bu parça, ekonomik ve sosyal açıdan diğer parçalara göre çok daha gelişkindir. Bu parçada modern kapitalist toplum ilişkileri, sömürgeci egemenlik altında da olsa gelişmiş ve toplumda bir sosyal gelişmeye ve ayrışmaya yol açmıştır. Yine okuma-yazma ve aydınlanma epeyce ilerlemiştir. Sınıfsal ve ulusal karakterli siyasal hareketler bu temelde daha yoğun ve çeşitlilik arzetmiştir. Bütün bunlar dikkate alınırsa, Kürdistan ulusal sorununun esas çözüm alanının ancak Kuzey Kürdistan parçası olabileceği, burada

Kürdistan ulusal sorunu, günümüz dünyasının en ciddi ve en önemli sorunlarından birisidir. Hatta ulusal sorun düzeyinde dünyanın en ciddi sorunu olduğu bile söylenebilir.

gelişen kurtuluş hareketinin bütün Kürdistan'ı ve Kürt sorununu temsil edebileceği, burada gelişen bir çözümün ancak kalıcı sonuçlar yaratabileceği açıkça görülür. Kürt halkının bütün güçleri ve dinamikleri ancak bu temelde harekete geçirilebilir. Nitekim son on yılda Kuzey Kürdistan'da PKK direnişinin yarattığı gelişmeler bunu doğrulamıştır. Bu temelde hem Kürdistan bütününe yayılan bir ulusal bilinç ve eylem ortaya çıkmış, hem de Kürdistan ulusal sorunu uluslararası gündeme oldukça etkin bir tarzda yansımıştır. Daha önce Güney Kürdistan'daki hareketlerin bu tür gelişmelere yol açamadıkları bilinen bir gerçektir.

Bu açıdan, sadece Kuzey Kürdistan'da değil, Kürdistan'ın diğer parçalarında da Kürtler lehine bir gelişme ortaya çıkartmak, ancak TC ile çözüme ulaşmakla mümkündür.

Kuzey Kürdistan'ı egemenlik altında tutan TC devleti, kendi varlığını Kürt halkının tarihten silinmesi üzerine şekillendirmiş, acayip bir devlettir. Bu devletin, sadece Kuzey parçası için değil, bütün Kürdistan için global bir "Kürt politikası" vardır. İnkar ve imha politikasını şekillendiren ve Kürdistan'ın bütün parçalarında uygulanmasını dayatan bu devlettir. Bu devlet, Kürdistan'ın herhangi bir parçasında Kürtler adına sağlanacak bir gelişmeyi, Kürtler lehine yapılacak bir düzenlemeyi kendi varlığına ve bütünlüğüne yönelik bir saldırı olarak ele almakta ve bu temelde karşı çıkarak bu tür gelişmeleri engellemektedir. Bu karşı çıkmanın sınırı Kürtçe konuşmaya kadar uzanmaktadır. Bu açıdan, sadece Kuzey Kürdistan'da değil, Kürdistan'ın diğer parçalarında da Kürtler lehine bir gelişme ortaya çıkartmak, ancak TC ile çözüme ulaşmakla mümkündür. Bu durum da, Kürdistan ulusal sorununun esas çözüm alanının Kuzey Kürdistan olduğunu ve sorunun en başta Türkiye'de ve Türklerle çözümleneceğini göstermektedir. Türklerle sağlanmayan herhangi bir çözümün ciddi ve kalıcı olması mümkün değildir.

Hem Kürdistan bütünlüğünü temsil yeteneğine sahip en büyük parça olması ve hem de şimdiye kadarki sömürgeci politikayı yönlendiren TC'nin egemenliği altında bulunması, Kuzey Kürdistan parçasını, Kürdistan ulusal sorununun ciddi ve kalıcı çözüme kavuşabileceği esas alan yapmaktadır.

Bu husus, şu açıdan önem taşıyor. TC devleti, kırk yıldır NATO üyesi olan bir devlettir. Türkiye, kendisini, Ortadoğu ve Asya'da Batı sisteminin temsilcisi olarak görüyor. Kürdistan ulusal sorununun TC'nin sırtında olması, bu sorunda Batı'nın sorumluluğunu çok daha arttırıyor. Kürdistan'ın mevcut durumu, Batı sisteminin sırtında bir kambur, bir yük olarak duruyor. Batı'nın elli yıl önce bıraktığı klasik sömürgecilik yükünü, TC, yeniden Batı'nın sırtına yüklüyor. TC ile şimdiye kadarki ilişkileri Batı'yı, Kürdistan sorununda klasik sömürgecilik uygulayan bir güç yapıyor. Türk ordusunun egemenliği altında olan Kürdistan, aynı zamanda NATO'nun egemenliği altındaki Kürdistan oluyor. Batı, Kürdistan sorununda sömürgeci tarafta yer alıyor ve Kürdistan'daki mevcut durumun en başta gelen sorumlularından birisi oluyor.

Diğer yandan, Batı'nın Güney Kürdistan'la uğraşması, Kürdistan sorununun çözümünde onun ciddi olmadığını gösteriyor. Çünkü, Güney Kürdistan, sorunun esas çözüm alanı değildir ve ciddi bir çözüm de vermez. Ayrıca, Kuzey'de TC'ye destek verip de Güney'de Kürt sorununu çözmeye çalışmak tam bir ikiyüzlülüktür. Batı, Çekiç Güç ile sözde Kürtleri koruma altına

alıyor ve destek oluyor. Sözde Saddam rejimine karşı Güney'de Kürtleri korurken, diğer yandan TC'ye silah verip Kürtleri katlettirmek, Batı'nın çıkarcı ve ikiyüzlü politikasını gösteriyor.

Batı'nın Kürdistan sorununda sömürgeci tarafta yer alması, sadece onun TC ile ilişkileri çerçevesinde değildir. Tarih içinde gerçekleşen başka etkenler de bulunuyor ve bunun için yakın tarihe bakmak gerekiyor.

Tarihsel Durum

Burada 19. ve 20. yüzyıllarda yaşanan önemli gelişmelere özet olarak bakmak yeterlidir.:

Diğer yandan, Batı'nın Güney Kürdistan'la uğraşması, Kürdistan sorununun çözümünde onun ciddi olmadığını gösteriyor. Çünkü, Güney Kürdistan, sorunun esas çözüm alanı değildir ve ciddi bir çözüm de vermez.

19. yüzyılın başından itibaren Osmanlı İmparatorluğu Batı kapitalizminin yarı-sömürgesi haline gelmeye başladı. İmparatorluk yarı-sömürgeleştikçe, içte de merkezileşme çabaları yoğunlaştırıldı ve bu merkezileşme kemalist TC'de doruk noktasına ulaştı. İçte merkezileşmek demek, egemenlik altında tutulan halkların yaşadıkları otonom veya özerk durumların ortadan kaldırılması ve sömürgeci denetimin sıklaştırılması demekti. Nitekim 19. yüzyılın ortalarında Osmanlı ordusunca Kürdistan yeniden sömürgeci işgal altına alındı. Osmanlı ordusunun Kürdistan'a sömürgeci ve işgalci olarak yerleşmesinin Alman subaylarının danışmanlığı temelinde planlandığını ve bugün de büyük oranda aynı askeri yerleşim planının uygulandığını biliyoruz.

19. yüzyılda Doğu Avrupa üzerinde Rusya ile Batı Avrupa devletleri arasında yoğun bir hegemonya kavgasının yaşandığı bilinmektedir. Bu hegemonya kavgasında Rusya feodalizmi, Batı Avrupa ise kapitalizmi temsil ediyordu. Bu nedenle, tarihi olarak Batı Avrupa daha ileri bir sürecin temsilcisi durumundaydı ve Rusya ise gericiliğin kalesi olma özelliğini taşıyordu. Çarlık Rusyası, Doğu Avrupa ve Kafkaslar'ın tümden sahibi olmak, Karadeniz'i tamamen ele geçirmek ve İstanbul'a girmek istiyor ve bu politika doğrultusunda Osmanlı İmparatorluğu ile sürekli savaşıyordu. Rusya'ya karşı savaşta İngiltere ve Fransa ile Osmanlı İmparatorluğu arasında bir ittifak vardı. Dünyanın en güçlü kapitalist devleti olan İngiltere'nin bu dönemdeki politikası, Osmanlı İmparatorluğu'nun birliğini korumak, İmparatorluğu kendine daha fazla bağımlı hale getirmek, egemenliğini ve sömürüsünü bu temelde gerçekleştirmek idi.

Ancak 19. yüzyılın son çeyreğinde ve 20. yüzyılın başında bu durum tamamen değişti. Yeni ve güçlü bir kapitalist devlet olarak gelişen Alman İmparatorluğu, dünya ölçüsünde sömürge ve yarı-sömürgelerin yeniden paylaşılmasını gündeme getirdi ve İngiltere ile Fransa'ya karşı dünyanın her alanında bir emperyalist hegemonya mücadelesine girişti. Üzerinde mücadele edilen en önemli devletlerden biri Osmanlı İmparatorluğu ve onun denetlediği topraklardı. Alman emperyalizminin, İngiliz emperyalizmini geriletmek için şekillendirdiği politikası, Osmanlı İmparatorluğu üzerinden Basra Körfezi'ne inmeyi ve Hindistan'a ulaşmayı öngörüyordu. Bunu sağladığında İngiltere'yi dünya çapında yenilgiye uğratacağını hesap ediyordu. Alman İmparatorluğu'nun ünlü "Doğuya açılım politikası" böyleydi. Bunun gereği olarak Almanya, Osmalı İmparatorluğu'nun bütünlüğünün korunması ve merkezi yönetimle ilişki ve anlaşma temelinde ülke kaynaklarının sömürülmesi politikasını esas alıyordu. Bu durumda İngiliz emperyalizminin daha önceki politikası kökünden değişti. Zaten artık Rusya'ya karşı mücadelenin de bir anlamı kalmamıştı. Çünkü, emperyalizm en büyük gericilikti ve her türlü gerici ilişki ve sistemle uyuşabilirdi. Alman İmparatorluğu karşısında İngiliz, Fransız ve Rus ittifakı gelişti ve bu ittifak Osmanlı İmparatorluğu'nu parçalamayı, paylaşmayı ve sömürgeleştirmeyi gündemleştirdi. Oluşan iki emperyalist blok arasındaki paylaşım mücadelesi, dünyayı topyekün bir savaşa götürdü.

1. Dünya Savaşı'na Alman emperyalist bloku içinde katılan Osmanlı İmparatorluğu, Almanya ile birlikte savaşta yenildi ve teslim oldu. Savaşın galip devletleri, Osmanlı İmparatorluğu'nun Arap topraklarını hızla işgale koyuldular ve aralarında paylaştılar. İngiltere Bağdat üzerinden Kürdistan parçasını, Fransa ise Halep üzerinden yine küçük bir Kürdistan parçasını işgal ettiler ve buraları yeni oluşturdukları Irak ve Suriye içine kattılar. Aslında Kürdistan'ın diğer kısımlarını da alacaklardı ama, bunun için güçleri kalmamıştı. Çünkü, bir yandan yoğun yerel isyanlar ve direnişler oluyor, diğer yandan ise Rusya'da gerçekleşen Ekim Devrimi giderek gelişiyordu. Bu son durum, İngiliz ve Fransız emperyalizmini adeta zaferleri içinde yenilgiye uğratmıştı. Bu devletler, Almanya ve Osmanlı devletini teslim aldıktan sonra bütün dikkatlerini Ekim Devrimi'ne karşı savaşa vermişlerdi. Bu koşullarda Osmanlı yönetimi ile Sevr Anlaşması yapıldı. Ermeni ve Kürt isteklerinin de kısmen sunulduğu bu antlaşmaya göre, galip devletlerin denetiminde Ermenistan ve Kürdistan manda yönetimleri oluşturulacak ve geri kalan topraklarda bağımlı Osmanlı yönetimi sürecekti.

Böyle bir antlaşma yapıldı, ancak antlaşmayı yapan galip devletlerin temel sorunu Rusya'daki Ekim Devrimi'nin nasıl durdurulacağı ve yenilgiye uğratılacağı idi. Dikkatleri bütünüyle bu sorun ve bu temelde yürütülen savaş üzerindeydi. Böyle bir ortamda yapılan Sevr Antlaşması, bu ortamın izlerini taşıyor ve aslında Ekim Devrimi'nin Güney'e yayılmasını önleme amacını taşıyordu. Bu antlaşma ile yaratılacak düzenin buna çare olması isteniyor, bekleniyordu. Ayakta kalan Osmanlı ordularının geliştirdiği kemalist hareket, işte böyle bir ortamda şekillendi ve mevcut politik ortamı ustaca değerlendirerek kendini hızla önemli bir güç haline getirmeyi başardı. İngiltere ve Fransa'nın çaresizliklerinden yararlanarak ve yeni doğan Sovyet yönetiminin de desteğini alarak, kısa sürede Anadolu ve Kuzey Kürdistan üzerinde denetimini kurdu. Bu temelde Sevr Antlaşması'nı geçersiz kılarak, yeni bir antlaşmanın gereğini ortaya çıkarttı. Çaresizlik içindeki İngiltere ve Fransa, bu gelişmeyi memnuniyetle karşılayarak, Sevr Antlaşması'ndan çok kısa bir süre sonra kemalist hareketle hemen ilişki kurdular. Çünkü, onlar için Ekim Devrimi'nin durdurulması ve Güney'e doğru genişlemesinin engellenmesi daha önemliydi ve bunu da en iyi kemalist hareketin yapacağı ortaya çıkmıştı. Aslında Ekim Devrimi'nin gelişimi, Kürdistan'ı işgal etmekte ve Kürdistan'a yaklaşımda Batı'nın kapitalist devletlerini ürkütmüştü. Bu nedenle bu devletler, Sovyet yönetiminin gelişimi karşısında kemalist yönetimi tanımayı ve bu yönetimin güçlenmesini çıkarları için daha uygun buldular.

Lozan'a gidildiğinde genel olarak işte böyle bir durum ortaya çıkmıştı. Kemalistler, bugünkü TC toprakları (Hatay hariç) üzerinde askeri denetime sahiptiler. Sovyet devleti kendini örgütlemiş ve Kafkasya'ya hakim olmuştu. İngiltere ve Fransa, Arap topraklarını paylaşmış ve parçalamış, Kürdistan'ın birer parçasını işgal etmişti. Lozan Antlaşması, işte böylesi siyasal ve askeri gelişmeler temeli üzerinde yapıldı. Görüşmelere Kürt ve Ermeni temsilcileri alınmadığı gibi, bunların isteklerine başvurma diye bir şey de sözkonusu edilmedi. Bu biçimde yapılan antlaşmada Kürt ve Kürdistan adına dahi yer vermeyerek, bunlar adeta yok sayıldı. Kürdistan'ın bugünkü parçalanmış, paylaşılmış ve sömürgeleştirilmiş statüsü bu antlaşma ile çizildi. Kemalistler, İngiltere ve Fransa, bu üç siyasal güç Kürdistan'ın birer parçası üzerinde askeri işgale sahiptiler ve Lozan Antlaşması'nın da esas güçleri olarak, bu işgalci egemenliklerini uluslararası bir antlaşma ile bağlamış oldular. Aslında Arap ve Kürt toprakları üzerinde on yıllarca yürütülen paylaşım mücadelesi ve en son paylaşım savaşı bu antlaşma ile belli sonuca bağlanmış oluyordu. Antlaşmayı, dönemin büyük devletleri olan İngiltere, Fransa ve Sovyetler Birliği hemen imzaladılar. ABD, birkaç yıl antlaşmayı imzalamadıysa da, sonra o da imzaladı.

ABD, 1. Dünya Savaşı sonrasında bu bölgede etkinlik kurmak, Sevr Antlaşması temelinde Ermenistan ve Kürdistan'ın mandatörü olmak istiyordu. Bu doğrultuda belli bir hazırlık çalışması da yürüttü. Ve hatta Türklerin mandatörü olması olayı da gündeme geldi. Ancak kendi zayıflıkları, bu bölgedeki karışıklıklar, Ekim Devrimi, Arap topraklarındaki İngiltere ve Fransa egemenliği gibi nedenlerle somut pratik girişimler yapamadı. Bu ortamdan yararlanarak hızla gelişip egemen olan kemalist hareket, Lozan'da yeni bir antlaşma ile sorunu bağlamak isteyince, ABD bundan hoşnut olmadı ve buna karşı zayıf bir muhalefet yürütmekle yetindi. İngiltere ve Fransa ise, kendi hazırladıkları Sevr Antlaşması'nı bir solukta unutuverdiler. Bir Kürdistan yönetimi geliştirmek yerine, bir parçasına egemen olarak Kürdistan'ı bölüşmeyi kendi çıkarları için daha uygun gördüler. Dolayısıyla Kürdistan'ı mevcut statüsünün belirlemesinde Batılı devletler, hatta bu düzenlemeyi yapan Batı sisteminin kendisidir.

Lozan Antlaşması ile Kürdistan yok sayılmış, Kürdistan'ın bölünmesi, paylaşılması ve sömürgeleştirilmesi sistemi düzenlenmiş ve bu antlaşma temelinde yetmiş yıldır Kürdistan'da sistemli bir soykırım uygulanmıştır. Türk resmi çevreleri, Lozan Antlaşması'nın bu durumunu, Kürt ve Kürdistan adlarının antlaşmada geçmemesini "İnönü'nün başarısı" veya "Türk dehası" olarak görüyor ve ifade ediyorlar. Bazı avanak Kürtler veya Batı'dan maddi çıkar sağlayan uşak Kürtler ise, bu durumu "Batı'nın kandırılması" olarak görmeye ve göstermeye çalışıyorlar. Bu kandırılma hikayesine bazı Batılı çevrelerin de sarıldığı ve böylelikle Kürtlerin aldatılmak ve Batı'nın ise temizce çıkarılmak istendiği de görülüyor. Bu tür yaklaşımlar kesinlikle doğru değildir. Ortada ne bir Türk dehası, ne de Batılı devletlerin kandırılması vardır. Tersine tam bir emperyalist-sömürgeci politikanın,

Sürecek

KDP İHANETİ YAŞAM SEÇMİŞTİR

Berxwedan Ortadoğu Servisi

Bugün Kürdistan tarihinde bir kara leke gibi duran KDP gericiliğinin iç yüzü tüm yönleriyle daha iyi görülüp anlaşılmaktadır. Biz yine de KDP nedir, neyi temsil ediyor ve yakın tarihimizde yaşanan somut gerçeklikler ışığında olup bitenleri daha geniş açımlayarak KDP ihanetini ortaya koymayı uygun gördük.

KDP çok eskiden beri Kürt yurtseverliğine tavır alan bir hareket olmuştur. Mücadelenin en kritik anlarında hep sömürgeci düşmanla birleşerek Kürtlük davasına ihanet etmiştir. İhanetini salt bununla sınırlamayarak kendi içindeki yurtseverleri katledebilecek kadar ilerlettiği gibi diğer yurtsever güçlerle de çatışmalar sürdüre gelmiştir. KDP tarihine baktığımızda hep entrika, komplo ve çirkefi görürüz. Ya Sait Kırmızı Toprak, Sait Elçi gibi binlerce yurtsever kişileri katletmiş, ya da Güney'deki demokratik güçlerle çatışarak halkımızın kanına girmiştir. KDP'nin, 1979 yılında Kuzey Kürdistan'da YNK'nin Ali Asker ve Doktor Halit komutasındaki 700 kişilik birliğini TC güçleriyle birlikte imha edişi ayrı bir kara leke olmaktadır. '82'de ise Şino'da İ-KDP'ye bağlı güçlerden 2000 kişiyi haince katlediyor. Katletmelerin dışında Güney'deki aşiretleri Saddam ve TC ile ilişki geliştirmeye zorlayarak ihanetine ortak etmeye çalıştı. İhaneti kabul etmeyen aşiretleri despot yöntemlerle ihanete boyun eğmeye zorluyor. Bunun gibi yüzlerce örneği kendi ihanet tarihine işleyen KDP, bunların ötesinde Güney'li halkımızın hamleye kalktığı dönemlerde düşmanla bütünleşerek hamleyi boğmuştur. 1974 ve İran-Irak savaşı sonrasında yaşanan yenil ve bozgun bu açıdan çarpıcı örnekler olmuşlardır. Yani KDP gericiliği tarafından geliştirilen ihanet olayı, halkımızın birliğine, kurtuluşuna karşı dikilen en büyük engeli oluşturmuştur.

PKK'nin ortaya çıkışıyla birlikte bu defa ihanetin namlularını PKK'ye çevirmişledir. PKK'nin gelişimini ve atılımını engellemek için her türlü oyun ve komploları düzenlemekten kaçınmamışlardır. TC ile bu temelde açıkça birleşerek her türlü saldırı yöntemini denemişlerdir. Silahlı çatışmalardan tutalım, arkadaşlarımızı ölü ve yaralı halde düşmana teslim etme, lojistik desteğimizi kesme, çeteciliği örgütleme, devlete istihbari bilgiler sağlama vb. her çeşit yönelime başvurmuştur. En son Güney savaşı ile bu karşı-devrimci ihanet saldırısını en üst noktaya taşırarak ihanet kimliğini açık-seçik beyan edecek kadar gözü karalaşmıştır. İşte böylesine ihaneti kör bir şekilde temsil eden KDP gericiliği bugün yine kör ihanetini sahneye koymak istiyor. Hem de Güney savaşında yürürlüğe konulan ateşkes ve anlaşma şartlarını hiçe sayarak bunu yapmak iştemektedir. Anlaşma sonrası gelişmelere bakıldığında KDP'nin içine girdiği ihanetin kapsamı daha iyi anlaşılır. Yine PKK'nin ulusal birlik ilkesinden hareketle KDP'yi ihanetinden vazgeçirmek için verdiği destek ve buna KDP'nin yaklaşımı ne olmuştur. KDP'nin yaklaşımına baktığımızda gerçek daha net gün yüzüne çıkmaktadır.

Bilindiği gibi anlaşma ulusal birlik ilkesi gözetilerek tarafların dostluk ilişkisi temelinde dayanışmalarını içeren esaslara göre yapılmıştır. Buna göre taraflar birbirine karşı silah kullanmayacaklar ve birbirlerinin çalışmalarına yardımcı olacaklardır. Bu temelde anlaşma hükümleri yerine getirilecektir. Buna göre PKK'nin Güney Kürdistan'ın üç ayrı yerinde parti bürosu açmasına kolaylık sağlayacaklardı. Büro yerlerini de kendileri ayarlayacaktı. Ayrıca Güney savaşında şehit düşen gerillaların üzerinde KDP'nin aldığı silahların tümü PKK'ye iade edilecekti. Bunun yanında KDP rehin aldığı yurtseverlerin tümünü sebest bırakacaktı. KDP sözkonusu anlaşmanın hiç bir maddesini hayata geçirmedi. Anlaşma hükümlerine uymadığı gibi, diğer güçlerin bu yönlü iyi niyet çabalarını da baltaladı. Anlaşma hükmünde bulunan PKK'nin temsilcilik açma hakkını oyalama taktiğiyle hep engellemeye çalıştı. Önce "yer bulamıyoruz" diyerek bahane yarattılar. Sonra PKK'nin yerleri ayarlaması karşısında "olmaz" cevabını verdiler. Kayıp ve tutukluları serbest bırakmadıkları gibi, savaş sırasında şehit gerillaların üzerinden alınan silahları da PKK'ye geri vermediler. Halen çok sayıda yurtsever tutuklu bulunmaktadır. PKK'ye karşı provokasyonlara girerek çok sayıda gerilla milisini katlettiler. Bu konuda da hiçbir işlem yapılmadı. PKK'nin bu konulara ilişkin diyalog ve görüşme istemlerini de yanıtsız bıraktılar. Bütün bu olumsuz tutumlarına rağmen PKK hem görüşme isteğinde, hem de anlaşma hükümlerine uymaktan bir an olsun vazgeçmedi. Bütün olgunluğuyla ulusal birliği güçlendirmek için her türlü çabayı sergiledi. KDP'ye sürekli yardım elini uzatarak bu ihanet batağından çekip çıkarmaya çalıştı. Onu halkın saflarına çekmek için halk desteğini bile seferber etti. Yine Güney halkımızın yararını düşünerek önemli projeler geliştirmek istedi, fakat KDP bu projelerin hayata geçmesini engelemek için elinden ne geldiyse yaptı ve halende yapmaktadır.

PKK'nin yaklaşımlarının temel amacı ulusal birlik be bütünlük olgusunu güçlendirip, Güney'deki işbirlikçiliği, işbirlikçi tutumlarından vazgeçirmek ve böylece savaşın açtığı yaraları sarmaktı. PKK halen bu anlayışın en güçlü temsilcisi olarak bu rölünü oynuyor.

Bütün bu ilkelerden hareketle PKK geçen bu süre içinde örgütlerle ve hükümetle ilişki yollarını güçlendirmeye gitti. Diğer örgütler PKK'nin bu girişimine kısmen olumlu yanıt verdilerse de KDP hiçbir olumlu yanıt vermedi ve diğer örgütlerin çabalarını da engelledi. Yine Güney'in ekonomisini halk yararına düzenleme ve kalkındırmaya yönelik PKK'nin geliştirdiği projeleri sürekli engelledi. Projelerde ticareti geliştirme, şirket kurma, Kuzey parçasıyla ilişki geliştirme, Kuzey'li iş adamlarının sermayesini burada değerlendirme vb. PKK'nin geliştirdiği birçok girişim oldu. Hatta bu konuda önemli adımlarda PKK tarafından atılmasına rağmen KDP engelleyici konumundan vazgeçmedi. KDP bunun yerine dışa bağlanmayı, TC ile ilişki geliştirmeyi yeğledi.

Güney halkının ekonomik yaşamına katkı sağlamak amacı ile PKK Avrupa'da vb. alanlarda yaşayan halkımız arasında yardım kampanyasına gidilmesi önerisine KDP yanaşmadı. PKK'nin kendi insiyatifinde Güney halkımıza yaptığı para ve tahıl yardımı aynı şekildi KDP tarafından engellendi. Benzer girişimler halkın yardım ve desteğiyle kısmen yararlı olabildi. KDP'nin karşı devrimci faaliyetlerinin açıklığı karşısında bile PKK görüşme ve dialog isteminden vazgeçmedi. Ama hiçbir zaman KDP'den olumlu yanıt gelmedi. KDP sürekli "TC ile aramızın bozulmasını istemiyoruz" diyerek işbirlikçiliğini pekiştirmeye çalıştı. En son PKK'ye karşı konumlandırdığı sınır karakollarını harekete geçirerek, TC ile birlikte operasyonlara giriştiler ve halen devam eden sınır operasyonlarında KDP güçleri de TC ile birlikte gerilla güçlerine saldırmaktadır. PKK'nin bu konuda yaptığı uyarılara "anlaşma tanımıyoruz" cevabını vermektedir. KDP, Kürdistan için bin-

Devamı Sayfa 30

ARGK Zelê Kamp Komutanı Mahir:

"Hiçbir zaman çatışmadan yana değiliz"

ZELE (KURD-HA):

Önceki ay ARGK gerillaları ile KDP güçleri arasında çıkan ve gerginliğe yolaçan olaylardan sonra, KDP'nin Zaxo başta olmak üzere birçok yerde yurtseverlere yönelik başlattığı gözaltı operasyonları ve çatışma için peşmerge sevkiyatı sonrası durumun hayli gergin olduğunu bildiren muhabirlerimiz, KDP ile ARGK güçleri arasında yeni bir çatışmanın başlamak üzere olduğunu belirtiyorlar. ARGK'nin oluşan bu durumu nasıl değerlendirdiğini öğrenmek için ARGK Zelê Kamp Komutanı Mahir'le görüştük. Komutan Mahir sorularımızı cevapladı. Ilk soru olarak çatışmanın kaçınılmaz olup olmadığını sorduk.

Biz TC'ye karşı bir savaş sürdürmekteyiz. Ancak KDP güçleri Türk devletinin bize yönelik yaptığı operasyonlara katılarak bizimle çatışıyorlar. Nitekim önceki gün girdikleri çatışmada ölenler olmuştur. Türk devletine öncülük yapmaktadırlar. Zaten vurulan peşmergelerin tümü de öncülük yaparken vurulmuşlardır. Size ulaşan haberler doğrudur. Bu nedenle biz de bu alanda tedbirlerimizi almaktayız. Biraz bizim bu alana herhalde hazır lokma olarak bakıyorlar, ancak hiç de onların düşündüğü gibi bir durum olmayacaktır. Bize yönelik herhangi bir saldırıya karşı cevap vereceğiz.

Yani bu çatışmanın kaçınılmaz olduğunu belirtmek mümkün mü?

Yani kaçınılmaz kılan kendileridir. Ihanetten ellerini çekmeleri gerekir. Biz elimizden gelen tüm çabayı zaten gösteriyoruz ve göstereceğiz de. Ancak onların bize saldırıları vardır. Dostluğa yönelirlerse biz buna her zaman açığız zaten.

KDP güçlerinin Zaxo'da çok sayıda ev bastığı ve insanları gözaltına aldıkları söyleniyor. Bu doğru mudur?

Evet doğrudur. Bu çatışmalardan sonra Zaxo'ya yöneldiler. Bizim temsilcilikleri kapatma kararını çıkardılar. Bizim diğer alanlardaki arkadaşlarımıza da yönelmiş olabilirler. Hewler Hastanesi'ndeki arkadaşlarımızı yanımıza aldık. Çünkü her anyönelme durumları vardır.

Peki YNK'nin tavrı nasıldır?

YNK'nin tavrı olumsuz değil. KDP kendilerini zorluyor. Bizim temsilciliklerin kapatılması kararına karşı çıktı, ancak KDP dayatıyor. Hatta tehdit etme gibi durumlar da var. Çıkan karar hükümetin kararı olarak çıktı. Yani YNK çatışmalardan yana değil. Bize son ulaşan başka bir haberde de KDP, Avaşin bölgesinde peşmerge kaydırılması için YNK'ye baskı yapmış, YNK karşı çıkmasına rağmen sonunda kabul etmiş, ancak daha sonra Barzani kendisi vazgeçmiş. Tabii kesin tavrı bu olacaktır demiyoruz. Ortak tavır da alabilirler. Bunların ne yaptığını tam kestirmek mümkün değildir.

Peki bu çatışmaların nasıl başladığı konusunda neler söyleyeceksiniz?

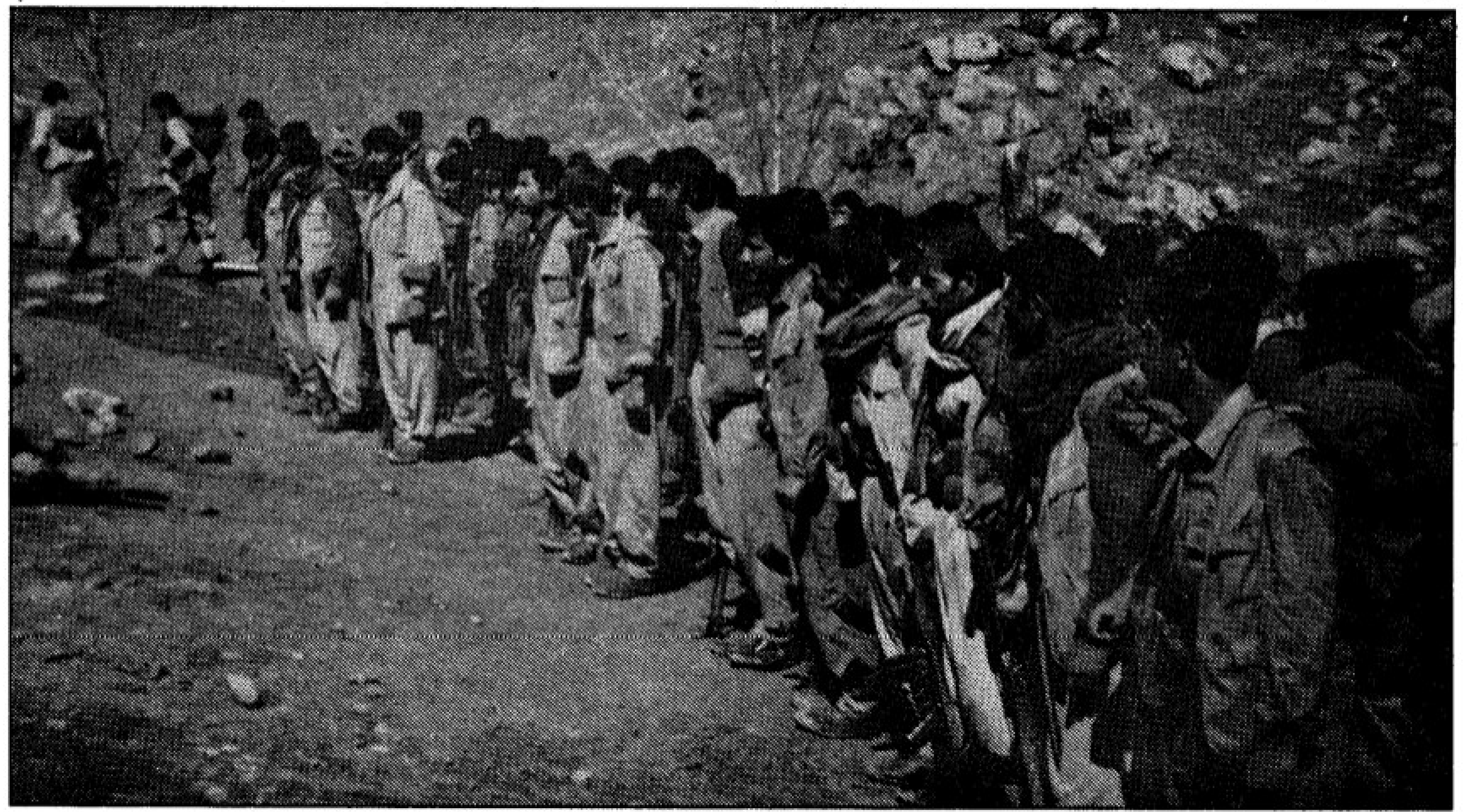
Türk ordusunun bize yönelik başlattığı operasyonlarda çıkan çatışmalarda öldüler. Örneğin bir sorumluları Faik Herbuş'u bizim arkadaşlar Türk orudsuna bağlı bir helikopter indirme yaparken helikoptere saldırıyorlar, o da helikopterdedir ve ölüyor. Bu olay bir önceki ay meydana geldi. Cesedi helikopterin içinde çıktı. Diğer peşmergeler de bizimle TC ordusu arasında çıkan çatışmalarda öldüler. TC ordusuna öncülük yapıyorlar. Öncülere karşı arkadaşlarımızın attığı pusularda bunlar ölüyor. Hiçbir zaman çatışmadan yana olmadık ve olmayacağız. Ancak bize yönelirlerse çok sert cevap vereceğimiz bilinmelidir. Her zaman dostluk elimizi uzatıyoruz. Uzattığımız bu dost elini tutmasını bilmelidirler. Bir çatışma ortamı halkımıza değil düşmana hizmet edecektir."

16. Kuruluş Yılına Ulusal Kurumlaşmayı Geliştirerek Giriyoruz

PKK 15. savaşım yılında uyguladığı yaratıcı ve zengin taktiklerle düşmanın saldırılarını boşa çıkarmış, düşmanı çıkmazsa sokmuş, yeni yeni atılımlarla mücadeleye süreklilik kazandırmıştır

PKK'nin 15. savaşım yılında sağladığı kazanımlar şimdiye kadar sağladığı kazanımların toplamına denk gelmektedir. Düşmanın henüz teşhis koyamadığını açık bir biçimde itiraf ettiği bu sınırsız gelişmenin altında yatan gerçek, PKK'nin halkımızın ulusal çıkarlarını doğru temsil etmesinde ve ulusal irade gücü olmasında yatmaktadır. Komalık olmuş ve ölmesi an meselesi olan bir hastaya müdahalede bulunan, ona yeniden ruh veren, yaşatan, ayağa kaldıran ve onu yaşam mücadelesine kazandıran bir doktorun o hasta açısından oynadığı rol neyse, Kürt halkının ulusal-toplumsal kurtuluş mücadelesinde de PKK'nin oynadığı rol de onun bir benzeridir. Örneğin bu durumdaki bir hasta kendisini ölümün eşiğinden kurtarıp, yeniden yaşama kavuşturan doktorunu unutabilir mi? Hayatı boyunca onun etkisinden kurtulabilir mi? Bu soruya olumsuz cevap vermek mümkün değildir. PKK ise komalık duruma sokulmuş, ölümün eşiğine getirilmiş bir ulusa müdahalede bulunmuştur. Kürt ulusunu, ulusal imhanın eşiğine getiren sömürgeci güçleri doğru teşhis etmiş, halkımızın durumunu en ufak hücrelerine kadar gözden geçirmiş, doğru bir tahlile ulaşmış, onu yeniden yaşama kavuşturmuş, direnen ve savaşan bir konuma getirmiştir. Dünyada eşi ve benzeri görülmemiş bir biçimde sömürgeciliğin ağır tahribatlarını yaşayan Kürt halkının derdine ilk ve doğru çareyi PKK bulmuştur. İhaneti ve işbirlikçiliği bilinçlice tercih edenlerin dışında bütün Kürdistan halkı deyim yerindeyse kendisine doktorluk yapan ve bu rolünü kararlıca sürdüren PKK'ye dört elle sarılmakta haklı değil midir? Elbette bin defa haklıdır.

PKK'nin Kürt halkı üzerinde bıraktığı etki oldukça derindir. İşin farkına varan herkesin bilincine, ruhuna işlemiş, kalbinde taht kurmuş ve damarlarındaki kana kadar karışmıştır. PKK bir halkın ulusal uyanışının adıdır, ulusal bilincinin adıdır, ulusal yükselişinin adıdır, ulusal direnişinin ve savaşımının adıdır. Her sınıftan, her mezhepten, her aşiretten, her dini inançtan halkımızın ölümüne PKK'nin emir ve komutası altında yürümesinin nedeni bu kadar açıktır. Yetmiş yaşındaki yaşlılarımızın bile PKK'nin mücadelesiyle yeniden gençleştikleri iddiası partimizin gerçek rolünü gözler önüne sermeye yetmektedir. Halkımız çok iyi biliyor ki, partimizin her sözü, her davranışı, her eylemi kendi ulusal çıkarlarıyla bütünleşiyor. PKK kendisiyle herhangi bir organik bağ içinde olmayan, fakat ulusal kurtuluştan yana olanların istemlerine de cevap vermektedir. Bu nedenle bir ulusun bütün kesimlerinin doğal partisi durumundadır. Sağcısıyla, solcusuyla, dincisiyle çeşitli kesimlerin kendi mantıklarına göre partimize çeşitli isimler ve tanımlamalar yakıştırmaları, PKK'nin halkla kaynaşmışlığını gizleyemez. Halkın iliklerine kadar nüfuz etmiş bir gücü halen halktan ayrı görmeye ve göstermeye çalışmak, Türk sömürgeciliğinin sömürgeci, Kürt ulusunu da ulusal olarak kabul etmek istemeyenlerin sadece kendilerini bağlayan anlayışlarından kaynaklanmaktadır.

Sömürgeci Türk devleti partimizin halkla bütünleştiğini, halkın bilincine ve ruhuna işlediğini, halkın yaşamına damgasını vurduğunu çok iyi bilmektedir. Dağ-taş bombalamakla, işkence ile, sürgünle, her türlü baskı yöntemi ile halkın uyanışı engellenemedi, halkın iradesi frenlenemedi. Partimizle hiçbir örgütsel ilişki içinde olmayan yurtseverler dahi katledilerek bunun önüne geçilmek istendi. Ancak bu tek tek katletmeler de sonuç vermeyince toplu katliamlar gündeme sokuldu. Halkımıza bu denli yönelen bir düşmanın halkı PKK'den ayrı göstermesi kocaman bir yalan değil midir? Halkımızı katletmek, halkla partinin etle-kemik gibi iç içe geçtiğini kabul etmek değil midir? En sıradan bir yurtseveri bile parti militanı diye katletmek PKK'yi bir ulusun ortak çıkarlarını temsil eden bir güç olduğunu itiraf etmek değil midir? Açık ki, PKK'yi Kürtlükten, Kürt halkından, halkın ulusal çıkarlarından apayrı göstermek, halkımızın varlığını inkar etmekten başka bir anlam taşımamaktadır.

1993 yılında her açıdan yaşanan yoğun ve istikrarlı gelişmeler PKK'nin dost ve düşmanı etkileyen güçte olduğunu, politik gündemi elinde tutan bir konumda olduğunu, ulusal birliğini pekiştirmekte olan halkımızın sınırsız destek ve fedakarlığına dayandığını, ulusal ihanet ve işbirliğinin teşhir-tecritinde tarihi bir rol oynadığını göstermektedir. Bir öncünün halka sunabileceği bütün olanaklar halkımızın hizmetine sunulmuştur. Ulusal kurumlaşma sürecini yaşayan halkımız partinin devrimci bilinci ve eylemci ruhuyla direnmesi ve öncünün çağrılarına uyması durumunda gelecekte de düşmanın bütün oyunlarını boşa çıkarabileceğini göstermiştir.

PKK 15. savaşım yılında uyguladığı yaratıcı ve zengin taktiklerle düşmanın saldırılarını boşa çıkarmış, düşmanı çıkmazsa sokmuş, yeni yeni atılımlarla mücadeleye süreklilik kazandırmıştır. Güney Kürdistan savaş pratiği çok yönlü kazanım ve yetersizlikleri ile değerlendirilmiş ve bu temelde yeni düzenlemelere gidilmiştir. Güney Savaşı'nda partinin gösterdiği kahramanca direniş Güney Kürdistan'daki halkımız üzerinde de olumlu etkiye yol açmış, ihanet ve işbirlikçiliğin teşhir ve tecritini hızlandırmış, bu alanda da halkla ilişki kurmanın ve örgütlemenin olanaklarını elverişli kılmıştır. Askeri açıdan da savaşı daha doğru temellerde geliştirme sürecine girilmiştir. Böylece bu alanda devrimci gelişmelerin etkisine sokularak, işbirlikçiliğin rolü sınırlanmak istenmiş, burası da Kürdistan'nın genel devrimine hizmet sunan bir zemine dönüştürülmek istenmiştir. Ve bu temelde gösterilen çabalarda önemli sonuçlar elde edilmiştir.

Bu yıl büyük bir kitlesel yoğunlaşma, kitlesel eylemlilik yılı olmuştur. Türkiye metropolleriyle sınır teşkil eden Erzurum, Erzincan, Sivas, Malatya gibi faşist örgütlenmenin etkin olduğu alanlara müdahalede bulunulmuş, ilişki kurulmuş, partinin devrimci otoritesi herkese hissettirilmiştir. Daha evvel örgütlülüğün geliştiği alanlarda halkımız katliamlara karşı direnmiş, partinin cephenin talimatlarına uymuş sömürgeci otorite yerle bir edilmiştir. Cephe çalışmalarının gelişkin olduğu alanlarda halk sömürgecilikle bağlarını önemli oranda koparmış, ya da koparma noktasına gelmiştir. Özellikle ruhen ve fikren halkımız ağırlıklı bir çoğunluk olarak sömürgecilikle bağını koparır bir seviyeye gelmiştir. Serihildanlar Botan ve Amed'in dışına taşırılmış, başta Serhad, Garzan ve Dersim olmak üzere değişik birçok eyalette de serihildanlar, kepenk ve kontak kapatmalar gibi kitlesel eylemler yaygın olarak yaşanmıştır. Böylece bütün Kürdistan boydan boya sürekli bir kitlesel direniş ve eylemlilik sürecini yaşamıştır.

Ülke dışında da başta Avrupa alanında büyük bir kitlesel yoğunlaşma yaşanmış, yüzbinlere varan kitlesel yürüyüşler yapılmış, halkımız TC'nin ülkemizdeki katliamalarına bu alandaki TC kurum ve kuruluşlarına yönelerek anında cevap vermiş ve Avrupa kamuoyu duyarlı kılınmak istenmiştir. İkinci Ulusal Festival ve İsviçre'deki konsolosluk saldırılarında olduğu gibi Avrupa'da da halkımız şehit vererek hiçbir fedakarlıktan kaçınmayacağını göstermiştir. Avrupa'da yaşanan kitlesel eylemlilik sürecinde halkımız gerektiğinde şehit vererek, tutuklanmayı ve baskı görmeyi göze alarak mücadeleye sahip çıkma kararlılığından hiçbir tavizde bulunmamıştır.

Dağılan Sovyetler Birliği'ndeki çeşitli cumhuriyetlerde yaşayan Kürt kardeşlerimize de önem veren partimiz, onları da örgütsüzlükten, ilişkisizlikten kurtarmaya çalışmış, mücadelenin coşkusu oraya da taşırılmış, halkımız ulusal bilinç, ulusal birlik ve örgütlenme sürecine dahil edilmiştir. Bu doğrultuda sarfedilen çabalar küçümsenmeyecek gelişmelere yol açmıştır.

Ülkede ve ülke dışında yeni kesimlerin ulusal kurtuluşçu düşüncenin etkisi altına alınması, ilişki içine çekilmesi ile ulusal birlik yolunda çok büyük gelişmelere yol açılmış, ERNK saflarında önemli bir irade, karar ve eylem birliği sağlanmıştır.

Ateşkes süreci ile birlikte Kürdistanlı diğer ulusal güçlerle ilişki ve dayanışma zemini yaratılmış, bu zemin değerlendirilerek Ulusal Demokratik Cephe'nin kurulması çalışmaları başlatılmış ve bu çalışmalar sürdürülmektedir. Yine bazı Türk sol güçleriyle "Demokratik Güç Birliği" oluş-

turulmuş, çeşitli eylemsel etkinlikler düzenlenmiştir.İşte kitlesel yoğunlaşma,kitlesel eylemlilik, ulusal birlik, cephe ve ittifak açısından da partimiz en güçlü gelişmeyi bu mücadele yılında sağlamıştır. Bir avuç hain dışında mücadeleyi tartışmayan, ilgi duymayan ve etkilenmeyen kalmamıştır. Doğru karşılanması mümkün olmayan bazı basit nedenlerle mücadeleye hizmet etmeyenler dahi en azından zaman zaman durumu merak eder olmuştur. Yani birkaç yıl öncesinin duyarsızlığı önemli oranda yıkılmıştır. Öyle ki, PKK Kürdistan'ın bütün parçalarındaki halkımızın, diğer ulustan halkların, yurt dışında yaşayan halkımızın saygısını, güvenini kazanmış ve bir kurtuluş umudu olarak kabul görmüştür. Düşmanın kazmakla uğraştığı PKK'nin dayanağını oluşturan kök bu kadar sağlam ve sökülmesi mümkün olmayan bir köktür. PKK'nin etle-tırnak gibi iç içe geçtiği bu kitle gücünü kazmaya, sökmeye ve bitirmeye ne çürümenin eşiğine gelmiş TC'nin, ne de onların babaları emperyalistlerin gücü yetebilir mi?

Kürdistan'da kendi ulusal kurtuluş ordusuna kavuşmayan bir halkın bir adım dahi atamayacağını çok iyi bilen PKK, baştan beri çalışmalarının merkezine ordu kuruluşu ve ordu kurumlaşmasını almış ve bunu gerçekleştirmek için bütün gücünü seferber etmiştir. Partimizin planladığı ve hedeflediği düzeyde olmasa da 1993 yılında en önemli gelişme bu alanda görülmüştür. Güney Savaşı ardından kış boyunca ARGK güçleri

bütün pratiğini gözden geçirmiş, ciddi bir iç hesaplaşma, iç yargılama ile yapı köklü bir eğitimden geçirilmiş,yeni düzenleme ve konumlama ile ilkbahara hazırlıklı girilmiştir. İlkbaharda yapılan ateşkes süreci ile birlikte bu çalışmalara derinlik kazandırılmıştır. Önemli bir deney-tecrübeye ulaşılmış, bilinçli, yetkin bir komuta kademesi, yönetim gücü ve kadro, savaşçı birikimi ile yaz sürecine girilmiştir. Bu denli nitelikli bir ordu gücü ile Kürdistan'ın boydan boya bütün dağları tutulmuş, üslenilmedik hiçbir alan bırakılmamıştır.

Parti tarihimizde gerilla eylemliliğinin nitelik ve nicelik sıçraması en çok bu geçen yazla birlikte görülmeye başlanmıştır. Kürdistan tarihinde ilk olarak halkımızın ulusal kurtuluş kuvvetleri bütün stratejik-dağlık alanlara yerleşebiliyor ve halkımız özgürlük silahının güvencesi altında mücadele edebiliyor. Gerilla ordumuz daha evvel girilmedik

alanlara da girerek, halkımızın bilinçsizlik, ilişkisizlik ve örgütsüzlük durumuna müdahale de bulunmuştur. Botan, Amed gibi eyaletlerde otorite gerillanın denetimine geçmiş, buralar kızıl bölge düzeyine kavuşturulmuştur. Dersim ve Serhad gibi eyaletlerde nitelikli ve sürekli eylemlerle düşmana büyük darbeler indirilmiş, ciddi bir siyasi ve askeri gelişme sağlanmıştır. Bu birkaç örnektende anlaşılacağı gibi Kürdistan çapında sömürgeci kurumlaşmaya darbe vuran onu zayıflatan, adım adım halkımızın ulusal kurumlaşmasını sağlayan bir gelişmeye yol açılmıştır.

Güç dağılımını yerinde ve zamanında iyi düzenleme, bütün gücü verimli bir biçimde kullanma, savaşçı adayların eğitimini sürekli kılma ve en önemlisi de her saat, her gün, her hafta yerine ve durumuna göre çok yaratıcı ve zengin taktiklerle savaşı sürdürme hususunda henüz önemli eksiklikler olmasına rağmen, yaygın, yoğun ve nitelikli eylemler yapılmış, devamlı katılımlarla güç sürekli olarak büyütülmüş, üslenme ve lojistik sorunu halledilmiş, eylemlerin yoğunluğu ve kapsamına göre fazla kayıp verilmemiş, TC'nin düzenli orduları yenilgiye uğratılmıştır. Yıllardır süren savaş pratiği içinde büyük deney ve tecrübeler kazanmış, stratejik ve geniş bir coğrafyada üstlenmiş, her türlü araç-gereç ve lojistik imkanlara kavuşmuş, halkımızın büyük desteğini sağlamış, sayısal olarak onbinlere ulaşmış, komuta ve savaşçı gücü oldukça yetkinleşmiş PKK öncülüğünde savaşan bir gerilla ordusu daha yeni yeni halk savaşının geliştirici ve mutlaka zafere götürücü taktiklerini uygulama ve geliştirme gücüne ulaşmıştır. Gerilla şimdiye kadar halk savaşı kurallarının sınırlı orandaki bir uygulaması ile bu kadar büyük gelişmelere yol açtıktan sonra, bundan sonra çok daha büyük gelişmelere yol açmaması için hiçbir neden yoktur.

Ateşkesten sonra başta Avrupa olmak üzere dünyanın insan hakları savunucuları, ilerici-demokrat güçleri TC'nin gerçek yüzünü, inkarcı-katliamcı politikasını daha iyi anlamış; sorunun insanı, siyasi yöntemlerle çözümünden yana olan PKK'nin gerçek konumu bilince çıkarılmıştır. Partinin tek yanlı ateşkes denemesi diplomatik alanda da önemli bir zemine yol açmış, TC'nin tecrit ve teşhirini hızlandırmıştır. Bazı devletlerle ilişki süreci başlatılmış, çeşitli demokratik kurum-kuruluş ve şahsiyetin destek ve dayanışmaları sağlanmıştır. Kürdistan sorunu bütün dünyaca tartışılan güncel bir sorun haline gelmiştir. Kürdistan'da hızla bir devrimci otorite durumuna gelen PKK herkesin tartıştığı ve dikkate almak zorunda kaldığı bir konuma gelmiştir.

Başta ABD ve Almanya olmak üzere TC'yi destekleyen, ona her türlü baskı yapma onayını veren, dolayısıyla onun suçuna ortak olan emperyalist ülkelerde de kamuoyunun duyarlılığı gelişmeye başlamış, devletin resmi politikasına karşı sınırlı düzeyde de olsa tepki oluşmaya başlamıştır. Kürt halkına karşı katliam işleyen TC'nin bu tutumuna göz yummanın, bu durumu "görmedim, duymadım" tarzında karşılamanın, çifte standartlı bir tutum içine girmenin insanlık suçuna ortaklık yapma anlamına geldiğini hisseden emperyalist güçler (özellikle Almanya) zaman zaman kamuoyunu yanıltıcı açıklamalar ve çıkışlar dışında bilinen politikalarını henüz sürdürmektedirler.

Son dönemlerde özel savaşın borazanlığını yapan gazetelerin yasaklanması, sömürgeci partilerin kapatılması, örneğinde de görüldüğü gibi, sömürgeci kurumlar birer birer yıkılmakta, bunun yerine ulusal kurumlarımız inşa edilmektedir. Artık ekonomik, siyasal, askeri, kültürel vb. hiçbir sömürgeci kurum ve kuruluş halkımızın iradesini temsil eden partimizin istemi dışında yaşam olanağı bulamaz. Halkımız hiçbir sömürgeci kurum ve kuruluşu kabul etmemekte, tamamen bir siyasal kopuşu yaşamaktadır. Ulusal ordumuzun güvenliği altında, PKK'nin öncülüğünde ulusal ekonomimizi inşa etmek, yerel ve genel meclislerimizi oluşturmak, ulusal eğitimi yaygınlaştırmak, ulusal kültür kurumlarını geliştirmek, bu ve benzeri her alanda ulusal kurumlarımızı inşa etmek mevcut dönemin görevleri arasındadır.

Halkımız Serok APO'nun önderliğindeki PKK'nin talimatlarına kararlıca uymaktadır. Ölüm pahasına, işkence pahasına hiçbir görevden kaçınmamaktadır. Düşmanın acımasızca katliamlarına rağmen halk ülkeyi terk etmemekte ısrarlıdır. Köyü, malı, mülkü yakılıp-yıkıldığı halde halkımız düşmana boyun eğmemektedir. Ulusal bilinç, ulusal kurtuluş inancı ve umudu bu kadar kökleşmiştir. Dağları, ormanları, köyleri, şehirleri bombalayan, yakıp-yıkan Türk sömürgeciliği artık buraları gözden çıkarmış olmalıdır ki, bu vahşeti uygulamaktadır. Kürt halkının partiye bağlılığını, ulusal kimliğine sahip çıkma kararlılığını anladığı içindir ki, milletvekilinden tut, en sıradan taraftara kadar yurtseverleri tek tek ve topluca katletmektedir. Halkımızın ağırlıklı bir kesimi ruhen ve fikren düşmandan kopmuş, pratik olarak da hızlı bir kopuş sürecini yaşamaktadır.

PKK saflarında şehit vermeyen köy, şehit vermeyen aşiret, şehit vermeyen çevre kalmamıştır. PKK çağrılarıyla mücadele eden yüzlerce yurtsever şehit düşmüştür. Bu kadar şehit, halkımızı birbirine bağlayan ve doğru yola iten en büyük kuvvettir. Kaldı ki, sömürgeci Türk devletinin baskısını, işkencesini görmeyen hiçbir Kürdistanlı kalmamıştır. Bu kadar baskı ve işkence görmek bile bu baskıyı yapan güce karşı savaşmak için yeterli bir gerekçedir. Halkımızı ordu-cephe silahına kavuşturan öncümüz PKK, yol göstericilik rolünü yerine getirmekte, bugün geçmişten daha çok kendisine güvenmekte, bugün geçmişten daha çok halkımızın bağlılığına ve savaşma kararlılığına güvenmektedir. İşte PKK bu büyük ve zaferi garantileyen kazanımlar temelinde 16. kuruluş yılına giriyor.

Devrim cephesinde her açıdan büyük bir gelişme yaşanırken, karşı-devrim cephesinde ise her açıdan tam bir çürümüşlük, çözümsüzlük, dağınıklık ve paniklik yaşanmaktadır. TC'nin Kürdistan sorununda inkarcı mantığını, terk etmemesi bu mantığın ürünü olarak sürdürülen şiddet politikası onu tamamen yenilgi noktasına getirmiştir.

Demirel-İnönü hükümetinin savaşımımız karşısında yenilgiye uğraması, erken teşhir ve tecrit olması ardından, Doğan Güreş darbesi ile işbaşına getirilen Tansu Çiller hükümeti de kamuoyunu yanıltma, oyalama ve zaman kazanma ve boş umutlarla çeşitli çevrelere moral verme,ordunun başarısızlıklarını gizleme çabaları başarısız kalmıştır. Gerillanın, TC'nin sömürgeci kurumlarını hedefleyen son eylemleri devletin otoritesini yerle bir etmiş, PKK'nin devrimci otoritesini hakim kılmıştır.

Aslında ulusal kurtuluş mücadelemiz karşısında şimdilikten yenilgiye uğrayan devlettir, onu ayakta tutmak isteyen sömürgeci ordudur. Göstermelik bir hükümet ve parlemento ordunun başarısızlıklarını gizleme, içte ve dışta özel savaşın propagandasını yapmanın dışında hiçbir yürütme ve yasama yetkisine sahip değildir. Sık sık hükümet değişiklikleri, hükümet içinde bakan değişiklikleri mücadelemiz karşısında çürüyen devlet yapısına yeni bir elbise giydirerek onu yeni gösterip, gözleri boyamaktan başka bir işe yaramamaktadır. Bu yöntemle kısmende olsa Türkiye ve Avrupa kamuoyunu avutmuş olmaları pek fazla sürmeyecektir. Çürüyen bir vücuda isterse günde yüz takım elbise giydirip çıkarsınlar, uzun vadede gerçeği gizlemeye güçleri yetmeyecektir. PKK'nin devrimci mücadelesi TC'nin bütün sahtekarlıklarını, çürümüş yönlerini bir röntgen gibi ortaya çıkarmış, gözler önüne sermiştir.

Sömürgeci Türk devletinin gerçek durumu bir sokak kabadayısının durumuna benziyor. Herhangi bir gücü ve becerisi olmayan, çözümsüz kalan sokak kabadayısı boş boş naralar atarak, varsa biraz kaba gücü bunu zayıfa karşı göstererek kendi zayıflıklarını gizlemeye çalışır. Ve bu tutumuyla biraz ortam bulacağını düşünür. TC'nin de "Kökünü kazarız, asarız-keseriz, kellerini koparırız, geberecekler" vb. lafları tıpkı bir sokak kabadayısının durumunu andırıyor. TC'nin yıllardır tekrarlanan bu çığlıkları güçlülüğün değil güçsüzlüğün, gelişmenin değil çürümenin, güçlenmenin değil zayıflamanın çığlıklarıdır. Eğer bir devlet başarısını, yaşamının devamını daha çok insan öldürmeye, daha çok katliam yapmaya, daha çok ölüm silahı üretmeye dayandırmışsa, o devlet insanlığın vicdanında yargılanmış ve çoktan mezara gömülmüştür.

Türk devleti çapulculardan, gangsterlerden, lümpenlerden oluşan özel tim sayısını çoğaltmakla, şu veya bu savaş aracını geliştirmekle, dağları ovaları, ormanları, köy ve şehirleri bombalamakla, insanlarımızı hayvanları ile birlikte katletmekle, daha fazla işkence, daha fazla zulüm etmekle övünüyor. İnsanlığın çoktan sahiplerini, uygulamalarını ve araçlarını yargıladığı ve mahkum ettiği şeylerle halen TC yetkilileri övünüyor. Bu zalimlere sormak gerekir. Kürt halkına, ilerici Türk emekçisine yıllardır dayattığınız bu zulüm ve ölüm araçlarından başka verebilecek bir şeyiniz var mı? Kanun-manun tanımadan

Kürt halkının ulusal kurtuluş mücadelesine karşı kullanmadığınız başka bir aracınız, denemediğiniz başka bir yol ve yönteminiz kaldı mı? Çapulcu ordu sayısını, özel tim sayısını çoğaltarak daha fazla yurtseveri katletmek, daha fazla yakıp-yıkmaktan başka, daha fazla kan dökmekten başka yapabilecek bir şeyiniz kaldı mı? Daha fazla zulüm yapmanın sizin sonunuzu getirmekten başka herhangi bir sonuç vermeyeceğini biliyor musunuz? Bütün bu sorulara yanıt aradığımızda Türk sömürgeciliğinin şimdiye kadar yaptığı katliamları geliştirmekten, yaygınlaştırmaktan başka yapabileceği tek şey Kürt halkının ulusal kimliğini kabul etmesi ve onun öncüsü PKK'nin istemleri doğrultusunda adım atmasıdır.

Devrimci cephemiz karşısında, TC'nin temsil ettiği karşı-devrim cephesinin durumu bu kadar açıktır. Ekonomisi batmıştır. Siyasi olarak hiçbir çözüm üretemeyecek kadar zavallı bir durumdadır. Dünyaya meydan okuyan "kahraman ordu" edebiyatı mücadelemiz karşısında tuzla-buz olmuştur. Halkımızın şahsında ilerici insanlığa karşı işledikleri suçun dosyası oldukça kabarıktır. İşte her yönüyle çürük bir ağaca benzeyen Türk devleti bu durumuyla halkımızın haklı ve onurlu savaşı karşısında sonuç alabilir mi? Bu çürük ağaca baltanın sapıyla dahi vurmak, onu devirmeye yetmektedir. PKK'nin ve düşmanın mevcut durumu dikkate alındığında bundan sonra halk savaşımımızın gelişkin düzeyi karşısında düşmanın büyük bir yenilgiye uğramaması mümkün değildir.

15. kuruluş yılını büyük kazanımlarla dolu bir yıla çeviren PKK'nin yeni kuruluş yıldönümünde yurtsever halkımıza ciddi görevler düşmektedir:

TC ile her açıdan kopuşu sağlayan bir sürece girdiğimizi, halkımızın buna uygun bir pratik sergilemesi gerektiği bilinmektedir. Ancak bu konuda henüz önemli eksiklikler ve yanılgılar vardır. Örneğin bazı yurtseverlerin bir çocuğu gerilla saflarında şehit düştüğü halde, diğer bir oğlunu Türk ordusuna asker olarak gönderiyor. Bu durum bir elini düşmana, bir elini de dostalara veren birinin konumunu andırıyor. Eğer halkımızın çıkarlarını farketmişsek, dostumuzu ve düşmanımızı tanıyorsak, asla bir elimizi düşmanımıza veremeyiz. Bu ve buna benzer birçok örnek sıralamak mümkündür. Artık düşman olarak kabul ettiğimiz Türk sömürgecilerini maddi ve manevi alanda güçlendiren tutum ve davranışların kesinlikle terk edilmesi gerekmektedir. Kürt olduğunu iddia eden hiç kimse bundan böyle çocuklarını Türk ordusuna asker olarak göndermemelidir. Bu her yurtseverin uyması gereken acil bir görevdir. Senin kardeşini katleden bir kuruma çocuğunu askere göndermen büyük bir suçtur. Partinin uygun görmediği sömürgeci partilere yönetici olmak, üye olmak, onun kuruluşunu gerçekleştirmek, ona oy vermek tutumu terk edilmelidir. Kürdistan toprakları üzerinde TC'nin askeri, kültürel, sosyal, siyasal, eğitimsel kurumlarının işleyişine, devamına hizmet eden tutumlardan herkes vazgeçmelidir. Düşmana vergi ödemek, bağışta bulunmak, onu ekonomik yönden güçlendirmek Kürt vatandaşlığı, yurtseverlik görevlerine ters düşmektedir. Açıkçası düşmanımızı beyinsel, fiziksel, parasal güçle besleyip, onun ülkemizdeki varlığını kalıcılaştıran, onun kurumlaşmasına güç veren her türlü tutum ve davranıştan vazgeçmek gerekmektedir. Burada bütün yönleriyle değinmemiz mümkün olmayan pratik görevler konusunda eyaletlerin ve alanların durumuna göre yapılan parti çağrılarına her yurtseverin uyması vazgeçilmez bir yurtseverlik görevidir. Savaşın ulaştığı boyut hiç kimsenin kendi başına, örgütsüz hareket etmesini haklı kılmamaktadır. Mutlaka örgütlü davranılması gerekmektedir.

Önümüzdeki dönemde düşmanın çok daha büyük katliamlar yapması, tek tek yurtseverleri katletmesi ihtimal dahilindedir. İhaneti ve düşmana hizmet etmeyi kabul etmeyen her Kürdistanlı düşman görülmektedir. Hiç kimse "ben PKK'nin militanı veya sempatizanı değilim, düşman bana dokunamaz" deyip kendisini aldatmamalıdır. Geçmişte birçok sıradan insan düşmanın hedefi olmuştur. Bu durum artık şehirde, köyde, mahallede ve her tarafta tüm dürüst insanların birbirleri ile ilişkili, örgütlü hareket etmelerini zorunlu kılmaktadır. Birbirimizi korumamız, birbirimize sahip çıkmamız, birbirimizin savunmasında destekte bulunmamız gerekiyor. Artık herkes mahalle mahalle, köy köy sürekli tartışmalı ortak tutum belirlemelidir. Birleşip örgütlü hareket etmemiz durumunda düşmanın herhangi bir ajanı, herhangi bir temsilcisi aramızda barınamaz. Dürüstlerin birleştiği bir alanda birkaç hain barınamaz, onu cezalandırmak zor bir iş değildir.

Herhangi bir köy veya şehirin yakılıp-yıkılması ve orada bir katliamın yapılması durumunda Kürdistan'ın bütün alanları bu durumu çeşitli eylem biçimleriyle mutlaka protesto etmelidir. Bir katliamı sesizce karşılamak düşmana cesaret verir. Düşman bazı yeni kanunlar çıkararak kitle eylemliliğini ceza uygulamalarıyla engellemek istiyor. Zaten düşmanın Kürdistan'da kanun-manın dinlediği yoktur. Örneğin, Kürdistan'ın birçok şehrinde hep birden halk kepenk veya kontakt kapatımı, herkes çeşitli eylem biçimlerine başvurdu mu düşmanın bunun önüne geçmesi mümkün değildir. Herkesi zindana koyan, herkesin önüne bir asker diken bir düşman zaten çoktan kaybetmiştir. Bunu yapmaya da gücü yetmemektedir. Düşmanın bundan sonraki dayatmalarını da toplu bir tepki ile boşa çıkarmamız gerekmektedir. Artık herkes bana ne lazım anlayışını terk etmelidir.

Evi, malı-mülkü yakılan, katliama uğrayan kardeşlerimize derhal yardımda bulunmamız, onları yalnızlığa terk etmememiz gerekmektedir. Evi yakılanla evimizi, malı yakılanla malımızı paylaşmamız her türlü maddi ve manevi dayanışmada bulunmamız gerekmektedir. Düşmanın yönelidiği her yurtseveri vücudumuzun birer parçası olarak görüp, vücudumuzun kopan bir parçası karşısında duyduğumuz acıyı o yurtsevere karşı da duymalıyız.

Düşmanın Kürdistan'daki katliamlarına Türkiye metropollerinde yaşayan halkımız rahat bir biçimde misillemede bulunabilir. Türkiye'de yönelebileceğimiz birçok hedef vardır. Her yurtsever kendi inisiyatifi ile birçok eylem yapabilir. Örneğin, özel savaşı besleyen bir faşistin, bir gericinin çifliğini, dükkanlarını, arabasını vb. malını-mülkünü yakmak hiçte zor bir iş değildir. Ülkemizde yakılan ormanlara misilleme olarak çok sayıda orman yakmak mümkündür. Zaten her şeyimizi elimizden almışlar. Mal servetinden korkması gereken biz değil, onlar olmalıdır. Ülkemizi böyle viran ederlerse bunun karşılığını beklemeleri gerekir. Yönelebileceğimiz kıyamet kadar malları vardır. Hiç kimse her şeyi gerilladan veya partili militanlardan bekleme anlayışına kapılmamalıdır. Fakir-fukarının çocuğu gidip askerde ölmüş bu zengine dert değildir. Nasıl olsa kendi çocuğunu ölüme göndermiyor. Fakat zengin malına düşkündür. Özel savaşın devamını dayatıp da keyif tokuşturanların malını başına yıkmanın zamanı gelmiştir.

Avrupa'da çalışan emekçilerin önemli bir kesimi henüz duruma seyirci kalmakta, duyarsızlığını sürdürmektedir. Bu zorlu savaşa seyirci kalan ve gafil tutumunu sürdürenler, yarın toplum içinde yer bulamayacak ve özgür Kürdistan'da bunun hesabını verecektir. Herkes ektiğini biçecektir. Avrupa alanında da düşmanın baskı ve tehditlerine aldırış etmememiz, güçlü bir direniş örneğini sergilememiz, insanı duyarsızlaştıran yaşam alışkanlıklarına itibar etmememiz gerekmektedir. Şimdiye kadar ilgi duyan, ilişki içinde olan her yurtsever akrablarını, dostlarını ikna edebilir, onları da saflara çekebilir. Hiçbir yurtsever para derdine düşüp çocuklarını basit işlere koşturmamalı, gençler buranın teknik imkanlarından yaralandırılıp bir meslek temelinde eğitilmelidir. Yani çocukları Kürdistan devriminin veya devrim sonrası inşa sürecinin ihtiyaçlarını karşılama temelinde eğitmek en doğru yaklaşımdır.

Önümüzdeki dönemde en büyük görev kitlelere düşmektedir. 16. kuruluş yılında da Parti Önderliğimiz ve partimiz öncülüğünde tüm halkımızın parti çağrılarına eksiksizce uyması durumunda zafer kesinleşecektir.

Serok APO'nun yol göstericiliği ve şehitlerimizin manevi komutası altında tüm yoldaşların ve halkımızın çabasıyla tarihi bir yıla çevrilen PKK'nin 15. kuruluş yıldönümü kutlu olsun.

5. Kol Faaliyeti: Aydınlık çizgisi

İrfan Dayıoğlu

Bunlar devrim ve demokrasi dalgasının yükseldiği, devletin tükenişe girdiği her dönemde, devrimin, sosyalizmin ve halkların özgürlük isteminin karşısına, tükenişin, karşı devrim güçlerinin safına geçerler

Çözümsüzlük girdabında çırpınan terör cumhuriyeti, artık son piyonlarını da savaşa sürüyor. Koruculuk, özel tim, kontrgerilla ile özgürlük hareketini durduramayan TC, ordunun da başarısız olmasıyla, özel kelle avcıları örgütünü piyasaya sürdü. Bununla da özgürlük için ayağa kalkan Kürt halkını durduramayacağını bilen TC, yedekteki tüm kuvvetleri artık doğrudan savaşa sürüyor. Aydınlık çizgisi bir 5. kol faaliyeti olarak üzerine düşeni artık açıktan icraya başladı.

Aydınlık, Sivas olayları ertesinde, Erzincan'da devletin Sünni köyleri, MHP'li katilleri silahlandırmasına gerekçe olarak PKK'nin bölgedeki saldırılarını gösterdi. Düne kadar PKK'yi Alevileri sevmemekle, Alevilere saldırmakla suçlayan Aydınlık, Alevi Kürt kitlesinin bu oyunlara gelmediğini ve hızla Kürt özgürlük hareketi saflarına aktığını gördüğü noktada, bu sefer PKK'nin Sünni köylere saldırdığını propaganda etmeye başlayarak, Kürdistan'ın sınırlarında, Alevi Kürtlerle, Sünni Türkleri birbirine düşürme provalarına girişiyor. Devletin halkları birbirine düşürmek için her çelişkiyi kullanacağı açıktır. Aydınlık, bu girişimde devletin rolünü gizlemek için, bölgedeki silahlanmaya PKK eylemlerini gerekçe göstererek, "Eğer Aleviler PKK'yi destekler hezlerse, Sünniler'de silahlanmazlar" mantığını yayarak, Kürt Alevi kitlesini özgürlük hareketinden koparma girişimi yapıyor.

Aydınlık 1980 öncesi Türkiye devrimci hareketini "en büyük düşman Sovyetler'dir" propagandasıyla kamplara bölme görevi yapmıştı. Yine Aydınlık aynı dönemde, devrimcilerin resimlerini ve örgüt görevlerini yayınlayarak devlete ihbar etmişti ve 12 Eylül mahkemelerinde bu hizmetleri yaptığı için af dilemişti. İhbarcılıklarına şahit olarak Evren faşistini göstermek istemişti. Onun her dönem için ana görevi geleceği tehlikeye giren TC'yi kurtarmak için 5. kol faaliyeti olmuştur.

Faşist TC, ne zaman ayağının altındaki iktidar zemini kaysa, bu tür yedek güçleri savaşa sürmektedir. Önce sol içinde göstererek, solun iktidar hedefini saptırmak için kullandığı bu güçleri, tehlike büyüdüğünde yüzünü maskeleme ihtiyacı duymadan doğrudan devreye sokmaktadır.

Bunlar devrim ve demokrasi dalgasının yükseldiği, devletin tükenişe girdiği her dönemde, devrimin, sosyalizmin ve halkların özgürlük isteminin karşısına, tükenişin, karşı-devrim güçlerinin safına geçerler. Bugün yükselen, özgürlük için hayatın her alanında ayağa kalkan bir bütün Kürt halkıdır. Bunlar tarihsel görevlerini hatırlayarak, tüm maskelerinden arınıp açıktan, karşı-devrimin, özel savaşın piyonluğuna soyunuyorlar.

Kendilerine şimdi de görev olarak Kürt özgürlük hareketini bölme görevini biçiyorlar ve buna uygun eylemler içine giriyorlar. TC'nin her türlü araçla Kürt halkına saldırdığı ve toplu soykırım eylemlerine giriştiği bir dönemde, onlar "PKK'da dinci eğilim", "PKK Sünni Türk köylerine saldırıyor vb." başlıklar atarak kendine biçilen bölücülük görevini yapmaya çalışmaktadır.

Devrimci hareketin, Kürt özgürlük hareketinin, işçi hareketinin yükseldiği her dönemde kemalizm ve her telden savunucuları, "Şeriat tehlikesi, gericilik tehlikesi vb. tehlikeler var" diyerek, kitleleri devletin yedeğine çekme girişimi başlatırlar. Aydınlığın bugünkü çizgisiyle, dün Dersim ve Şeyh Sait isyanlarına karşı "gericilik hortladı, gericiliğin hilafet isteğinin başı ezilmelidir" diyen Türk solculuğunun çizgisi aynıdır. Dersim İsyanı'nda, Şeyh Sait İsyanı'nda Kürt halkı katledilirken, Türk solculuğu gerici ayaklanmadır bahanesiyle Kürt halkının özgürlük çığlığının bastırılmasına katkı yapmıştı. Bugün de, Aydınlık çizgisi "Laiklik tehlikede", "Türkiye' de bir gericilik tehlikesi var, Kürt hareketi PKK dincilerle uzlaşıyor" diyerek, laikliği savunma adı altında kemalist-faşist TC'yi kurtarmanın yollarını aramaktadır. "PKK'da dini savunanlar çoğalıyor, sosyalizmi savunanlar ayrılıyor, Marksistler, cefasını biz çektik, sefasını dinciler çekecek, diyorlar. Artık PKK'de namaz kılan çoğunlukta vb." değerlendirmelerle, kendince Kürt özgürlük hareketini değerlendirmekte ve buradan çıkarak Kürt halkının bilincini, inancını sarsmaya çalışmaktadır. Kürt özgürlük hareketi bir bütün olarak sömürgeciliğe, şovenizme, faşizme karşı bir harekettir ve terör cumhuriyeti TC'den zarar gören herkesin hareketidir. Bundan dolayı da gerçekten insanların, gerçekten sosyalizmi savunanların ve gerçekten halkların kardeşliğinden yana olanların tümünün hareketidir. O bir bütün olarak Kürt halkının özgürlük, eşitlik hareketidir. PKK hareketi aynı zamanda bölgenin bir insanlık hareketidir ve insanlıktan, toplumsal adaletten, eşitlikten, kardeşlikten, sosyalizmden yana olan her bölge insanının hareketidir.

Böyle olduğu için de, bu harekette, inanmış Müslümanın, inanmış Alevi'nin, inanmış Yezidi'nin, inanmış sosyalistin bulunması bir zaaf değil, bir zenginliktir. Özgürlük hareketi tarihinde ilk defa, Kürt halkının, sömürüye, zulme karşı olan tüm kesimlerini bir araya getirmiştir.

TC'nin ve onun her kesimden destekçilerinin de bundan dolayı, bu özelliğin farkında oldukları için, PKK'ye ve onun öncülük ettiği özgürlük hareketine saldırıları her boydan ve soydan devam etmektedir. Aydınlığı rahatsız eden bu onun olduğu için o hep özgürlük hareketini bölebilmenin yollarını aramaktadır. Kürt halkının ve öncülerinin her atılımı, her ittifakı, her halkı birleştirici eylemi onları rahatsız etmektedir. Ancak, yer, zaman ve mekan farklıdır. Aydınlık '80 öncesi oynadığı oyunları bir kez daha bu zeminde, bu mekanda oynayamayacaktır. Kürt halkı artık dostu da düşmanı da ayırt edecek, bilinç ve yetenektedir. Hiçbir 5. kol faaliyeti birliğimiz ve özgürlük yürüyüşümüzü engelleyemeyecektir.

Tarihi yargılayanların Türküsü:

"DEYŞTAN"

Eylem, kararlaştırılan saatten önce başlamıştı. Gerillaların bisivinglerinden fırlayan roketler, karakol ve asker mevzilerinde gömülürken; kızıl kor ateşleri, alaca karanlıkta adeta gökyüzünde kayan yıldızları andırıyordu insana. Alana bir pazar yeri kalabalığı hakimdi, vızır vızır mermiler aynı başı boş sürüler gibi her taraftan geçiyordu. Havan gümbürtüleri, el bombaları, B-7 patlamaları, kleş ve BKC seri taramalarının çıkardığı ses cümbüşü adeta yırtarcasına inletiyordu kulakları. Hele o insan çığlıkları... "Yeter!... Gelmeyin!... Ahh!.. Ana!.. Yandım!..."

Yaşare Jirki, B-7'yi çok iyi kullanıyordu. Gerillaların en iyisidir demek abartılı olmazdı onun için. B-7'sinin ucuna roketi yerleştirdi. Parmağı tetikte, karanlıkta tam göremediği mehmetçik tepesindeki askerlerin mevzilerine doğru tahmini nişanını aldı.

Uzun boylu, iri kemikli, hafif dolgun biriydi Yaşar. 1989'-dan bugüne kadar girdiği her eylemde, onu baştan aşağıya saran heyecanı ilk anki gibi yaşıyordu hala. O ilk tetiğe basmasında bedeninin hafif titreyişinden hiçbir şey eksilmemişti. Büyük bir haz duyuyordu B'7 sinin tetiğine dokunduğunda.

Ve tüm coşkusuyla yüklendi tetiğe. Bir daha ... Bir daha...Arka arkaya patlayan roketler ve çoğalan asker feryatları... Elini biraz çabuk tutması gerekiyordu. O, B-7'si ile asker mevzilerini gümbür gümbür dövdükten sonra diğer gerillalar saldırıya geçeceklerdi. Ard arda attığı B-7'lerin gümbürtüsü tepelerde yankılanıyordu. Yaşar bir yandan B-7'yi kullanıyordu, bir yandan da arkadaşlarını daha da coşturmak için "Biji Serok APO!... Serkeftin!" sloganlarını atıyordu.

Mehmetçik tepesi, karakolun en yüksek ve stratejik noktasıydı. Bütün alana hakim olan çıplak bir tepeydi bu. Karakollar asında yaklaşık ikiyüz metrelik bir mesafe vardı. Zirvesinde her tarafı kapalı bir kutu şeklinde üç tane betondan yapılmış mevzi bulunuyordu. Bu beton mevzilerin her köşesinde küçük pencereler vardı. Askerler, ağır silahlar olan A-6 ve MG3'lerini bu tepeye yerleştirmişlerdi. Beton mevzilerin hemen arkasında, karakola bakan yamaçta U harfi şeklinde yapılmış, içinde on iki mevzi olan bir de kanal bulunuyordu. İlk B-7 patlamasıyla askerler kendilerini bu kanallara atmışlardı.

Yaşare Jirki, yanında bulunan sekiz roketi de fırlatarak görevini tamamlamıştı. Her roketle öfke ve kinini de göndermişti düşmanına. Tetiğe öyle bir asılıyordu ki, B-7'den çıkan roket değil Yaşar'ın bin yıllık nefretiydi sanki. B-7'nin çıkardığı o korkunç ses beyninde çalkalanıyordu adeta. Öylece oturdu mevzisine. Kısa bir süre sonra beynindeki çalkantı durmuş, kulakları artık patlama ve seri taramaların seslerini duymaya başlamıştı. Kendini hafif bir silkeleyerek, mevzisinden kafasını kaldırıp şöyle bir çevreyi süzdü. Düz siyah saçları yavaş yavaş esen rüzgarla dalgalanıyordu. Gözlerini kıstığından alnındaki çizgiler daha bir belirginleşmişti. Bir ara "Diğer arkadaşların durumu nasıl acaba? Kahretsin? Bizim cephede Cihatla Delgeş arkadaşlar mayına bastılar! Arkadaşların biraz acele etmeleri lazım! Hava aydınlanıyor, birazdan o nalet teneke yığınları da gelir! Acaba Güney cephesindeki ağır silahları neden çalıştırmıyorlar arkadaşlar? Mutlaka bir aksilik çıkmıştır!" diye düşündü. Düşüncelerinden sıyrılıp Mehmetçik tepesindeki saldırı grubuna doğru yönünü çevirdi. Her iki tarafta karşılıklı birbirlerini tanıyorlardı. "Neden arkadaşlar saldırmıyor? Tepeyi bir an önce ele geçirmek zorundayız"diye mırıldandı. Mevzisinden çıkarak saldırı grubuna doğru hafif eğilerek yürümeye başladı. Henüz beş-on adım atmıştı ki, mevzisini terk etmenin doğru olmayacağını düşünerek geri döndü. Duman ve barut kokuları tam anlamıyla yayılmıştı alana, bu koku gerillaların genizlerini yakıyordu. Aynı sırada saldırı grubundaki gerillaların mevzisinde:

-Arkadaşlar, mutlaka bu tepeyi ele geçirmemiz lazım. Alçaklar eylem öncesi patlayan mayınların sesini duymuş olmalılar. Hazırlıklarını yapmışlar. Bu namussuzları ne pahasına olursa olsun buradan temizlememiz gerekiyor. Ben saldırıya geçiyorum! Benim savunmamı yapın!... Biji Serok APO!...

Tam mevziden fırlamak üzere iken: zayıf, geniş omuzlu gözleri pırıl pırıl, genç bir gerilla olan Polat, Dıjwar'ın kolundan tutarak:

Dur heval! Sen benden daha fazla partiye lazımsın? Biji Serok APO...

Adeta yaydan fırlayan ok gibi mevziden düşmanın üzerine koşmaya başladı. Dıjwar, genç gerillayı kolundan tutmak istemişse de daha seri davranan Polat'ı tutamamıştı. Mevzideki diğer gerilJalar adeta dona kalmışlardı. Gözler Polat'ta kilitlenmişti. Ateş bile edemiyorlardı. Dıjwar'ın kalp atışları hızlanmış, göğüs kafesini dövmeye başlamıştı. Polat, hafif eğik bir şekilde hızlı hızlı ilerliyordu. Silahını seriye almıştı. Yaklaşık sekiz metre kadar ilerleyen Polat, kafasına isabet eden mermilerle adeta koca bir çınar ağacı gibi yere yığıldı. Hiç kımıldamadan öylece yatıyordu arkadaşlarının önünde. Mermiler kafa tasını parçalamıştı Polat'ın. Mevzidekiler kulaklarına kadar kızarmışlardı. Adeta gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi baka kalmışlardı. Mevzideki gerillalardan biri "Şehit namırın!..." diye haykırdı. Sloganla kendilerine gelen gerillalar kanaldan askerlerin açtıkları ateşe tarama ile karşılık vermeye başladılar.

Üçer kişilik, üç ayrı mevzi yapmışlardı gerillalar. Kah tarama kah tek tek atışlarla düşmandan gelen kurşunlara karşılık veriyorlardı. Savaş inisiyatifini hemen hemen karşı tarafa kaptırmışlardı. Polat'ın şehit düşmesinden oldukça etkilenen gerillalar biraz da ürkmüşlerdi. O sıra Dıjwar, tüm gücüyle tetiğe yapışmış tek tek kurşun sıkarken "Alçaklar! Namussuz herifler, burası size mezar olacak!" diye gür sesiyle bağırıyordu. Gözleri dolu dolu olmuş, boğazında düğüm olmuştu. Tükrüğünü yutkunmakta zorluk çekiyordu sanki. Aniden kendisni toparlayıp mevzisinde oturdu. Üzerlerinde adeta kurşun fırtınası esiyordu. Sinirinden her tarafı titremeye başlamıştı. Dijwar'ın sakin ve soğukkanlı davranması gerekiyordu oysa. Ne de olsa gurup sorumlusu oydu. "Arkadaşların saldırı hırsı kırıldı. Eğer tepeyi ele geçirmezsek arkadaşların çoğu imha olur! Acaba arkadaşlar bizim ağır silahları neden çalıştırmıyorlar?" diye düşündü bir an. Birkaç saniye sonra mevzide hafif doğrulup:

-Yoldaşlar! ... Mermilerinizi idareli kullanın! Saldırıyı tekrar deneyeceğiz! Bu tepeyi mutlaka temiz etmemiz lazım! Gün yiğitlik günü, an kavga anıdır! Bu şerefsizlere günlerini gösterelim artık!

Dijwar'ın hemen yanındaki, suratı sapsarı kesilmiş hafif titreyen bir gerilla;

-Heval görmüyormusun, yağmur gibi kurşun geliyor. Nasıl saldırıya geçeceğiz! Bu hepimizin sonu olur!

Dijwar, biraz düşündükten sonra, gerillaya hak vermişti. Hiç ara vermeden yoğun bir ateşle karşılık veriyorlardı askerler. Bu haliyle saldırırlarsa çok kayıp vermeleri içten bile değildi. Ne yapacağını şaşırmıştı Dijwar. İnsiyatifi ele geçirip öyle saldırıya karar verdi.

Zaman su gibi akıp gidiyordu. Cephelerde yaşanan yoğun çarpışmalar şiddetinden hiçbir şey kaybetmemişti. B-7, el bombaları, Doçka ve BKC'-lerden çıkan sese, bir de uçak

ve helikopterlerin gümbürtüleri eklenince alanda korkunç bir ses kalabalığı yankılanıyordu. Adeta kulak zarını patlatacak şiddette olan bu ses, herkesin sinirlerini allak-bullak ediyordu. Uçak ve helikopterler hiç ara vermeden sortilerini sürdürüyorlardı. İlk önce kazan ve roketlerini atıyor, sonrasında A-4'lerle çevreyi tarıyorlardı. Cephanesi biten geri dönüyor, hiç ara vermeden yerine yenileri geliyordu. Doçkanın Güney cephesinde olduğunu anlayan pilotlar oraya yoğun pikeler yaparak dövüyor, arada bir de karakolun çevresini tarıyorlardı.

Mehmetçik tepesinde yoğun çatışmalar halen devam ediyordu. Eylemin başlamasından yaklaşık üç saat geçmesine rağmen hala saldırıya geçmemişlerdi gerillalar. Bu tepe ve karakol dışında hemen hemen her taraf ele geçmişti. Kanalın en sonuna ağır silahları olan A-4'lerini yerleştirmişlerdi askerler. Yine bu kanalda, bağırışlarından rütbeli olduğu anlaşılan biri; ulan itoğlu itler!... Eğer kaçmaya kalkışırsanız arkanızda ben varım! Kendi ellerimle gebertirim sizi! Vatan haini Karslı Celal'ı nasıl geberttiysem kaçmaya kalkışan olursa tepelerim alim Allah! Vatan için, millet için, ana-babalarımız için savaşın bu adi teröristlerle? Gelin pis herifler gelin, hiç biriniz sağ çıkmayacaksınız buradan. Hadi gelin!... diye adeta kendisini yırtarcasına bağırıyor, arada bir de garip garip çığlıklar atıyordu. Askerler için savaşmaktan başka çare kalmamıştı. Komutanları arkalarına geçmiş kaçanı tepeliyordu. "Belki bir ihtimal kurtuluruz" diye düşünüyorlar, tir tir titremekten de alıkoyamıyorlardı kendilerini. Ne için, kimin için savaştıklarını bilmeden silahlarının namlularını mevzilerinden çıkararak göğü tarıyorlardı korkularından. Ölüm korkusu çökmüştü kasvetli mevzilerine!...

Bu esnada; "Manyak mıdır nedir bu herif? Sarhoşlar gibi ne diye bağırıp, çağırıyor? Bu kızıl kıyamette kafayı mı çekiyor acaba?" diye kendi kendine mırıldanan Dijwar, mevzisinde hafif doğrulup, gür bir sesle:

-Askerler! Teslim olun! Sizi öldürmek istemiyoruz! Haksız bir savaşın kurbanı olmaktan kurtarın kendinizi! Namussuz üstlerinizin sizi bir kobay gibi üstümüze salmalarına alet olmayın? Bu size son çağrımızdır. Teslim olun! Teslim olursanız size hiçbir zarar gelmeyecektir! diye çağrı yapmaya başladı.

Karşı taraftaki subay kendinden emin, kaba ve sert bir ses tonuyla, bir sürü küfür savurduktan sonra:

"Biz teslim olmuyoruz. Gel sen teslim ol da görelim. Vatan ve millet için kanımızın son damlasına kadar savaşacağız!" diye Dijwar'a karşılık verdi.

Subay o garip çığlıklarını aralıklı aralıklı atıyor, arada bir de "Savaşın evlatlarım, savaşın. Benim kahraman mehmetçiklerim!" diye korkudan benizleri solmuş askerlere moral vermeye çalışıyordu. Küfürlerle ve attıkları çığlıklarla gerillanın moralini bozmak, pisikolojikmen çökertmek istiyordu. Bunu anlamak pek zor olmamıştı gerillalar için. Lakin ses tonundan cesur, kahraman birine benziyordu subay. Ama kör bir kahramanlıktı bu. Nasıl ki, güçlü bir selin önünde çürük bir duvar tutunamıyor, akıntıya kapılarak yok olup gidiyorsa, subay da bu selin önünde duramayacak, kaybolup gidecekti.

Bu arada bütün tepeler ele geçmişti artık. Uçaklar aralıksız gidip geliyor, doçka hiç susmuyordu. Uçakların tarama sırasında çıkardığı, adeta inek böğürmesini andıran garip ses, gerillaların hoşuna gitmeye başlamıştı. Çatışmaların olmadığı mevzilerde gerillalar, bu sesi taklit ederek gülümsüyorlardı bir birlerine. Karakol saldırı grubu da henüz saldırıya geçmemişti. Mehmetçik tepesi düşmeden saldırıya geçmeleri mümkün değildi. Saldırı grubundaki gerillalar, Mehmetçik tepesinde ARGK bayrağının dalgalanmasını sabırsızlıkla bekliyorlardı. Bayrak dalgalandığında saldırıya geçeceklerdi. Yaşare Jirki ise bulunduğu yerde oldukça sinirlenmiş "Neden hala düşmedi bu tepe?!" diye söylenmeye başlamıştı yanındaki gerillaya. Bütün bedeni kasılıyordu adeta. Dişlerini sıka sıka, çenesine ağrılar saplanmıştı. Saldırı grubundaki arkadaşlarını çok merak ediyor, bir türlü mevzisinde oturamıyordu. Arada bir ayağı kalkıyor, çevreye göz atıyor, tekrar oturuyor, tekrar kalkıp tekrar oturuyordu. Aniden B-7'sini kaptığı gibi saldırı grubuna doğru, hafif eğik bir şekilde, hızlı adımlarla ilerlemeye başladı. Yanındaki B-7 yardımcısı gerilla: Yaşar'ın Mehmetçik tepesine doğru gittiğini görünce, bir anda şaşa kaldı. Heyecanlı, tiz ve kısık bir ses tonuyla arkasından:

-Yaşar arkadaş! Dur! Nereye gidiyorsun! diye bağırmaya başladı. Ancak hiçbir şey işitecek sabrı kalmamıştı. Arkasına bile bakmadan yoluna devam etti. Sağından, solundan, üstünden vızıldayan mermilere aldırış ettiği yoktu artık.

Kısa bir süre sonra Dijwar'ın mevzisine varabilmişti. Sürüne sürüne, kendisini mevzinin içine bıraktı. Arkadaşlarının tedirgin, ürkmüş gözlerine bakınca saldırı ruhlarının kırılmış olduğunu hemen anladı Yaşar:

-Ne oldu heval! Niye saldırmıyorsunuz? dedi hırsla.

Dijwar'ın başı önünde, gözleri dolu dolu olmuştu. Yaşar'ı görünce utancından sapsarı kesilmişti. Kısık ve titrek bir sesle bütün olanları anlattı. Ardından Polat'ın şahadetini de anlattı. Soğukkanlı, cesur ve fedakar biri olan Yaşar, Dijwar'ın fazla konuşmasına fırsat vermeden;

-Heval tamam! Her şeyi anladım! Fazla ayrıntıya gerek yok. Şimdi yanınızdaki bütün bombaları ve iyi çalışan bir kleşi bana verin. Heval Dijwar B-7'me iyi bakın, ona bir şey olmasın sakın haaa! Ben mevziden çıkar çıkmaz, benim geldiğim mevziden bu alçaklara iki tane B-7 roketi atın! B-7'den sonra buradaki yan mevziden seri bir şekilde tarayın. Benim attığım ilk bomba sesinden sonra taramayı durdurun! Anlaşıldı mı heval?

-Tamam heval anlaşıldı!

Dijwar hemen yanındaki gerillayı B-7'yi kullanması için Yaşar'ın geldiği mevziye gönderdi. Diğer mevzilerdeki gerillalara gereken talimatları verdikten sonra;

-Dikatli ol hevale Yaşar! Alçaklar kötü tarıyorlar, istersen gitme;

Dijwar'ın bu sözüne oldukça sinirlenen Yaşar, büyük bir hızla kafasını kaldırıp, gözlerini üzerine dikti. Fakat hiçbir şey söylemedi. Ve yüzünde hafif bir tebessüm belirdi. Dijwar ise, bu tavır karşısında kendini adeta yerin dibine girmiş gibi hissetti. Yaşar, bağırıp çağırsaydı hatta vursaydı belki, bu kadar dokunmazdı ona. Hiç ses çıkarmadan, hafifçe kafasını önüne eğdi. 15 tane el bombası, 10 tane de şarjörü yeleğinin cebine koyan Yaşar;

-Haydi serkeftin heval! Silahıma iyi bakasın haaaa!...

-Tamam heval, serkeftin!

Her şey tamamdı, Yaşar adeta bir panter çevikliğiyle mevziden avına doğru fırladı. Her şey istediği gibi gelişiyordu. Mevziden çıkar çıkmaz kanalın hemen yanı başında, tüm şiddetiyle arka arkaya iki B-7 roketi patladı. Yaşar hızlı bir şekilde sürünerek ilerliyordu. Askerler, korkunç gümbürtü çıkaran bu roketten ürkerek, mevzilerinde tısmışlardı. Gerillalar bunu fırsat bilip, seri bir şekilde taramaya başladılar. İnisiyatifi ele geçirmişlerdi, askerler mevzilerinden kafalarını kaldıramıyorlardı artık. Bu arada Yaşar, kanala dört metre kadar yaklaşmış ve iki tane el bombası çıkarmıştı. Bombaların pimini sırayla çekip, birini kanalın kenarının başına, diğerini ise sonuna fırlattı. Bomba altı saniye içinde patlayacağından, kanalla arasındaki mesafeyi daha azalttı Yaşar. "Alçaklar! Sonunuz geldi! Bu kanal mezarınız olacak!" diye mırıldandı kendi kendine. Kısa bir müddet sonra arka arkaya patlayan el bombalarının sesi, alandaki uçak, doçka, roket ve kazan bombalarının çıkardığı ses kalabalığında zor duyuluyordu. Askerlerin çığlıkları adeta yeri gögü inletiyordu.

-Ahhh! Yandım anaaaa!

Yaşarê Jirkî soğukkanlılığından hiçbir şey kaybetmeden, kanalın bir kenarının ucundan ileri süzülüp seri bir şekilde kenarı boydan boya taradı. Bu kenar boyunca dört tane mevzi bulunuyordu. Mevzilerdeki toplam sekiz asker delik deşik olmuştu. Bombalar patladıktan sonra taramayı durduran gerillalar, tek tek atışlarla askerlerin kafalarını bile kaldırmalarına müsaade etmiyorlardı. Heyecan doruk noktasında seyrediyordu gerillalarda. Sanki sinemada o göz boyamaca macera filimlerini seyreder gibi izliyorlardı onları. Ama bu gerçekti, eylemin içindeydiler, dakikası dakikasına iliklerinde hissederek yaşıyorlardı her şeyi.

O sıra subay, ikinci kanalın köşesine kadar gelmiş, titrek bir sesle bağırıp çağırıyor, olur olmaz küfürler savuruyordu çevresine. İkinci kanalda bulunan askerlerin bir kısmı en arka kenara kaçmıştı. Bağrışların, çağırışların, feryatların ardı arkası kesilmiyodu. El bombalarının patlamasıyla can havli içinde karakola kaçmak isteyen birini daha arkadan vurmuştu subay ve; "gelin ulan gelin! Hepinizi geberteceğim! Kandırılmış adi Ermeniler" diye bağırıyordu.

Küfürler Yaşar'ın çok ağırına dokunmuştu. "Geliyorum ulan, geliyorum" diye mırıldanarak asker cesetlerinin üzerinden sürünerek bulunduğu kenarın sonuna kadar ilerledi.

Kan ve et parçaları her tarafına bulaşmıştı Yaşar'ın. Kanala sinmiş, adeta burun kemiklerini sızlatan kan ve barut kokusundan tiksinmiş ve suratını eşkitmişti. Pimini çektiği bombayı kanalın ikinci kenarının tam ortasına doğru fırlattı. Eli tetikte bombanın patlamasını beklerken bombanın kendisine geri atıldığını gördü. Gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi açıldı adeta. Henüz bombayı atışından dört saniyelik bir zaman geçmişti. Tekrar geri atmaya zamanı yoktu. En ufak bir paniğe bile kapılmadan ani ve sert bir şekilde kendini kanaldan dışarı attı. Arkadaşları adeta nefes almadan izliyorlardı Yaşar'ı. Tek tek atışları hemen seri taramaya dönüştürdüler. Yaşar'ın sağ oluduğunu gören gerillalar askerlerin "sonları geldi" diye düşünmeye başladılar artık. Askerlerde bunun farkında olsa gerek feryadı basıyorlardı hep bir ağızdan. Derken bomba patlar patlamaz Yaşar tekrar kendisini kanalın içine yuvarladı. Asker üzerlerine çöken bu karabasandan kurtulmak için yalvarıp yakarıyorlardı tanrılarına. Ama tanrının feryadlarını duyduğu yoktu, aheste aheste çöküyordu üzerlerine ölüm korkusu.

Bu kez bir bomba daha attı Yaşarê Jirkî. Hemen ardından kleşinin uçunu köşeden uzatıp, silahının üzerindeki şarjörü boşalttı askerlerin üzerine... "Ahhh!... Yandım!... Yeter!..." diye bağırıyorlardı kurşun isabet eden askerler. Ardından bomba da patlayınca ses seda kalmadı kenarda, sadece derin derin acı bir inilti geliyordu. Yaşar silahının şarjörünü değiştirerek, bir bombanın daha pimini çekip mandalından sıkı sıkı tuttu. Silahının namlusunun üstünde olan desteği, bomba elinde olan bileğinin üzerine koyarak hırslı bir ani hareketle ileri atıldı; saniyelerle yarışırcasına kenar boyunca boşalttı şarjörü. Elindeki bombayı da son kenarın tam ortasına attı. Bu arada seri bir hareketle şarjörünü değiştirmeyi ihmal etmedi. Bomba patladıktan sonra kulağını kabarttığında derinden gelen bir iniltiden başka hiçbir şey duyulmuyordu artık kanalda. Kanal kan gölüne dönmüştü. Daha sıcacık olan cesetler tanınmaz hale gelmişti, patlamalar sonucunda; Yaşar için hiç de iç açıcı manzara değildi, insana tiksinti veriyordu. Fakat o an Yaşar kanalı temizlemekten, tepeyi ele geçirmekten başka bir şey düşünecek durumda değildi. Kanal dışında kızıl kıyamet koparken içine adeta tüyler ürperten bir sessizlik çökmüştü. Bu kenarda da 5 tane mevzi yapmışlard, 6 tane de ceset vardı. Yaşar bunların üzerinden sürünerek kenarın sonuna geldiğinde iniltinin ağır bir şekilde yaralanmış olan subaya ait olduğunu anladı.

Yufka yürekli, efendi ve sessiz bir kişiliğe sahip Yaşar ilk etapta acıdı subaya, öldürmek istemedi. Subayın yanından adeta bir mızrak gibi fırlayıp son kenarı da boydan boya taradı. Bu kenarda da üç tane mevzi, dört tane de asker cesedi bulunuyordu. Tamamen kanal temizlenmişti artık. Yaşar şarjörünü değiştirerek subayın baş ucunda oturdu.

Yaşar'ın tüm vücudu terden sırıl sıklam olmuştu. Fıstık yeşili olan elbisesinin rengi toz duman ve kana bulanmıştı. Ama gözlerinde elmas parlaklığı vardı. Başarmanın verdiği gururla çevresine göz atmaya başladı. Askerlerin tüm silahları bombalardan darbe alarak kullanılmaz hale gelmişti. Sadece subayın belindeki tabanca sağlam kalmıştı. Yaşar hemen subayın belindeki tabancayı alarak cebine koydu. Bu arada gözlerini, göz kenarları morarmış olan subaydan ayırmıyordu. Oturduğu yerden biraz daha seyretti. Birden gözlerinin önünde Polat canlanıverdi. "Nasılda hayat dolu bir arkadaştı, gelecek için büyük ümitler vaadediyordu, her şeyiyle bağlıydı partiye, hem ailesi de yurtsever. Ömrünün en verimli çağında senin yüzünden şehit düştü! Namussuz herif!" diye mırıldandı bir ara. Çok sinirlenmiş, hafif hafif titremeye başlamıştı. Dolgun yüzü kulaklarına kadar kızarmış, adeta kan beynine sıçramıştı. Ve Polat'ın; "Dijwar partiye kendisinden daha fazla yararlı olur" diye düşünüp, kendini feda edişi... Yaşar'ın kafasından aşağıya kaynar sular dökülüyordu adeta. Dişlerini var gücüyle sıkıp, gözlerini kapatarak önünde inleyen subaya boşalttı otuzluk şarjörünü. Aslında öfkesini boşaltıyordu.

Yaşar hemen kanalda ayağa kalktı; "Biji Serok APO! Serkeftin!" sloganlarını atarak arkadaşlarına zaferi müjdeledi; tekrar yerine oturdu. Sigara kutusunu çıkararak hemen bir sigara sardı. Sigarasını yakıp bir iki yudum vurana kadar yanına Dijwar ve iki gerilla geldi. Sevinçten adeta kanat takmış uçuyorlardı. Yaşar ise bitkin ve yorgun öylece oturuyordu. Dijwar cebinden çıkardığı ARGK bayrağını silahına bağlayıp sallamaya başladı.

Tepe nihayet gerillaların eline geçmişti artık. Yaşar eşine ender rastlanan cesaret, fedakarlık ve kahramanlık sergileyerek, gerillaların gönlünde taht kurmuştu. On gerillanın üç buçuk saatte başaramadığını o, tek başına on beş dakikada soğukkanlılığı, inancı, bağlılığı ve bir de çıplak yüreğiyle başarmıştı. Bu başarısıyla tarihi yargılayanların türküsü "Deyştan"da efsaneleşmişti Yaşarê Jirkî.

TÜRK BASINI KÜRDİSTAN HALKINA KARŞI ÖZGÜLÜK İSTİYOR

KURD-HA:

19. yüzyıl Alman işçi hareketinin sosyalist Liderlerinden Lassalle, "Düşünce üretmek, işçi hareketinin geliştiği bir dönemde özel bir ticaret durumuna getirildi. İşin kötüsü bütün doğru düşünceler gazetecilerin kirli kalemleriyle kendi zıttına dönüştürüldü" demekle yıllardır Türk basınının bir arpa boyu ilerleme kaydetmeyişinin macerasını da böylelikle dile getirmiş oluyordu. Uzmanlık isteyen bazı bilimsel konular, bilim adamlarına ve düşünürlere terk etmek belki belli bir noktaya kadar doğru olabilir. Bununla birlikte bütün bir toplumu ilgilendiren, özgürlük, demokrasi ve yurtseverlik gibi konularda tek tek toplumun her katmanındaki insanların düşündükleri, politikacıdan, devlet adamlarından ve gazetecilerin düşüncelerinden çok daha önemlidir. Hele basın özgürlüğünün ne olup, ne olmadığına karar verecek olan basın mensupları değil, bir bütün olarak halkın kendisidir. Bilinçli bir örgütlenme içinde olmayan her halk da, tıpkı basını gibi siyasal düzenin cezaevlerinin dışında denetlendiği mahkumdur.

Son birkaç ay içinde, devlet Kürdistan sorununa ne kadar fazla çözüm bulmak zorunluluğu hissetti ise, ona bağımlı bütün kurum ve kuruluşlar da aynı oranda dürüstlükten, halkın manevi değerlerinden ve özgülüğün temel ilkelerinden uzaklaşma ihtiyacı duymuşlardır.

Demokratik özgürlüklerin bir zorunluluk haline geldiği şartlarda, anti-demokratik düzenin basın aracılığıyla Kürdistan'da yasallaştırılmaya çalışılması, burjuva basınının topyekün iflasını ortaya çıkardı. Türk basınının gerçeği yansıtmadığı, bilinçli olarak psikolojik savaşın kitlesel haberleşme aracı görevini sürdürdüğü, Kürdistan'daki sömürgeci siyasal yapıyı meşrulaştırmaya çalıştığı ve halkın yurtsever, demokratik, devrimci ahlaki değerlerini talan etme girişimlerinde bulunduğu günlük olarak basının pratiğinde kendini en uç noktada açığa vurmaktadır. PKK'nin böylesi bir basının faaliyetlerine kısıtlama getirmesi ardından uygulamayı tartıştırmak yerine, basının oturup bir düşünmesi gerektiği ve bu uğurda çaba sarfetmenin çok daha namusluca bir hareket olacağı ortadadır.

PKK'nin bu kararı Türk halkının demokratik mücadelesini de olumlu yönde geliştirecek pratik bir adımdır. Devlete bağımlı çalışan bütün kurum ve kuruluşların en azından Kürdistan'da demokratikleşmeye zorlanması, Türk halkının da korkudan özgürleşmesi anlamına gelir.

Bütün dünyadaki toplumsal ve siyasal gelişmelere karşı, Türk devletinin ve ona bağımlı kurum ve kuruluşların Kürdistan halkının ve kendi öz halklarının siyasal iradesinin korkuyla ortadan kaldırılacağını sanmaları yanılgıdır. Korkudan özgür bir toplum yaratılmadığı sürece, basının özgürlüğünden bahsetmek ancak korkuyu yasallaştırmak anlamına gelir. Demokrasi siyasal bir kavramdır. Buna rağmen toplumsallaşmamış bir demokrasi, çok uluslu ülkelerde geçerli değildir. Demokrasi sadece biçimlerde ve görünüştedir. Demokrasinin toplumsallaşmasında kitle haberleşme araçları, halkların siyasal yargısına hizmet eden objektif aynalar oldukları sürece demokratik işlev görürler ve özgürlüklerini koruyabilirler. Tıpkı Sovyetler Birliği'nde olduğu gibi, devletin veya sistemin parçalanacağı gerekçesiyle, siyasal hak ve özgürlüklere karşı çıkanlar günün birinde aynı devleti kendi elleri ile parçalamak zorunda kalacaklardır. Yetmiş yılı aşkın bir dönem içinde Türk basını, gerçeklerin olduğu gibi kitlelere yansıtılmasına değil, aksine şu veya bu şekilde saklanmasına, tersyüz edilmesine hizmet etmeyi büyük bir beceri saymıştır. Türk basınının bu başarısı, devlet için sanat değeri taşıyabilir, ancak halklarımız nezdinde kara bir mizah olarak hatırlanacaktır. Geçtiğimiz on yıl içinde Kürdistan halkının kendi demokratik haklarına sahip çıkması bu sahte sanatkarları, devletin maaşsız memurları durumuna getiren esas nedendir.

70'li ve 80'li yıllardan faklı olarak , Türk basını bir kez daha özgürlük istiyor. Ama bu kez, kendini yıllar önce siyasal işkencelerden geçirmiş kurumların Kürdistan'daki antidemokratik uygulamalarını yasallaştırma adına özgürlük istiyor. Üzerinde en fazla spekülasyon yapılan özgürlükten kavranılan nedir? Bütün dünyada özgürlük adına işlenen suçların haddi hesabı yoktur. Bir kurdun kuzu karşısında özgülük ağıtları yakmasına kim inanır. Türk basınının istediği özgürlüğün nasıl bir özgürlük olduğunu tesbit etmek için bilim adamı olmaya gerek yok. Onların istedikleri özgürlük, Kürdistan halkının siyasal özlemlerini taru mar etme özgülüğüdür. Bununda ötesinde bir bütün olarak Kürdistan halkını ortadan kaldırma özgürlüğüdür; onu sadece siyasal olarak değil, toplumsal olarak köleleştirme özgürlüğüdür. Onlar Türk halkını köleleştirmekle bu özgürlükleri sonuna kadar kullanma görevini başarıyla yerine getirmiş olabilirler. Bu tarihi tecrübeleri başka halkların özgülüğünü ortadan kaldıracak kadar zenginlik içerse bile, bugün hiçbir fonksiyonu kalmamıştır. Asırlardır sefalet içinde yaşamaya mahkum edilen Kürt halkı tarihinde ilk kez mücadele ederek kazandığı korkudan ve sömürüden uzak, bağımsız bir toplum yaratma olanağını, sömürgeci basınının yok etmesine müsaade etmesi düşünülebilir mi? Ne kurtlara nede sosyalist geçinen kemalist bozkurtlara Kürdistan halkının demokratik özlemlerini yok etme özgülüğü verilmez ve verilmemelidirde.

Özgürlüğün tanımı evrenseldir. Buna rağmen bazı uluslar ve sınıflar bütün dünya uluslarının genel olarak kabullettiği tanımı, kendi siyasal çıkarlarına göre değiştirmeyi, özgürlüğü ortadan kaldırma olarak görmüşledir. Özgülük kelimenin gerçek anlamıyla, ekonomik ve toplumsal zorunluklukların insan bilincine yansıması olarak bilinir ve doğrudur. Kürtler için özgürlük lüks değil, tarihi bir zorunluluktur. Korku ve özgürlük gerek tek tek kişilerde ve gerekse de toplumda bir bütünün bir birine zıt ama, biri olmadan diğerinin anlamsızlaştığı farklı parçalardır. Gerçeklerin insan bilincine olduğu gibi yansımasını engellemek basın özgürlüğü olmadığı gibi, demokratik toplumlarda insanlar, toplumun manevi değerlerine karşı yapılanları yargıladıkları gibi, gerçekleri görüp bildikleri halde sustukları için de yargı-

Devamı Sayfa 30

Türk basın-yayınını teşhir edip Kürdistan'a girmesine müsaade etmeyelim

Berxwedan Ülke Servisi:

Türk sömürgeci devletinin yıllardır sürdürdüğü Özel Harp politikasının ve Özel Harp kurumlarının borazanlık görevini yürüten Türk basın-yayını bugün ulusal kurtuluş savaşımızın gelişmesi karşısında bu rolünü daha azgınca oynamaya çalışmaktadır. Kürt halkının ve mücadelesinin inkarına dayalı olarak kendisini ayakta tutmaya çalışan sömürgeci TC devleti, Türk ve dünya kamuoyunun Kürdistan'da yürütülen baskı ve katliamlarından haberdar olmamasını sağlamak veya yalan-yanlış bilgilendirme amacıyla basını en etkili bir şekilde kullanmaktadır. Türk basın-yayını, her türlü ilke ve ahlak kurallarını çiğneyerek, devletin kendilerine biçtiği rolü çok edepsizce yerine getiriyorlar. Öyle ki Kürdistan'da akıllara durgunluk verecek derecedeki vahşetleri bile destekleyici yönde açıklamalarla haklı veya yerinde uygulama diye lanse ediyorlar. Bu denli ileri giden Türk basın-yayını özünde bir MİT şubesi olarak işlev görmektedir.

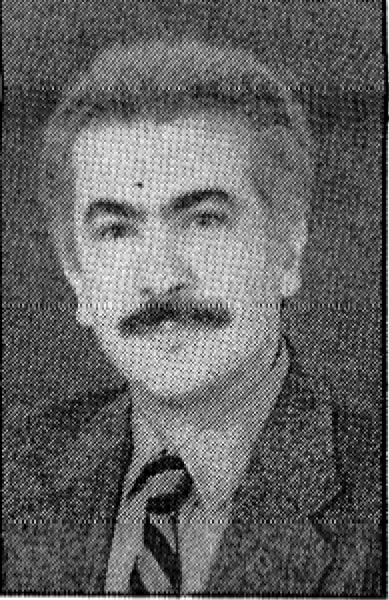
Ulusal kurtuluş savaşımızın gelişmesiyle birlikte, şiddet dozajını daha da tırmandıran TC'nin bu saldırganlığa bağlı olarak Türk basını da aynı şekilde daha sinsice çarpıtma ve karalama kampanyasını geliştirerek, Kürdistan halkı üzerinde sergilenen vahşet ve katliamlara ortaklık etmiştir. Türk sömürgeci devleti bugün Kürdistan'da en büyük çılgınlığı yaptığı halde, onun basın-yayını hiçbir şey yokmuş gibi, her şeyi güllük gülistanlık olarak yansıtıyor. Verdiği haberlerin çoğu yalan, yanlış ve çarpıtmalara dayalıdır. Yaşanan olayların çok cüzi bir kısmını yine çarpıtıp vermektedir. Geri kalan büyük olayların kamuoyuna yansımasını önlemek için binbir dereden su getirircesine üstünü örtmeye çabalamaktadır. Kimyasal silahların bile kullanıldığı Kürdistan'da olup bitenler karşısında bu kadar sorumsuz olmak dünyada görülmüş şey değildir. TC basını içine girdiği tutumla, denilebilir ki savaşın tırmandırılmasında ve bu kadar kanın dökülmesinde en az TC devleti kadar sorumludur. Hem savaş kışkırtıcılığını yaparak, hem kamuoyunu yanlış biçimlendirerek, hem de şovenizmi körükleyerek halklar karşısında suçluluk durumunu daha da ağırlaştırmıştır. Özellikle köşe yazar-çizerlerin özel savaşın ağzıyla kaleme aldıkları yalanlar, insanlığı tiksindiren bir zehir gibidir. O köşelerde adeta zehir kusuluyor. Bu şekilde halkımızın haklı savaşımını boğmak isteyen TC ile elbirliği yapan Türk basınına karşı tavır geliştirme gereği ortaya çıkıyor. Ayrıca devrim cephesinde de güçlü basın yayın örgütlemesiyle karşılık vermek, devrimin sesini insanlığa iletmek gerekir. Bu şekilde kitlelerin doğru bilgilenmesini ve gereklerini öğrenmesini sağlayarak TC'yi ve onun borozanı Türk basınını teşhir ve tecrit etmek lazım.

Bu durumda halkımız olanlar karşısında sessiz kalmamalıdır. Özellikle iktidar gücü haline geldiği bu aşamada daha etkili tavır sergilenmesi gerekli ve zorunludur. Nasıl ki TC faşizmi halka ait olan her şeye yaşam hakkı tanımıyorsa, halkımız da düşmana ait her şeye yaşam hakkı tanımamalıdır. Devrim ile karşı devrimin kesin çizgileriyle hesaplaştığı bir dönemde, düşmana ait şeylere karşı sessiz kalmak kabul edilemez. Bunun için Türk MİT'i gibi çalışan Türk basınına tavır alınmalıdır. Örneğin 1978-79 yıllarında Türk basınının Kürdistan'a kısmi olarak sokulmaması deneyimimiz var. Yine 1990'larda Türk basınını protesto deneyimlerimiz sözkonusudur. Bu her iki eylem biçimi de oldukça etkili olmuştur. Ancak günümüzde salt bu düzeyde tavırla kalmak yeterli değildir. Daha etkili tutumlar geliştirmek yerindedir. Bu Türk basın yayınının Kürdistan'a girişini engelleme olduğu gibi, satın almama, sattırmama, onun radyo-televizyonunu ve benzeri şeylerini izlememeye kadar çıkarılabilir. Hatta yer yer şiddete dayalı yönelimler de geliştirilebilinir. Onun için halkımıza diyoruz ki, Türk basınını okuma, onun Kürdistan'a girişini engelle! Dağıtımını yapma, yaptırma! Yapanlara karşı tavır al, yine televizyonunu izleme, radyosunu dinleme! Bütün bunları yasakla! Onların adına çalışanlara zorluk çıkar! Bütün bunlardan sonra iradene karşı gelen olursa cezalandır! Çünkü bunlar senin en büyük düşmanındır. Senin soylu davanı kirletiyorlar. Dünya alemin yanlış bilgi edinmesini sağlıyorlar. Devletin senin üzerindeki katliamını, barbarlığını gizliyorlar ve daha fazla kanın akmasına araç oluyorlar. Bu durumda onlara gereken dersi vermek senin hakkındır. Kimse seni suçlayamaz. Suçlama hakkı olamaz. Devrimimizin geldiği aşamada halkımızdan beklediği bir görev de budur. Halk olarak her alanda olduğu gibi, bu alandaki görevlerimize de sahip çıkalım.

Diğer önemli bir görev de, devrimimizin sesini güçlü bir şekilde kamuoyuna yansıtacak basın-yayını örgütlemektir. Legal olsun, illegal olsun basın-yayın dünyasını güçlü kılmak gerekiyor. Bugüne kadar bu alanda belli çalışmalar olmuşsa da, ancak mevcut gelişmeler karşısında yeterli olamamaktadır. Şimdi sorun bunları yeterli bir düzeye çıkarmaktır. Onun için örgütlenmesini, koordinesini, kadrosunu ve gerekli her türlü teknik donanımla bu işi güçlendirmeliyiz. Bu yayınlarımızı kitlelere ulaştırmak için imkanlarımızı kullanalım. Öyle ki, sesimizin gitmediği bir tek nokta kalmasın.

Perinçek dosyası: Türkiye'nin Tahir Adıyaman'ı

Berxwedan Ülke Servisi:

"Partimiz (TİKP) orduyu parçalamak bir yana, düşman ilan edenlerin adreslerini göstermiştir." (Doğu Perinçek, TİKP İddianame, s. 138)

"Bayım, devlet sizden güçlüdür, siz devleti kullanamazsanız, devlet sizi kullanır. Adınız sosyaliste çıkmış olsa bile, devlet sizden korkmaz, sizi alır köhne çarkları içinde öğütür ve kendisine benzetir." (Perinçek, Aydınlık, başyazı, 2 Nisan 1978)

"Sosyal milliyetçiler kendilerini sosyal milliyetçiler olarak tanımlamazlar, öyle olduklarını kabul etmezler... Bütün çabaları, iyi veya kötü mecbur oldukları, kendilerini takma bir isim arkasına saklayıp işçi kitlelerinin gözlerine kum savurmak, oportunizm ile ilişkilerinin izlerini kaybettirmek, dönekliklerini, yani fiili olarak Burjuvazinin saflarına geçtiklerini, hükümet ve erkan-i harbiye (Genelkurmay, bn) ile ittifaklarını örtbas etmeye yöneliktir." (Lenin, LW, 21, 187)

Bilinen gizlilikler

Doğu Perinçek kimdir? Bu soruya cevap bulmaya çalışacağız. Yazı boyunca geçmişini, geleceğini gerçekleştirdiklerini, yapamadıklarını, nereden hareket edip, hangi duraklarda nefes aldığını, sivriliklerini, iniş ve çıkışlarıyla, bazen "Sosyalist" olarak lanse edilen, MİT raporlarının, MİT'in telsiz konuşma bantlarının bazılarının "ilk" eline ulaştığı Perinçek kimdir?

Politik hayatında iki kez devrimin yükseldiği dönemlerde TC ile organik bütünlüğe ulaşan, veya değişik bir deyimle, Türk solunu tasfiye eyleminin başını çeken ve günümüzde de devrime ve Kürdistan ulusal kurtuluşuna karşı kurmayların sözcüsü Perinçek kimdir?

12 Eylül'e tırmanan günlerde, PKK başta olmak üzere, diğer radikal hareketlerle ilgili bilgileri devletin gizli servislerine ulaştırarak, daha sonra nedenini; "Devleti yıkma iddiasına en açık cevap yaşasın Türkiye sloganımızdır." (Perinçek'in kaleme aldığı TİKP, İddianame, Sorgu, s. 124) biçiminde açıklayan Perinçek kime hizmet ediyordu?

Bugün, Kürt halkının devrimci örgütlenmesi ve önderliğine karşı yürütülen psikolojik savaşta önemli bir yeri olan Aydınlık gazetesinin yüzünü açığa çıkarmak için Perinçek'e baş vurmakta yarar vardır:

"Milli Güvenlik derslerini destekleyen tek parti TİKP (Perinçek'in başkanı olduğu parti) olmuştur." (Perinçek, age,s. 128)

Türk ruhunu ve ırkçı methər takımlarının marifetleriyle, "Milli dürtüleri" ayyuka çıkaran ve Kürdistan'da "İşkence müziği" olarak uygulamaya konulan "İstiklal marşı"nı, TC devletinin gönderlerine çektiklerini, 12 Eylül sonrası "savunma"sında da dile getirerek; "Partimiz devletin simgesi olan istiklal marşına yapılan saygısızlığa en önde karşı çıkmış, bu konuda ideolojik mücadele yürütülmüş ve istiklal marşına saygı göstermeyenlerle birleşilemeyeceği belirtilmiştir. Bütün kongrelerimiz istiklal marşı ile açılmıştır." (Perinçek, age,s.125) metnini yazan Perinçek, Türkiye haritasında kendisini "solcu" hatta "Sosyalist" olarak adlandırabilecek cesareti kimden alıyor? Perinçek sosyalistlerin olmadığı bir ülkede mi yaşıyor? Yoksa devletin ortaya çıkardığı bir "sosyalist" midir?

Kuşkular ve ipuçları

Son aylarda, Perinçek'in ne ye hizmet ettiği konusunda birçok Sav vardır. Bu Sav'larda ileri sürülen ortak tez, Perinçek'in sosyalist hatta solcu bile olmadığıdır.

Perinçek'in MİT'e bağlı çalıştığı çokça duyulan bir iddiadır. Perinçek ve arkadaşları ise, Aydınlık gazetesinde, tüm bu savları seviyesiz olarak tanımlıyorlar. Görünen odur ki, ne Perinçek, ne de arkadaşları, kendisini TC'nin herhangi bir kurumuyla ilinti içerisinde görmek istemiyorlar.

Perinçek'in MİT elemanı olduğunu iddia etmek kolay, ancak ispatlanması zor olan bir Sav'dır. 1927'de kurulan, "Milli Emniyet Hizmetleri" teşkilatı olarak 1964'te isim değiştirerek oluşan MİT (Milli İstihbarat Teşkilatı):

1-Başbakanlığa bağlıdır,

2-Devletin ihtiyacı olan istihbaratı yapar.

Türkiye dışıyla ilgili işlevi: casusluk ve karşı casusluk, ülke içi ile ilgili işlevi: Komünist ve Kürt gruplarını izleme ve ortaya çıkarma olarak belirlenmiştir.

MİT'e yapılan ödenek, '71'-den '88'e kadar, 8700 oranında arttırılmış ve 55 Milyar TL'na çıkarılmıştır. Ödenek örtülüdür. Başbakanlığın özel fonu gibidir.

"MİT bir ajanını hiçbir zaman deşifre etmez, bu gibi elemanlar ve çalışmalar son derece gizli tutulur." (İ. Selçuk) MİT'in şimdiye kadar adını kamuoyuna açıkladığı çok az ajandan biri, Madanoğlu davası ile ilgili olarak Mahir Kaynak'tır.

Bundan, ne iddia sahiplerinin Perinçek'i MİT ajanı olarak ispatlamaları, ne de Perinçek'in kendisini MİT elemanı olmadığını ispatlama imkanı vardır. Perinçek'in MİT elemanı olması halinde bile, günümüzde isminin açıklanmasını gerektiren önemli bir olay hala vuku bulmamıştır. Ayrıca Perinçek gibi, Türk sömürgeciliğinin siyasetini filtreleyerek kitlelere ulaştırma göreviyle iştigal eden bir şahsiyetin MİT olmasına gerek var mıdır?

TC sömürgeciliğini ayakta tutma çabasında en çalışkan, 60'ı aşan yaşıyla "baba" namlı, Alparslan'ın Malazgirt seferini yeniden yapmayı zevkle kabullenebilecek Süleyman Demirel'in ne kadar MİT olmaya ihtiyacı varsa, Perinçek'in de MİT'e bağlı çalışmaya o kadar ihtiyacı olacaktır.

12 Eylül'ün işkencecilerinin çoğu, apoleteri olmayan sivillerden seçiliyordu. Hatta apoletli olan Esat Oktay Yıldıran gibi işkenceciler apoletlerini işkence odalarında bırakıyordu. Sıraladıklarımız Perinçek dosyasını tam açmayacağa benziyor. Sandığın kapağını tümüyle açmak ve ortasında eti kemiğiyle Perinçek'in TC'nin Amil ve Amirlerinden biri, Melik olarak görmek elbette daha doğru bir yöntem olacaktır.

Bir "ENGEL"

Perinçek'i görebilmeyi zorlaştıran bir "engel"i kendisi ortaya çıkarmış bulunmaktadır. Bu da, kendisini "Marksist-Leninist" olarak nitelendirmesidir.

Günümüzde, İspanya ve Portekiz eski komünist partilerinin komünizmin idealleriyle ilişkilerinin olmadığı bilinmektedir. Dünyanın en büyük "komünist" partisi 1 milyona yakın üyesiyle İtalya komünist partisiydi. 80'li yılların sonunda bölünen bu partinin yöneticileri komünizmin ana teorilerinden birçoğunu kabul etmediklerini açıkladılar. Birçoğu, "emperyalist komünistler" olarak görülecek ve gerçekten de Batı dünyasının emperyalist emellerine ortak olan Batı'daki birçok KP'nin komünizmle ne kadar ilişkisi olabilir?

"Devleti dış tehdide karşı savunma anlayışı, partimizin, Türkiye Cumhuriyetinin simgesi olan Ayyıldızlı bayrağa karşı tutumuna da yansımıştır. Milli bayrak bütün toplantılarımızda asılmış, bütün yürüyüşlerimizin başında dalgalanmış ve bu tutumumuzu eleştirenlere karşı açık bir ideolojik mücadele yürütülmüştür." (Perinçek, age,s. 124-125) gibi açık beyanatlarda bulunan Perinçek'in ideolojik mücadelesine bakalım: Bir taraftan, Türk egemenlerinin vahşetini ve Türk sömürgeciliğini temsil eden Türk bayrağına secde ederken, diğer taraftan "İşçi sınıfının kültürü enternasyonalisttir." (Aydınlık, 28 Eylül 1993) diyen Perinçek'in sosyalistlikle ne kadar ilişkisi olabilir?

Nihayet son adımını atabilecek kudreti kalıncaya kadar, Perinçek'in itiraf edip, TC'nin bir sacayağını oluşturduğunu söylemesini beklemek, işin tabiatına uygun değildir.

1917 Şubat devriminden sonra, Temmuz ayında Rusya'da Başbakan olan Kerenski, köklü devrimci değişimleri kabullenmediği için, Bolşevikler tarafından karşı devrimci olarak ilan edildi. Kerenski, 1917 Ekim devrimiyle Bolşeviklerin iktidarı devralmasından sonra cepheye kaçmış ve daha sonra de gücünü tamamen kaybettikten sonra Batı Avrupa'ya, daha sonra da 40'lı yıllarda ABD'ye sığınmıştır. Kerenski tüm yaşamı boyunca kendisinin karşı devrimci olduğunu teslim etmemiştir.

Perinçek'i sevk ve idare eden güç "bilinmediğine" ve kendisi de apoletler taşımadığına göre, onu tanımlayabilmek için yaşamının pratiğinde ve nerede hangi cephede yer aldığına bakmak gerekiyor. Bu günden başlayarak, şimdiye kadar yaptıkları aktarılmalı, artılar ve eksiler hanelerine konmalı, neden karşı devrimci ve Kürt ulusal kurtuluşuna düşman olduğunun nedenleri ortaya konmalıdır. Sorular ise çoğaltılabilir: "Sosyalist" Perinçek "Başbakan Demirel" midir? veya Cindoruk Perinçek midir? Perinçek MİT'in altında mı, üstünde midir? Türklük mü Perinçeki, Perinçek mi Türklüğü örgütlüyor? vs.

Onlarca sorunun temelinde çok önemli bir neden yatmaktadır: Perinçek, fonksiyonları itibarıyla, hem Aydınlık gazetesi, hem de kendisine düşünce alanında ortaklık yapan Aydınlık'ın diğer "köşe yazarları"yla birlikte, geçmişte Türk solunun tasfiyesi için çalıştı. Şimdi ise, Generallerin silahlarının namlusunda Kürt halkına sıkılan bir kurşun olmaya çalışıyor.

Yeni bir Tahir Adıyaman

15 Ağustos 1984'ten günümüze kadar Kürdistan ulusal kurtuluşunun önemli gelişmeler kaydettiğine şahit oluyoruz. 1984'te TC gerillanın karşısına bir bölük askerle çıktı. Gerilla büyüyüp; dağlardan köylere, kasabalara, kentlere, şehirlere kadar bir halk gücü oluşturdu. Devrimci hareketlerin en ileri karakollarından biri olan Kürdistan ulusal kurtuluş hareketi ve onun yaratıcısı PKK'nin karşısında seferber olan Türk orduları, politikacıları gün geçtikçe Kürdistan'daki yaşam zeminlerini kaybetmeye başladılar.

Türk sömürgeciliği bin yıllık hükümranlık alanlarından geri çekilmek mecburiyetinde kalacaktı.

Son olarak PKK'nin, sömürgeci Türk medyasının Kürdistan'daki işlevine ikinci bir karara kadar son vermesi, TC sömürgeci partilerinin bürolarının kapatılma duyurusu, Kürdistan toplumu ve coğrafyasının giderek sömürgecilikten arındırılması demektir.

Kürdistan halkının devrimci mücadelesi, bugün olduğu gibi, geçmişte de, psikolojik savaş, cepheyi içten zayıflatma, PKK'ye ajan sızdırma, ARGK'yi kontrgerilla provokasyonlarıyla zayıflatma, köy koruculuğunu örgütleyip gerillayı karşı savaşa sürmek vb. örgütlü çabalarla zayıflatılmaya çalışıldı.

Gine ulusal kurtuluş hareketin önderi Amircral Cabral' ın sıkça belirttiği gibi, sömürgeciler en çok sömürgelerden edindikleri ajanlarla halkların kurtuluş hareketlerini bölmeye çalışırlar. ABD'nin geliştirdiği ve daha önce Filipin'de uygulanan "Savunma köyler" (Köy korucuları sisteminin benzeri) karşı devrimci örgütlenmesi yıllar sonra Kürdistan'da da hayata geçirildi. Köy korucuları söz konusu olunca, Kürdistan'da ilk akla gelen isim, Jirki aşireti reisi Tahir Adıyaman'dır.

Tahir Adıyaman ile Doğu Perinçek'i aynı sırada göstermek ilk bakışta pek uyumlu bir tablo gibi gelmeyebilir. İçeriğine bakıldığında ise, iki ayrı ülkedeki bu iki ayrı portrenin bir birini çokça tamamladıkları görülür.

Tahir Adıyaman "Kürttür" Doğu Perinçek "Türktür"

Tahir Adıyaman, tüm aşiret imkanlarını PKK'ye karşı seferber etmiş ve birçok bilinçsiz Kürt köylüsünü, Türk ordusunun yürütmekte olduğu kirli savaşa alet etmiştir. Eklenmesi gereken bir olgu da, Tahir Adıyaman'ın köy korucularının reisi olarak, gerilla hareketinin Kürdistan'a halk tabanı bulduğu bir dönemde ortaya çıkarılmasıdır.

Doğu Perinçek, İP (İşçi Partisi'ni) ve kendisinin politik ve ideolojik alanlarda TC ile olan köklü ilişkilerini hala çözememiş "taraf" tarlarını, Türk devletinin kirli savaş siyasetine alet etmiştir. Eklenmesi gereken önemli bir olgu ise, Perinçek'in, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin Türkiye'de işçi sınıfı ve Türk halkı arasında geniş sempati bulduğu ve Türkiye'de siyasi dengenin devrim lehine değiştiği bir dönemde, açık olarak TC'yi koruma faaliyetlerini açıkça başlattığıdır.

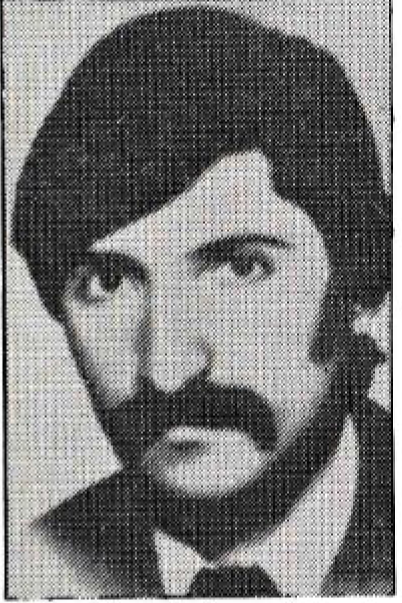
Aradaki fark, Tahir Adıyaman'ın Türk ordusunun silahlarıyla donanarak gerillaya karşı savaşması, Perinçek'in ise, Marks'tan Mao'ya kadar, birçok enternasyonalist, devrimci önderin isimlerini ve teorilerini "donararak", TC kumandasında, gerilla hareketine karşı kullanması, sosyalizmin isim ve hayallerini, katı Türkçü ve sömürgeci amaçlar uğruna heder etme uğraşısıdır.

Sömürgeciliğin emzirdiği "Komünist"

Savcıların "Atatürk'e dil uzattığımız" iddiası üzerinde durmalıyız. Biz, Mustafa Kemal'in önderlik ettiği kurtuluş savaşının ve emekçilerinin menfaatine olan bütün kemalist reformların ve ileri hareketlerin mirasçısıyız" (Perinçek, 1 Şubat 1973 sorgusundan). Söz-

yaşamı, bizim için emirdir. Bizonların emirleri doğrultusunda yürüdük. Ben kendim mücadeleyi bu aşamaya vardırdım. Bu neyi ispatlıyor? En büyük kuvvet, şehitlerdir. Ben bunu söylüyorum. Benim şehitlere olan bağlılığım, ortaya çıkardığım mücadele ve yürüttüğüm iştir. Her şeyden önce neden budur diyorum, insan kendi yoldaşının kanını unutamaz. Unutmak, insanın yanlışlara girmesidir, erken düşmesidir, erken şehit olmasıdır.

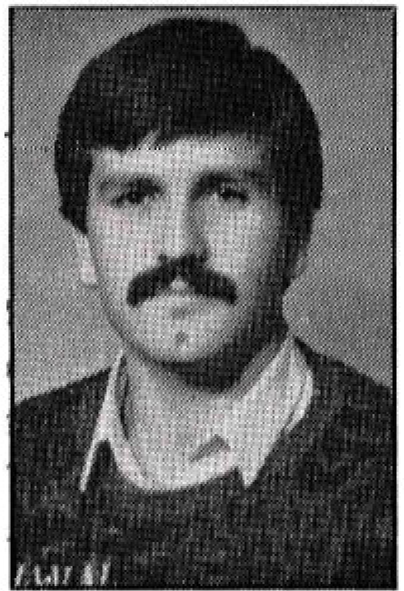
Şehitlerin istediği yaşam nedir? Erken düşmeyeceksin,

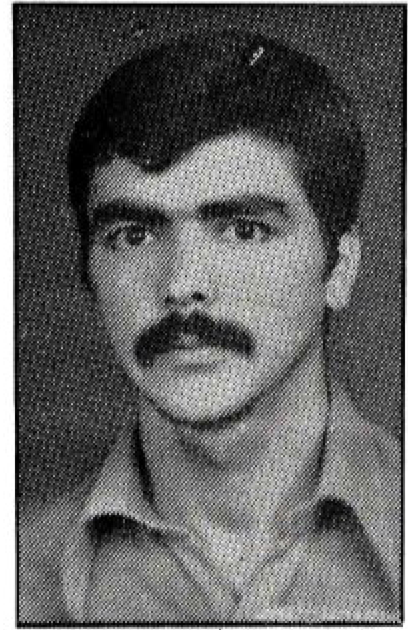
çok gelişeceksin, günbegün düşmanı vuracaksın, ondan alan kurtaracaksın, şehitlere bağlılık gerçekten budur. Onlar ne diyor: "Biz mücadeleyi belli bir aşamaya kadar getirdik, bundan sonra siz devam ettireceksiniz, erken şehit düşmeyin" diyorlar. Şehitler bize şunu emrediyorlar: "Daha erken yürüyün, yanlışlıklara, eksikliklere az düşün. Bizi düşüren eksiklikler farklıydı ama düşürdüler, siz düşmeyin" diyorlar. "Bizim dönemimiz dardı, olanaklar da azdı. Bundan sonra imkanlarınız çoktur. Bizim kanımız üzerinde imkanlar çoğalmıştır. Biz kan verdik size, siz üzerinde yürüyün." Bu ne anlama gelir? Bu onların emirleri, manevi komutanlıkları altında yürünmesi anlamına gelir. Bunun dışında insan hiçbir şey anlayamaz. Eğer bağımsızlığı, özgürlüğü yaratmak istiyorsak, tamamen Kürdistan şehitlerinin, PKK şehitlerinin etrafında kenetlenmeliyiz ve kendimizi bir güç haline getirelim. O arkadaşlar ki her biri birer kahraman gibi. Onları kelimelerle ifade etmek olanaksızdır. Onları erken unutmak, onlar için gittiler demek hakarettir, büyük bir hakarettir. Şehitler karşısında içine girilebilecek en büyük namussuzluktur. Her şeyi yapın, oyun oynayın ama şehitlerimizin üzerinde bu biçimde durmayın. Her bir arkadaşımız şehit düştüğünde yaşamla ölüm içiçe gelip eşitleniyor bizde. PKK'nin yaşamında biz bir şey çıkardık ortaya, ölü kimdir? Yaşayan kimdir? Her şeyden önce kalan arkadaşlar ve tüm Kürdistan halkı onların amaç ve arzularını yerine getirmezlerse onların yaşama hakları yoktur. Benim yeminim böyledir. Ve onların yolunda onlarca şehit vereceğiz. Halk ölüm korkusundan kurtulacak ve kurtuluyor ve kendilerini şehitlere ulaştıracaklar. Eskiden mesafeler birbirinden çok uzaktı. Öleni erken unutuyorlardı, kalanlar da zaten kendilerini ölümden çok uzak tutuyorlardı. Fakat bu bir aldatmacaydı. Kendi mücadelemizle bu gerçeği ortaya çıkardık. Bizim mücadelemizde ne ölüm öyle ölümdür, ne de yaşam öyle yaşamdır. Ne biz öyle yaşamı kabul ederiz, ne de öyle ölümü kabul ederiz. Biz bunu ortadan kaldırdık. Bir yerde biz ölümü ortadan kaldırdık. O sahte yaşamı ortadan kaldırdık.

Şimdi biz buraya on-onbeş şehidin resmini asmışız. Onlara bu mezarlığı yaptık. Onlar binlerce şehidimizi sadece temsil ediyor, bir semboldür. Onların yaşamına bakıyorum, onları hatırlayıp anıyorum. Ben olanca gücümle her şeyi yapacağım. Şehitlerin istedikleri, verdikleri son nefes ne uğrunaydı. Geriye kalanlar da canlarını sizlerin uğruna vermesini bilecekler. Ölümleri sizlerin uğruna olacaktır. Yaşamları da yine sizin içindir. Şehitleri tanıyan biri, şehitlerin yoldaşı olmak isteyen biri bundan başka bir şey diyemez. Başka yeminler içmez.

Tarihlerde şehitler vardır. İslamiyet tarihinin şehitlerine bakıldığında, bizim şehitlerimiz onlara çok benziyor. Şehit Hamza, şehit Hasan onlar gibiydiler. Şimdiki şehitlerimiz bu asrın kiri üzerine, tüm insanlığın içinde bulunduğu kirin, pasın üzerine yürüyen şehitlerdir. Üzerimizde oluşan o kir-pas, en kötüsünden bir kirdi. Biz çok iyi biliyoruz ki, dünyanın tüm kiri üzerimizdedir. Dünyanın zulmü, kötülüğü, baskısı, sömürüsü ve ne varsa üzerimizde vardır. Bu az bir olay değildir. Bunun için şehitler sadece gerçekler üzerinde yürüyor. Ellerindeki tek silahları yaşamlarıdır. En büyük silahları budur ve bunu da veriyorlar. Şehitlere layık olmak için daha çok şey yapılmalıdır. Bu dönemden daha zor bir dönem yoktur. Kürdistan halkı kadar kendisini kaybetmiş, kendisini güçsüz bırakmış, kendisinden bu kadar uzaklaşmış bir halk var mı? Yok. Şehitler bu noktadan kalkıyor, onlar bu noktada hakikatı temsil ediyorlar. Temiz bir yaşamı, insan şerefi diyebileceğimiz bir yaşamı temsil ediyorlar. Bu az değildir. Geriliklerinize sevdanlanmayın, eski geçmiş zemine bakmayın, eski yaşamı arzulamayın. Onlar hiçbir şey değildir. Hiçbir değeri yoktur. Eski geri yaşam

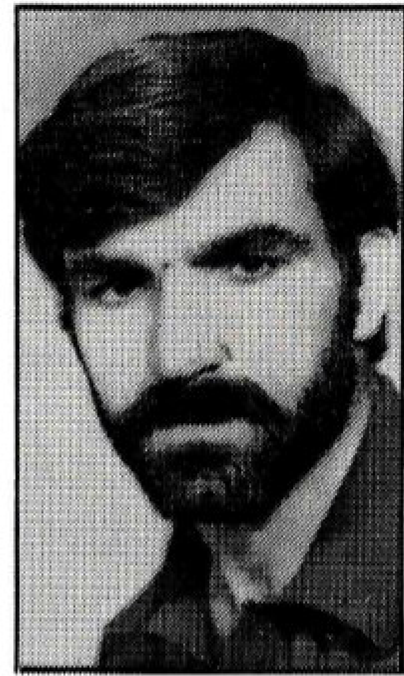

beni kalkmaya zorladı. Benim kendi kalkışımda en büyük etkiyi bu yaşam yaptı. Ben o yaşamdan kaçtım. O kadar korkuyordum o yaşamdan, sıkılıyordum, nefret ediyordum. Benim o yaşamdan gördüğüm, insanı şerefe ulaştırmadığıdır. Bu yaşam bizi PKK'ye ulaştırdı. En büyük adım şehitlerin attığı adım oldu. O eski yaşamdan kurtulmak uğruna en büyük adımı attılar. Bundan ne çıkıyor ortaya? İnsanın her şeyden büyük göreceği, yollarında yürümeyi tarz bileceği şehitler ve onların yollarıdır. Şimdi PKK'nin birçok şehidi 20-25 yaşındadır. Neden bu böyledir? Bunun bir sebebi vardır. Evet şimdi ihtiyarlarımız bile kalkmış. Bugün onlar da baş eğmiyor, en önde yürüyorlar, ama eskiden böyle değildi. Eskiden yaşlılarımız kendilerini kaybetmişlerdi. Ülke meselesi, namus meselesini unutmuşlardı ve kirin içindeydiler. Eski yaşamın içindeydiler. İyi olmayan şeyler üzerine birbirleriyle dövüşüyorlardı, kavga ediyorlardı. Esas meselelerimize kulak bile asmıyorlardı. Onun için biz de yaşı elliyi bulan şehit yoktu. Neden? Kendilerini buna ulaştırmıyorlardı, şehit olmuyorlardı. Onların şehit olmayı göze almaları mümkün değildi. Bu yüzdendir ki şehitlerimiz 20 yaşında, 25 yaşında genceciktirler. Temizdirler, doğruları biliyorlar, gerçekleri görüyorlar ve kendilerini erkenden feda ediyorlar. Yürekli, en dürüst, insanlığa bağlı kalan, şerefine bağlı kalan, doğru bir yolda bilinçli bir sahiplenmeyi yapan yine bu gençler oldu. Bunlar kendilerini erkenden

gerçeklere ulaştırdılar, başka bir şeyi akıllarına bile getirmediler. Devlet var, tehlike var bunları bile getirmediler. Doğrusu da budur. Başımıza ne geliyorsa gelsin. Onların gerçekliğimize verdiği değeri hiç kimse vermedi. Şehitlerimiz bu yolda doğdukları için kıymetleri bir kat daha artıyor. Onlar kendi şahısları için tek bir gün yaşamadılar, böyle bir yaşam peşinde koşmadılar. Evim vardır, çocuklarım vardır, bireysel çıkarlarım demediler. Kendilerini büyük amaç uğruna feda ettiler. En büyük gerçeklik böyledir. Burda herkes diyor "Doğrudur, böyledir." Ama şehitlerin kanıyla yazılan bir şey daha kıymetlidir. Şehitlerin kanıyla belirginleşen bir dava için hiç kimse bir şey diyemez. Biz bin yıl söyleseydik ispatlayamazdık, ta ki şehitlerin kanı döküldü ondan sonra meseleleri halka çok erken kavrattık. O büyük sorumsuzluk, o büyük hafiflik nerden hafif bir rüzgar eserse, kendilerini önüne veriyorlar ve böylece kendilerini tamamen kaybettiler. Sorumluluk yoktur burda, ağırlık yoktur. Hepiniz böyleydiniz, şehitlerin kanı ortaya dökülünce biraz olgunlaşmaya, ağır olmaya başladık. Sorumluluk anlayışı gelişti. Bunda kan vardır, güçlüdür. 20-25 yaşındaki gençler düşmüş biraz vicdanınız varsa onların yaşamları üzerinde durun. Biraz insanlığınız varsa onların yaşamları üzerinde durun dedik. O zaman dediler "Doğrudur, biz falan şehidi tanıyoruz, dürüsttü, bizim çocuğumuzdu, gözümüzdü. Biz hepimiz ondan memnunduk, tanıyorduk, iyi bir insandı. Saygı duyuyoruz sonuna kadar." PKK'nin siyaseti halkın üzerinde böyle bir etki yarattı. Bu sözde değildir. Boş bir sözle, basit bir çabayla olmadı. İnsan böyle bakarsa kanla olduğunu rahat görür. Belki bir kitaptan daha fazla ilk şehitlerimizi, döktüğü kan beni davaya bağladı. Belki ben biraz bilinçliydim, biraz yoldaşlarımıza bağlıydım başka da bir şey değildi. Eğer bu şehitler olmasaydı acaba ben davayı sürekliloştirebilir miydim? Hergün bunu düşünüyorum. PKK'nin siyasetini temsil edenler onlardır. Şimdi bizim halkımız biraz ayaklanıyor, sesini dünyaya duyuruyorsa bunun tek gücü yine şehitlerimizdir. Burda yaşam nedir? O halde şehitlerin kendileridir. Böyle değil diyen biri çıksın ve bunu ispatlasın, kimse bunu yapamaz. Kürdistan'da bugün hiç kimse böyle bir şey ispatlayamaz. Benim en büyük gücüm nedir? Ben şehitlerin yoldaşıyım, budur benim gücüm. Yoksa ben her kesten güçsüz olurdum. Ama benim bir özelliğim vardır, ben şehitlerin yolundan çıkmıyorum. Bir tek kişinin onların yoluyla oynamasına kesinlikle müsaade etmiyorum. Budur benim gücüm ve bu yoldaşlar da bizim adımıza şehit düştükleri zaman buna olan inanç ve bağlılıklarıyla son sloganlarını atarak şehit düştüler. Siz belki başka bir şey de isteyebilirsiniz. Yok, ben her şeyden önce onların yoldaşıyım, daha sonra ailelerinin, anne babalarının yoldaşıyım. Gerçi tüm Kürdistan halkı için yoldaşım, ama onları daha iyi anlıyorum. Hepinizden daha çok ben onlardan sorumluyum. Bunun için de ağlamak yoktur benim yanımda.

Siz onlara gereken kıymeti vermiyorsunuz. Şehitleri tanıyın. Siz diyorsunuz ki önderlik "şöyle emir sahibi, böyle kuvvet sahibidir." Yüzeysel yaklaşmayın, hafif yaklaşmayın. Ben sürekli söylüyorum; var olduğum müddetçe sorumluluğum altında ne yaptığımı çok iyi biliyorum. Gözlerinizi açın! Kürt halkının tümü, dostlarımızın tümü gözlerini açsın! Hiç kimsenin şehitlerin bir damla kanıyla oynamasına müsade etmeyeceğim. Şehitlerin kanı ucuz değildir. Siz her birinin nasıl olduğunu bana sorun. Ben bazen şehitlerin anne-babalarını getirin diyorum. Onlar da tam anlamıyorlar, benim kadar onları anlamıyorlar. Budur size izah etmeye çalıştığımız, şehitlerin yaşamıdır. Bugün halk bu kadar ayaklanıyor, ben yine de diyorum acaba kendilerini düşürürler mi, acaba dönerler mi? Ama kendilerini düşürmezlerse, dönmezlerse büyük şehitler ordusu budur. Dağlarımız şehitlerimizin yaşamından bunu çıkarmış, şerefli yaşam çıkarmış ortaya. Başımızı biraz yükseltmiş bizi utançtan, yokluktan, bin yıllık kirin içinden biraz kurtarmış. Bunların yarattıkları için diyoruz ki onlar yaşamdır. Eskiden biz var mıydık? Yaşamımız var mıydı, şeref var mıydı? Yok. Bu, kanla yaratıldı. Biz şimdi varız. Bizi yaratanlar onların yaşamıdır ve bu doğrudur. Bu gerçeklerimizi görün, şehitlerimizin üzerinde durun, onların kendi yaşamlarını durdurduklarını, sizin yaşamınızı yarattıklarını bileceksiniz. Bundan böyle tüm arkadaşlar ve dostlar şehitlere yetersiz yaklaşımı ortadan kaldıracaklar. Şehitlere yaraşır tarzda işlerini yürütecekler, az hata yapacaklar. Şehitlerin düştükleri hataları ortadan kaldıracaklar. Büyük şehidimiz Mehmet Hayri diyordu; "Ben devrime borçluyum, mezar taşıma

bunu yazın." Bu doğru bir sözdür. Hepimizin borcu var. Ve şimdi borçlu gitmememiz için, bir fırsat, bir imkan var elimizde. Ben kendi üzerimde duruyorum. Borcum var mıdır diye, her gün kendime soruyorum ve diyorum ki ben bir şeyler vermişim. Belki henüz küçük borçlarım olabilir ama en büyük borcumu ödediğimi sanıyorum. Benden daha çok sizin borçlarınız var. Bu borçları nasıl ödeyeceksiniz? Mücadelede az hata yaparak ödeyeceksiniz. Eğer kanınızı erken dökerseniz ödeyemezsiniz.

Eskiden şehitlik gerekiyordu. Çünkü bir şehit döktüğü kanla büyük gelişmeler yaratıyordu. Döktüğü kandan mücadele yaratılıyordu. Bugün kanınızı bir günde dökmeyeceksiniz, damla damla dökerseniz eğer, işte bugünkü borcunuzu böyle ödeyebilirsiniz. Büyük bir devrimcinin şöyle bir sözü var. Diyor ki: "Kanınızı öyle damla damla verin ki düştüğünüz son anda bile dökülecek bir damla kanınız olmasın, bir damla kan sizden akmasın." Bu sözler yerindedir. Ne anlama geliyor? Elinden ne geliyorsa yapmalısın. Büyük işler yapıp kendini tam katacaksın ki, o zaman borcun kalmasın. Biz bundan sonra da kendi üzerimizde böyle duracağız. Siz de bundan böyle bu biçimde kanınızı dökeceksiniz. Şimdiye kadar Kürtler birbirlerini vurmuş ve boşa kan dökmüşlerdir. Hiç kimse Kürtler kadar birbirine düşmemiş ve böyle kan dökmemiştir. Bu haramdır. Bunu ne din kabul eder, ne de siyasette böyle bir şey vardır. Bundan böyle şehitlerin kanı üzerine, hiç olmazsa bildiğimizi uygulamalıyız. Bu zorunludur, bildiğimiz de budur. Bu konuda din de böyle yapın diyor, siyaset de böyle yapın diyor. En önemlisi de PKK'de böyle yapın diyor. İnsan kanını böyle dökmemelidir. İnsan kanını nasıl yerinde dökecek? Görüyoruz ki bir siyasetimiz var şimdi, günden güne yükseliyor. Halkımızın da düşmanın da üzerinde hakim oluyor. Kendisini dünyaya duyuruyor. Bizim içimizde de böyle yürütülüyor, dinde de bu böyle.

Kürdistan halkı bugün 20-25 yaşlarındaki evlatlarını bu anlamda verdiler. İşte bu temeller üstünde Kürdistan'da yeni bir yaşam doğacak. Yeni özgür toplumda her biri bir gül gibi, hani derler ya "Muhammed gülü" gibi dipdiri yaşayacaklar, kıpkızıl bir gül gibi her biri toplumun bir köşesini süsleyecek. Onlar özgür Kürdistan'ın, vatanın çiçekleridirler. Bu şehitliği yeni yaptık, ilk defa burada yaptık. Bundan sonra Kürdistan'ın her parçasında, her dağda her şehidimizin kanı için bir makber yapacağız. Tabii bu sadece semboldür, başka bir şey değil. Onları anmanın en büyük gereği, bugün sizin bir Kürdistan, özgür bir halk ve diğer halklarla kardeşliği sağlanmış bir halk yaratmaktır. Biz bu görevi tam yerine getirirsek onları anmış olacağız. Şimdiye kadar inanıyorum ki ben şehitlerle, şehitlerin yolunda yürümüşüm, PKK'yi şehitlerin yolundan yürütmüşüm. Ve bugün Kürt halkını da şehitlerin yolunda ayağa kaldırdık. Bundan sonra bu kadar şehit için ben diyorum ki; PKK'de eskiden daha fazla şehitlere yoldaşlık yapacağız. Halk ayaklanmalarıyla şehitlerin yaşamını sürdüreceğiz. Her zaman söylüyorum, PKK şehitleri ölümsüzdür, doğru yaşam şehitlerin kendileridir.

Türk Basını Kürdistan Halkına Karşı Özgürlük İstiyor

Baştarafı 27. Sayfada

lamalar yaparlar. İnsan her şeyin temel ölçüsüdür, sadece yaptığı yanlışların değil, yapmadığı doğruların da hesabını verebilmelidir topluma.

Geçmişte siyasal zorun kişisel ve toplumsal özgülükleri sindirdiği doğrudur. Ne var ki kitleselleşmiş siyasal bir özlemin ne devletin askeri zor ve siyasal zoru ile ne de basının siyasal edebiyatıyla ortadan kaldırılamayacağı da açıktır.

Bugüne kadar bütün dünya devletleri, siyasal sistemleri ne olursa olsun var olan devlet sınırlarını korumak için, bir birinden farklı iki yöntemden birini seçmek zorunda kalmışlardır. Bilindiği gibi demokrasi ve dikdatörlük devletin bir birinden zıt ama, bir birinden ayrılmayan iki farklı biçimidir. Aralarındaki tek fark, ilkinin sınırları içinde yaşayan bütün halkların siyasal iradesini temel alıp kendi içinde siyasal bütünlüğü yaratmak, ikincisinin ise bünyesinde yaşayan halkların siyasal iktidarsızlığından faydalanıp bütün toplumu sadece bir ulusun belli sınıflarının kısa vadeli çıkarları için baskı ve zora dayalı bir yaşamı sürdürmek olmuştur.

Demokrasinin olduğu ülkelerde iç düşmandan veya parçalanmaktan bahsetmek mümkün değildir. Kitlelerin siyasal özgülüklerini belirleyen ekonomik ye toplumsal zorunluluklardır. Parçalanma korkusunda olan devletler bünyesindeki halkların siyasal birliğini demokratik yöntemlerle sağlayamamış devletlerdir. Ulusların siyasal özgülüğü ayrılığın değil, farklı uluslar arasında birliğin temel güvencesi olmuştur tarihte. Bu konudatarih çokça örneklerle doludur. Korku varken özgülük yoktur, özgülük varken de korku olmayacaktır. Günümüzde korkunun ecele faydasının olmadığını keşfeden, despotik, ırkçı devletlerden İsrail ve G. Afrika, düşmanlarıyla aynı masaya oturup anlaşma imzalamalarının temel nedeni devlet sınırlarını gelecekte sigorta altına almaktır. Türk kamuoyunu bu korkudan özgürleştirme görevini PKK'nin üstlenmesi, bu yüzden Türk halkının demokratik mücadelesine büyük bir katkıdır.

Demokrasi ve özgülük, alıp satılan veya bağışlanan siyasal bir ayrıcalık değildir, bizzat mücadele edilerek kazanılan siyasal bir haktır. Türk basını bugüne kadar, Kürtlerinde içinde bulunduğu demokratik bir düzen için mücadele ve ortak yanların geliştirilmesi yerine, devletin baskıya dayanan egemenliğini haklı göstermeye çaba harcamıştır. Basının son on yıllık dönem içinde, siyasal edebiyata daha ağırlık verip, gerçeği olduğu gibi bütün çıplaklığıyla vermek yerine, devletin politikasına ve ideolojisine uygun bir gerçek yaratmaya çalışması devletin ayıplarını örtmeye yetmez ve yetmedi de. Basının ve aydınların kavrayamadığı veya kavramak istemedikleri tek gerçek, Kürdistan halkının özgürlüğüne en fazla Türk halkının ihtiyacının olduğudur.

Sömürgecilerin gazetelери ve aydınları Türkiye'de demokrasi olduğunu iddia ederler. Oysa çok açıkça bilinen gerçekler ortada duruyor. Türk ordusunun son yirmi yılda harcadığı kan, sömürgeci bürokratların har vurup harman savurduğu bütçe açığıyla kıyaslanmayacak kadar fazladır. Geçtiğimiz yirmi yıllık dönem içinde binlerce insan katledilmiş, yüz binlercesi cezaevlerinden geçirilmiş, değil yalnızca devrimciler, demokratlar ve ilericiler, burjuva politikacıları ve gazetecileri de tutuklanıp özgülükleri ipotek altına alınmıştır. Bütün bunlarda yetmediği gibi devlet, "sorgusuz infaz yasası" adı altında tek tek bireyleri bütün yasaların üstünde, ilk çağ tanrılarının bile sahip olmadığı "insanları özgüce öldürme" ruhsatına sahip olmuştur. Dinine ve ulusal özgülüğüne inanmaktan başka suçu olmayan imamlar, devlet tarafından "terörist" ilan edilip katledilmiş ve böylece bütün inananların ve düşünenlerin onuru yok edilmeye çalışılmıştır. Bu şartlarda kendine özgür diyen basın ne kitle katliamlarının nedenini, ne katliamların gerçek görüntüsünü ve ne de halkın her gün ölüm pahasına ilan ettiği özgür iradeyi Türk halkına yansıtamamıştır. Kendine sosyalist diyen bazı gazeteler bile Vietnam'da ABD'li gazetecilerin gösterdiği cesaret ve dürüstlüğün yüzde birini sergileyememişlerdir. Yüzlerce köy yakılıp-yıkılmış. Her yıl binlerce sivil savunmasız insan sorgusuz sualsiz katledilip, on binlercesi köylerinden sürülürken bütün bunlardan habersiz olduğunu iddia eden Türk basını, Salman Rüştü'nün islama ve ona inananlara hakaret etme özgülüğünü güncel bir konu yaparak gündeme yapay bir sorun olarak oturtmuş ve bunu marifet olarak kamuoyuna sunmuştur. Bu şartlardaki bir basının, devletten, özel harp dairesinden bağımsız, halkın çıkarlarına bağlı olacağını düşünmek büyük saflık olmaz mı? Basın halktan ve halkın inançlarından bağımsız olmamalıdır.

Türk basını iki yüzlüdür: Hergün çarşaf çarşaf hayat pahalılığından bahseder. Nedenini araştırma ihtiyacı bile duymaz. Oysa onlarda çok iyi bilirler ki, Kürdistan'da ve Türkiye'de insan hayatından daha ucuz hiçbir şeyin olmadığı şartlarda, hayat pahalılığının hiçbir toplumsal değeri yoktur. Bunun için yazmazlar katledilen kundaktaki çocukları. Basının demokrasiye, her biçimde özgülüklere ve kendi halklarının manevi değerlerine olan inançları, Salman Rüştü'nün islama duyduğu inançtan daha fazla değildir. Türk basını Kürdistan halkının değerlerine saldırmak için özgürlük istiyor.

KDP ihaneti yaşam seçmiştir

Baştarafı 21. sayfada

lerce şehit vermiş PKK'ye Kürdistan'da sınırlama koyacak kadar aptalca tutumunda ısrar etmekte, hergün bunu daha da pekiştirmeye çalışmaktadır. TC'ye her türlü imkanı taanımayı ihmal etmiyor. TC'nin MİT teşkilatına, özel savaş birimlerine büro açıyor, çete temin ediyor ve bütün olanaklarını onun için seferber ederek, adeta ülkemizin bu parçasını altın tepsi içinde TC'ye sunuyor.

Yukarıda belirttiğimiz pratik örneklerden de rahatlıkla anlaşıldığı gibi, KDP hainliği ulusal birlik önünde en büyük engeli oluşturuyor.

İşbirlikçi KDP güruhu ihanetinde ısrar etmenin bedelini çok ağır ödeyecektir!

Geçmişten bugüne kadar söamürgeci güçlerle ve özellikle Türk sömürgeciliği ile ilişki içinde olan KDP, son günlerde TC ile birlikte operasyonlara katılarak ulusal kurtuluş güçlerimize saldırmaktadır. Devletin sınır operasyonları ile birlikte harekete geçen KDP ihaneti, her gün artan bir oranla düşmanla birleşerek onun operasyonlarına öncülük etmektedir. Düşmanla ilişki geliştirmekte, onunla birlikte halka saldırmakta sınır tanımayan KDP geriçiliği, açık ki ihaneti sürdürmekte ısrarlı görünüyor. Son tavırlarıyla bunu açıkça ortaya koyuyorlar. Güney savaşında işledikleri ihanet suçlarının üzerinde daha bir yıl geçmeden tekrar aynı çirkefliğe girişmeye cüret etmesi, ihanetin ne kadar derin olarak bünyelerine nüfuz ettiğini en açık şekli ile ispatlamaktadır.

Halkımızın kalbine bir hançer gibi saplanan KDP ihanetçiliği, tarihi ihanetçilik mirasına dayanan konumuyla emperyalizmin ve TC sömürgeciliğinin kendilerine biçtiği rolü çok kötü bir şekilde oynamak istiyor. Daha bir yıl önce Güney savaşında uluslararası komplocu güçlerle bu rolü çirkince oynamak istedi. Halen bunun etkileri silinmeden bir kez daha kendisini denemeye kalkması yazım dilinde karşılığı bulunamayan bir rezilliğin içinde olduğunuda göstermektedir. Bütün amacı, PKK'nin soylu direnişini, halkımızın bağımsızlık ve özgürlük tutkusunu boğmak ve böylece halkımızın kendi onuruyla yaşamasını engellemektir. Bunun yerine ihanetçiliğin kol gezdiği, yabancı egemenliğin cirit attığı bir Kürdistan'ı hayal etmektedir. Hem de adı sanı belli olmayan, her şeyi inkar edilen ve ne üdüğü belirsiz bir Kürdistan özlemi çekmektedir. İşte bu özleminden dolayı PKK'ye düşmanlık yapmaktadır. PKK'nin önderlik ettiği ulusal kurtuluş güçlerine silah sıkmaktadır ve halkımızın kanına girmektedir. Çünkü bugün halkımız PKK'de birleşmiş, PKK'nin yükselttiği ulusal kurtuluş mücadelesinde yerini almış, bağımsızlık ve özgürlük istemini bu şekilde ortaya koymuştur. Halkımız direnişçiliği ile ihaneti mahkum etmiş ve ihanetin ölüm kararının hükmünü vermiştir. Halkımızın bu tavrı KDP ihanetçiliğini allak bullak etmiştir. PKK'ye karşı düşmanlığını daha da pekiştirmiştir.

PKK'nin çıkışıyla birlikte Kürdistan'ın dört parçasındaki halkımızda meydana gelen bu değişiklikler ihaneti gün be gün öldürdüğü gibi, direnişçiliği de en üst düzeyde yüceltmiştir. Tüm bu gelişmelerden rahatsız olan işbirlikçi KDP, bundan ötürü PKK'yi düşman ilan etmiş, PKK'ye karşı savaşmıştır. İşbirlikçilik, halkımızın devrimci gelişiminden duyduğu büyük korkuyla düşmanla daha fazla işbirliğine yönelmiştir. İşbirlikçilik ağı içinde her türlü ihaneti sergilemekten kaçınmamaktadır. İhanet üzerine halkımızın her türlü değerini pazarlık konusu yapmış, bu değerler üzerine hoyratça konmak istemiştir.

Sömürgecilerin ve emperyalistlerin böl-parçala ve yönet politikasına bağlı olarak KDP ile Kürdistan'da derinleştirilen ihanet olayı, halkımızın her türlü değerine kastetmektedir. Özellikle TC'nin ta başından beri özel savaşın bir aracı olarak kullandığı KDP'yi sürekli olarak halkımıza ve öncüsü PKK'ye karşı kullanmış ve halen kullanmaktadır. Karın doyurma, para yardımı vb. girişimler adı altında çok düşkünce yöntemlerle KDP'yi kullanan TC, bu güruhun eliyle amaçlarına ulaşmak istemektedir. KDP şahsında derinleşen ihanetçilik bugün TC ile aynı amaçlar etrafında birleşerek TC'den daha fazla Kürt halkına ve onun soylu davasına düşmanlık ederbir konuma gelmiştir.

Bütün bunlara rağmen PKK, tüm olgunluğuyla kazanma ilkesinden hareket ederek, var olan birleştirici çabalarını bir an olsun durdurmadı. PKK'nin iyi niyetini bu kadar suistimal eden bu hainler, hainliklerini o kadar ileri düzeye çıkarmaktadırlar ki, bütün sınır karakollarını TC'nin hizmetine vererek PKK'nin darbelenmesi için çaba sarfetmektedirler.

Halkımıza musallat olan KDP'nin bu hainliği hiç şüphesiz halkımız tarafından affedilmeyecektir. Halkımız PKK öncülüğünde özlem ve istemlerine bu kadar yakınken KDP' nin bu haince tutumu karşısında sessiz kalınmayacağı ortadadır.

KDP daha yol yakınken dönmesi gerektiğini ciddi olarak düşünmelidir. Yıllardır yaptığı işbirlikçilikten, hainlikten hiçbir şey elde etmediğini, bu tutumunun sürekli halkımıza acı ve göz yaşından başka bir şey vermediğini artık öğrenmelidir. Her halk tarafından olduğu gibi halkımız tarafından da lanetlenen ihanetten elini eteğini artık çekmelidir. Halkımıza zaten yararı yoktur, bari zararı olmasın. KDP bu ihanetçiliğinden ısrar eder ve halkımızın öncüsüne saldırmaya kalkışırsa pişman olacağını şimdiden belirtelim. KDP'nin PKK'ye düşmanlığı Kürdistan halkına düşmanlık olduğu tüm halkımızca bilince çıkarılmalıdır.

□ □ □

YRWK'nin Özgürlük Yürüyüşüne Çağrı

Kürdistan halkının bıkmadan usanmadan, direnerek savunduğu insanlık onuru, yüzyıllardır Kürt insanını köleleştiren, aşağılayan Türk sömürgeciliğini, onun barbar ordularını yenecektir.

Bu inanç ve bilinçle tüm aydınları, YRWK (Kürdistan Yurtsever Aydınlar Birliği)'nin Almanya parlamentosundan Avrupa parlamentosuna, BONN'dan BRÜKSEL'e Özgürlük Yürüyüşü'ne katılmaya çağırıyoruz.

Özgürlük Yürüyüşü Komitesi

Yürüyüş 23 Aralık 1993 günü Bonn'daki Almanya parlamentosu önünde başlayacak ve 4 Ocak 1994 günü Brüksel'de Avrupa parlamentosu önünde sona erecektir.

Yürüyüşe katılmak isteyen aydınlar **YRWK, Maxstr. 50-52, 53117 Bonn** adresine başvurabilirler.

Perinçek dosyası: Türkiye'nin Tahir Adıyaman'ı

Baştarafı 28. Sayfada

bat 1973 sorgusundan). Sözleri Perinçek'in seçtiği yolu beraklaştırmak için yaptığı açıklamalardan biri olmaktan öteye, TİKP ve bugünkü İP ve Aydınlık'ın yolunu da aydınlatıyor. "PKK'nin bir ortak ev" düşüncesi vardı. APO'nun gözü Batı'daydı (Türkiye bn.) Müttefikini Türkiye emekçileri içerisinde arıyordu. Körfez savaşı bunu değiştirdi" (Nokta dergisiyle yapılan röportaj). İddiasında bulunan Perinçek, bu aktarımıyla kendisini koyu Türkçü bakış açısından ve koltuğu sallanmaya başlayan Türk sömürgeciliğin hamiliğini yapma uğraşısından kurtaramıyor. Perinçek daha çok, Türk milli ruhu içinde egemenlik rüyalarının dinamitlenmesini kabullenmeyen bir çaba içerisindedir ve PKK Genel Sekreteri ve Halk Önderi Abdullah ÖCALAN'ın "Kürdistan devrimi, şimdi büyük bir uygarlık devrimi olarak temellerini kazıyor. Eğer bu devrim mücadelesi ısrarla sürdürülürse, Ortadoğu halklarının o büyük uygarlık mirası üzerinde insanlığı büyük bir çıkışa götürebilir ve özellikle kapitalizmin mahkum ettiği, altını ve üstünü de yaşanamaz duruma getirdiği cehenneme karşı yeniden bir insani tutku yakalanabilir." (abç, Abdullah ÖCALAN Serxwebun, sayı 140, 1993) sözlerini daha çok Türklük lehine tercüme ediyor. Ancak Perinçek bununla yetinmiyor. Ortadoğu'da kapitalizme karşı gelişen Kürdistan devrimi karşısında, o da ittifak yapacaklarını hiç de unutmuyor: "Ordunun tarihinde şerefli bir yeri olan kurtuluş savaşının izleri tahrip edilmiş, yurtsever subayların bağımsızlık tutkusu sürekli olarak köreltilmek istenmiştir. Bütün bu tahribata rağmen, orduda birçok yurtsever subay vardır ve onların yeri elbette Milli kurtuluş ve devrim saflarıdır" (Perinçek, 1973 sorgusunda).

Perinçek Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine karşı, Türk sömürgeci ordusunun bir kesim subaylarıyla Türk milli kurtuluş savaşını başlatmış oluyor. "Marksizm" adına Güreş'ten daha cesur açıklamalar yapan Perinçek'in "Başbağlar köyünde PKK 32 köylüyü kurşuna dizdiği zaman biz PKK'yi çok net bir biçimde mahkum ettik" (Perinçek Nokta dergisiyle yapılan röportaj), Cesaretini daha çok Türk ordusundan aldığı anlaşılmaktadır. Yıllardan beri korucu köylerine karşı girişilen devrimci eylemlere eleştiri yapmayan Perinçek, sadece kanlarında Türk kanı dolaştığı için, eylemlere hedef olan faşist köy çetelerini savunmaya başlıyor. Acaba köylülerden faşist olmaz mı? Sovyetlere karşı harekete geçen Alman faşizmin 20 milyonluk ordusunun Alman işçi ve köylülerinden oluştuğunu bilen Perinçek; Türklerden faşist çıkmayacağını söyleme yalnışlığına girmeden sadece Türklerin köylü olduklarını ima edip, Kürt devrimini aralamak için zemin arıyor. Perinçek Sovyet orduları tarafından öldürülen milyonlarca "Alman köylüsü ve işçisinin" intikamını alma duygunun sadece Nazilere ait olduğunusu bilmiyor mu?

Yoksa, "Ulus, yoksulluk ve darlık içinde ezgin ve bitkin düşmüş" (Mustafa Kemal, Nutuk) müdür?... Veya Türk egemenleriyle birlikte Perinçek'te; "İşte bu ortam ve koşullarda bile ödevi" (Nutuk) "Türk bağımsızlığını ve cumhuriyetini kurtarmak" (Nutuk) için gereksinim duyduğu "damarlarındaki soylu kan", (Nutuk) mı arıyor?

Yiğit, Çilekeş ve Savaşan Kürdistan Halkına!

Baştarafı 16. Sayfada

dılar mı, köyleri daha fazla boşaltıp katlettiler mi, buralarda faşist odaklar vardır, burjuva partileri vardır, basın-yayın kuruluşları, sermaye kuruluşları, fabrikaları, meclis odaları, toplantı salonları vardır. Onlar kültürümüzü tahrip ediyor, onların da kültür kurumları vardır, müzeleri vardır, sanat galerileri vardır, bunlara trilyon harcamışlardır, hepsini hedef yapabiliriz. Eğer onlar bizi ulusal katliamla bitirmek isterlerse, biz de en gericilerinden başlamak üzere, ulusal değerlerine yöneleceğiz. Maddi ve manevi bütün değerlerine, gerekirse "intihar birlikleri"ni kurarak yöneleceğiz. O şimdiye kadar kâtliam yaptı yanına kar kaldı, sanıyor ki bize de yaparsa kalır. Hayır. Kar kalmayacağını göstereceğiz. Onun için metropoldeki halkımız örgütlenmelidir. Onlara karşı da katliam yapılır, onun için sıkı sıkıya örgütlenmeli ve kendini silahlandırmalıdır. Yakarak, döverek ve gerekirse silahla uygun bulduğu eylemleri bu hedeflere karşı yürütebilmelidir.

Biz Türk halkına karşı değiliz. Türk halkının yaşam hakkına sonuna kadar bağlıyız. Kaldı ki onların özgürlüğünün de amansız savaşçısıyız. Kürdistan devrimi, Türkiye devrimidir. Kürdistan halkının kurtuluşu, Türkiye halkının kurtuluşudur. Türkiye halkının temsilcilerine, sesleniyorum: Bu özel savaştır, muazzam hayat pahallılığı, bunun için vergilendirmeler sırtınızdan yürütülüyor. Yine enflasyonun en temel nedeni bu savaştır. Dış borçlar altmış milyar dolardır. İç borçlar iki yüz elli trilyondur. Nedeni bu savaştır. Bu savaşa alet olmayın. Biz sizinle eşit ve özgür koşullarda kardeş olmak istiyoruz. Buna saygılı olun, bunu destekleyin, kurtulan biz oluruz, kurtulan siz olursunuz. Tüm azınlık grupları da ne kadar zorda olduklarını biliyorlar, onlar da bu pis savaşa alet olmasınlar. Özgürlük savaşçılarının, halkların eşitlik ve özgürlük tutumlarının destekçisi olsunlar. Dolayısıyla "PKK bize karşıdır" demeyin, "Türkiye'ye karşıdır" demeyin. Hayır. PKK Türkiye için savaşıyor, Türkiye halkı için savaşıyor ve sizi destekliyor, sizin desteğinizi istiyor. Sermayeye, özel savaşa, onun her türlü kurum ve kuruluşlarına yöneliyor. Kimse bunu yanlış anlayıp saptırmasın. Hele bunu solculuk adına kimse başka türlü göstermeye yeltenmesin. Bu temelde de Türkiye halkını, onun saygıdeğer temsilcilerini görevlerine çağırıyoruz. Görevlerinde bizden destek istediklerinde, sonuna kadar varız diyoruz. Gerçek kardeşlik ve özgürlük yolunun birlikte omuz omuza alınmasını, onun için savaşılmasını tekrar tekrar vurguluyoruz ve savaşımımızın da tamıtamına bu olduğunu bir kez daha vurguluyoruz ve kendilerini selamlıyoruz.

Siz değerli halkımız görülüyor ki bu savaş gelişecektir, bu savaşın ucunda başarı vardır. Belki daha fazla acı, kan akacaktır, gerekecektir; ama hiçbir halk, tarihte ve günümüzde zorluklarla acılarla, gerektiği kadar kan dökmeden kurtulamamıştır. Bu ülke cennet kadar güzel olabilecek, bu ülke, bu halk en özgür olabilecek duruma gelmeye layık bir halk, bir ülkedir. Ama bunun için savaş gerekir. Savaş için örgüt gereklidir. Herkesin bilinçlenip uyanması, eyleme geçmesi gerekir. Bunu sağlayabilecek ortamı yarattık. Öncülük edecek partiyi, koruyabilecek gerillayı ortaya çıkardık. Savaş şimdi sizindir. Kendi cephenizi koruma sırası sizdedir. Serhildan yapın. Küçük-büyük eylem yapın. Köyde-kentte yapın. Camide-okulda yapın. Tarlada, fabrikada yapın. Bu savaş sizindir. Bu savaşı gönlünüzde, beyninizde verin, ellerinizle, gerekirse canınızla verin. Görevlerinize her zamankinden artan bir tutkuyla, aşkla sahip olmanızı, yine cesur ve fedakar olmanızı, bağımsızlık ve özgürlük yolunda başarıdan başka bir tutumu kabul etmemenizi istiyoruz. Gerilladan, cepheden, kendinizden başarı bekleyin. Yanlışlıkları -ben de olsam- kabul etmeyin. Bu doğru yoldan ayrılan, ben de olsam beni affetmeyin. Kim bu yolu doğru yürürse, kim ona doğru önderlik ederse, sonuna kadar onunla, o birlikle, o önderlikle, o kişiyle, o örgütle olun. Biz çok büyük zorluklar pahasına size doğru bir önderlik, doğru bir yol, doğru, fedakar bir gerilla getirip dayattık. Sizin öz değerlerinizdir, canınız-ruhunuzdur. Sonuna kadar sahip çıkın, destekleyin ve kendi savaşımınızı da kazanın, zaferini sağlayın.

Bana gelince; şimdiye kadar tek başıma başladım ve buraya kadar getirdim. Bazı yetersizlikler -ki bizden kaynaklanmadı- olsa da, bu savaş başarıyla buraya kadar gelmiştir. Ciddi hatalar yapmadık. Doğrultuyu uygun taktiklerle buraya kadar başarıyla getirdik. Hiç şüphesiz bundan sonra da bu çizgi, bu bağımsızlık, özgürlük ve insanlık çizgisi daha büyük bir azim, irade ve çabayla başarı doğrultusunda giderek kesin zafere doğru götürülecektir. Nefes nefese, amansız olarak, onun hep yoğun düşüncesi, yoğun direnişi içindeyiz. İnsanoğludur, her zaman ayağı düşer de kaybeder, düşmanın bu kadar peşinde olduğu bir insan da olduğuna göre kaybedebilir, yani fiziki olarak da olabilir, insan sakat da kalabilir, hasta da olabilir ama, bence doğru yol, kurum olarak önderlik bellidir, herhangi biriniz bile rahatlıkla temsil edebilirsiniz ve dolayısıyla düşmanın işte, "başını da koparırız, bilmem kellesini de götürürüz, gövdesini de yutarız" demeyi ister yapar, ister yapmaz mühim değildir. Yapsa da yol yoldur, önderlik önderliktir; ölümsüzdür ve savaş savaştır; zafere kadar sürüp gider.

Eminiz ki bu temelde hepimiz her zamankinden daha fazla amansız bu savaşa yükleneceğiz. Savaşla amaçladığınız bağımsızlığınıza, özgürlüğünüze -ki onsuz asla yaşam düşünülemez, kabul edilemez- kavuşmak için üzerine yürüyeceğiz ve önünüzdeki dönemde "yok edilecekler" deniliyor, tam tersine biz kendimizi tam özgürce var edeceğiz. "Ocak'a kadar, olmadı, Mart'a kadar" diyorlar. Biz de Ocak'a kadar, Mart'a kadar daha hızlı çalışarak, daha fazla bağımsız ve özgür olacağız.

Bu temelde hepinizi bütün yönleriyle görevlerinize sahip çıkmaya, sorumluluklarınızı sonuna kadar yerine getirmeye, iradenizi-azminizi bilemeye, tam savaşmaya çağırıyor, başarıdan başka hiçbir çabaya değer vermemeye, başarılı savaş çabalarına arka çıkmaya ve hakkınız olana tam ulaşıncaya kadar bu tavrınızı sürdürmeye çağırıyorum, selam, sevgi ve saygılarımı sunuyorum.

1 Kasım 1993

Yurtseverlik ve Kürtler

Baştarafı 10. Sayfada

düşünceye dahi azgınca saldırıda sınır tanımayarak hareketimizi halktan tecrit etmeye çalışmıştır.

Türk egemen sınıfları yüzyıllardan beri özellikle Türk kapitalist sömürgeciliğinin yirminci yüzyılın ilk çeyreğinden günümüze kadar dayattığı sömürgecilik ve beyaz katliam yöntemleriyle 12 Eylül darbesiyle sonuç almak istedi. Bu süreçte Kürdistan'da topyekün özel savaş ilan ederek özel imha biçimlerine geçti. Devletin özel kolu olan sömürge valiliği, özel kolordu, özel tim, köy koruculuğu, kontr-gerilla, özel savaş karnameleri çıkartarak halkımıza karşı olan savaşı tırmandırdı. Özel savaş aygıtını daha rahat kullanmak için demokrasi maskesine yeniden sarıldı. Bu amaçla devletin hükümeti, parlamentosu, siyasal partileri, ekonomisi ve dış politikasıyla özel savaşa bağlandı. Kürdistan halkına çeşitli sahte ekonomik paketler hazırlandı. TC sömürgeciliği bir yandan ekonomik paketler, demokrasi görüntüsü altında yurtsever Kürdistan halkını mücadelesinden uzak tutmak isterken, öbür yandan da ona karşı acımasız bir savaş geliştirdi. En küçük direnmeye bile fırsat tanımayarak mücadeleyi boğmak istedi. Halkımız üzerinde görülmemiş işkence ve katliam gerçekleştirerek jenosidlerle pervasızca yok etmeyi amaçladı. Şırnak katliamında görüldüğü gibi TC devleti 15 Ağustos kutlamalarını yapmak isteyen halkımıza şiddetle yönelerek onun devrimci yurtsever uyanışını boğmak, erken doğuma sürüklemek istemiştir.

Kürdistan'da yürütülmekte olan halk savaşına karşı TC sömürgeciliği topyekün imha savaşını bu temelde açmıştır. Ve tüm özel savaş iplerini elinde toplayarak sonuç almak istemiştir. Ulusal kurtuluş mücadelesi Kürt halkını tarihinde ilk defa gerçek anlamda özgürlüğü yakalamanın eşiğine getirmiştir. Kendine karşı yabancılaşan Kürt halkı kurtuluş savaşıyla yeniden kendini bularak kimlik kazanmıştır. Sömürgeciliğin bütün gayretleri yurtsever halkımızın mücadelesi önünde boşa çıkmıştır. Çünkü Kürt halkı gerçek yurtseverliği ulusal kurtuluş mücadelesi ile yakalayarak çağdaş uluslaşmaya doğru kesintisiz ilerlemektedir. Özel savaş da bu haliyle boşa çıkarılmıştır. TC'nin yurtsever halkımıza dayattığı imha siyaseti kendi ölümünü getirecektir. Halkımız ulusal kurtuluşu zafere götürmenin kıvanç dolu gelişmeleri ile ilerliyor.

Halkımızın bu topyekün halk savaşında gereken yerini daha büyük sorumluluk ve fedakarlıkla alması gerekmektedir. "Yurtseverim" diyen her Kürt insanının düşmanın azgın saldırılarını göğüsleyerek üzerine düşeni yapması gerekmektedir. Demoklesin kılıcı gibi halkımızın başında dönen Türk sömürgeciliğine gereken dersi vermenin zamanıdır. Mücadelemizin imkanları buna el vermektedir. Düşmanın kışkırtmalarına, provokasyonuna ve yıldırma faaliyetlerine birlik, beraberlik ve dayanışma içine girerek cevap verilmelidir. Gücümüzü bu temelde birleştirip savaşımızı, yükselterek zaferle sonuçlandırmak önümüzde duran tarihi bir görevdir.

AVRUPA'DAKİ YURTSEVER KÜRDİSTANLILAR

Bağımsızlık ve özgürlük yürüyüşümüzün her cephede yükseldiği ve zafer aşamasına ulaştığı bir dönemin ve ulusun öncüsüyle bütünleşip, önderliğine ölümüne bir bağlılıkla, her zorluğu göğüslediği tarihi bir sürecin içindeyiz.

PKK öncülüğündeki ulusal kurtuluş mücadelemiz; Kürdistan'da gerillanın tüm coğrafyaya yayıldığı ve konumlandığı bir düzeyi yaşarken, ülkemizin tartışılamaz otoritesi olduğunu da kanıtlamıştır. Bu otorite oluş, ülkede ve ülke dışında tüm Kürdistanlılar için umut olmakta, güç ve güven vermekte özgür yarınımızı hazırlamaktadır.

Tarihimizin öğretici derslerinden beslenen ve gelecekle sağlam köprüler oluşturan partimizin gelişimini sınırlamak, gerillanın mücadelesini durdurabilmek, cephemizin halkımızla gerçekleştirdiği büyük buluşmayı önlemek için, sömürgeci TC, elindeki her olanağı kullanmakta ve geliştirdiği kuralsız özel savaş ile, mücadelemizi boğmak istemektedir.

Türk ordusunun yenilgisinin itirafı olan, yeni ölüm mangaları oluşturma çabaları; MGK'nin emir eri durumundaki Türk basının yalan ve karalamaya dayalı psikolojik savaş çığırtkanlığının ve parlamentoda oluşan "Milli Mutabakatın" da iflası anlamına geliyor. Kendine sol diyen ve pratik mücadeleyi bilinmeyen tarihlere erteleyen. bazı kesimlerin yandan destekleri de TC'nin, çöküşünün ve çözülüşünün önüne geçememektedir. İşte bundan ötürü çılgınlaşan TC ve ordu sürüleri, en son Lice'de yaptıkları gibi, sivil ve savunmasız halka yönelmekte 2 yaşındaki bebekleri bile Lav silahı ile yakmaktan çekinmeyen, insanlığın yüzkarası bir tutum sergilemektedirler.

İşte böylesi bir dönemde, bu zalim ve haksız düşmana, onun terörist pratiğine, içeride olduğu gibi, ülke dışında da cevap vermek, TC'nin tarihsel suç ortaklarına mevcut tutum ve konumlarını terk etmelerini hatırlatmak sizin de acil görevinizdi. Sizin özgür iradenizle Avrupa'da 4 Kasım 1993 günü dile getirdiğiniz haklı öfkenizi saygıyla karşılıyor ve selamlıyoruz.

Ve biz, bu eylemliliğinizin Türk halkına karşı olmadığını ve özel olarak Avrupa kamuoyunu rahatsız etmeyi amaçlamadığını da biliyoruz.

Ama; eğer bir ulusun hala adı bile kabul edilmiyorsa, kimyasal gazlar dahil, her türlü ölüm ve yıkım silahı ile bize imha dayatlıyorsa, haklarımız ve özgürlüğümüz inkar ediliyorsa ve tüm bunlara rağmen; Avrupa duyarsız, Avrupa kör ve sağır ve Avrupa TC'ye hala açık-gizli silah yardımı yapıyor, ekonomik-diplomatik desteğini sürdürüyorsa, sizin haklı ve meşru öfkenizi anlamalı, doğru değerlendirmelidir.

Özellikle haklı tepkiye, haksız bir tepkiyle cevap verme gibi ilkel bir tavırla, milyona varan Kürt nüfusunun derneklerini ve kurumlarını kapatma tehditi, kesinlikle kabul edilemez bir tavır olacaktır. Ve siz yurtsever Kürdistanlılar, tüm olanaklarınızla bunu kabul etmeyeceksiniz.

Eğer Avrupa gerçekten bir rol oynamak istiyorsa, TC'ye baskı yapmalı ve siyasi çözümü dayatmalıdır. Biz ERNK olarak defalarca, Avrupa'yla görüşmelere hazır olduğumuzu ve TC'ye baskı uygulanması gerektiğini söyledik, açıkladık.

YURTSEVER VE YİĞİT HALKIMIZ

Eğer Avrupa suçlu arıyorsa, tarihin suçlusu, insanlığın suçlusu, bir halkı tümüyle inkar eden ve onun haklarına kulak tıkayan Türk devletidir gitsin ona yönelsin.

Hiç kuşkusuz bu dönemde, kurumlarınıza ve derneklerinize sahip çıkmanız önemlidir. Polisin, dernekleri basarak önüne gelen her şeyi alma gibi bir hakkı yoktur. Binlerle dernek ve kurumlarınızı ziyaret etmelisiniz ve gece-gündüz dayanışma içinde olmalısınız. Bu arada güveliğinize önem vermek ve provokasyonlara gelmemek konusunda da duyarlı olunmalıdır.

Lice'de bir şehir yerle bir edildi. Bir halka acımasızca ve çok katı bir biçimde soykırım dayatılmaktadır. Alman devleti ve Avrupa, Lice'de katledilen onlarca Kürdistanlı için, yakılan Kürt çocukları için ve yeni hazırlanan "terör yasasıyla" katliamlara yasal kılıf uydurma, başta Özgür Gündem gazetesi olmak üzere basına yönelme hazırlıklarına karşı tepkisinin ne olduğunu açıklamalıdır. Bunun gereklerini yapmalıdır. Bunu yapmadığı sürece suç ortaklığı yaftasını boynunda taşımaktan kurtulamayacaktır. Bunun yerine, katliama karşı çıkan Avrupa'daki Kürtlere yönelmek, hiçbir şekilde savunulmaz ve hiçbir gerekçeyle kılıflandırılamaz. Bu, Kürt halkına karşı tavır anlamına gelecektir.

Ne olursa olsun; nereden ve kimden gelirse gelsin. Şanlı direnişlerle ve büyük şahadetlerle bu güne ulaşan mücadelemiz, asla geri adım atmayacak ve halkımızın, tarihin, insanlığın emri neyse onun gereklerini yerine getirecektir.

– KAHROLSUN SÖMÜRGECİ KATİL TÜRK DEVLETİ!
– YAŞASIN ULUSAL KURTULUŞ MÜCADELEMİZ!
– YAŞASIN PKK, ERNK, ARGK!
– YAŞASIN ULUSAL ÖNDERİMİZ BAŞKAN APO!

ERNK AVRUPA ÖRGÜTÜ
14.11.1993